WILLIAM HENDERSON – VERSIUNEA ÎN LIMBA ROMÂNĂ – ADRIANA CRĂCIUN

ABORDAREA ŞTIINŢIFICĂ A SUFLETELOR PERECHE

ADEVĂRATUL SENS AL EXISTENŢEI

Cum îţi recunoşti sufletul pereche? Mult mai simplu decât crezi... Să urmărim împreună un studiu original despre natura ordonată a vieţii - de la creierul uman până la stele, şi despre relaţia ei cu emoţia eternă, universală a iubirii.

Fizica, ştiinţa care se ocupă cu studiul proprietăţilor şi al structurii materiei, formelor ei de mişcare şi de transformare, ar putea explica nişte criterii după care poţi identifica sufletul pereche, dar numai **ABORDAREA ŞTIINŢIFICĂ A SUFLETELOR PERECHE** începe să explice de ce îl putem identifica.

Australianul William Henderson, vizionar, enciclopedic, în urma unei analize aprofundate, continuă ideea "Profeţiilor de la Celestine"[1], explorând teorii insolite despre iubire şi viaţă, de la planul terestru, la cel cosmic.

De ce suntem aici ? Care este scopul vieţii noastre ? Suntem efectul unui accident al naturii, sau explicaţia este mai complexă ?

---

[1] *Profeţiile de la Celestine*, au fost descoperite într-un manuscris în limba aramaică, la **Templele Celestine** [**Templele Cereşti]** din Peru. Limba aramaică este limba în care a fost scrisă o parte din *Vechiul Testament*. Manuscrisul datează cam din anul 600 î.Hr. şi prezice transformări uriaşe în societatea omenească. Este vorba despre o renaştere a conştiinţei, care nu este de natură religioasă, ci spirituală. Manuscrisul descrie cum generaţiile care s-au succedat au progresat în procesul înţelegerii, au evoluat spre spiritualitate şi spre vibraţii mai înalte. Fiecare generaţie înglobează tot mai multă energie şi acumulează deci tot mai mult adevăr, lăsând această moştenire generaţiei următoare, care o va duce mai departe. Manuscrisul are mai multe părţi, fiecare fiind dedicată unei anume **Viziuni** asupra vieţii, unui anume gen de intuiţie. [Sinteză realizată de **Vornicescu Silviu**, www.scribd.com]

Cuprins

INTRODUCERE

Capitolul 1. DESTINUL UNIVERSULUI

Capitolul 2. FIINȚA UNIVERSULUI

Capitolul 3. AVATARUL DIVIN AL OMULUI

Capitolul 4. STRUCTURA AVATARULUI DIVIN

Capitolul 5. EXPERIENȚA SUFLETULUI

Capitolul 6. SUFLETE PERECHE

Capitolul 7. MOTIVAȚIA SUFERINȚEI

Capitolul 8. INVITAȚIE ÎN ASTRAL

Capitolul 9. SUPRAVIEȚUIREA

CONCLUZIE

DESPRE AUTOR

BIBLIOGRAFIE

INTRODUCERE

Dacă **Viaţa** ar fi un personaj într-o piesă de teatru, *orice entitate vie ar trebui să existe cu scopul de a-l interpreta magistral*. Tot ceea ce există trebuie să reprezinte *contextul necesar* care impune intrarea în scenă a acestui personaj.

Convinşi că am enunţat un adevăr absolut, putem studia acest context, pentru a confirma adevărul. Observând desfăşurarea acţiunii în structura lui intimă, putem deduce rolul, importanţa personajului nostru.

Metodele de cercetare aplicate în acest studiu includ dovezi ştiinţifice, mistice - care afirmă posibilitatea contactului direct sau comuniunii între om şi divinitate, necesitate filozofică, desemnând însuşirile şi raporturile care decurg inevitabil din esenţa lucrurilor; studiul este bazat pe logică, deducţie, toate dezvăluind, în felul lor, sensul existenţei; sens esenţial, care conduce la ideea de *suflete pereche*, ca element fundamental al perfecţiunii şi destinului universului.

Adevăratul mecanism al reîncarnării, aura, cunoaşterea transcendentală - care premerge experienţei şi o condiţionează, şi alte enigme ale vieţii, sunt elucidate, alături de ideea de suflete pereche.

Demonstraţia Creaţiei

Studii aprofundate au explicat, în timp, ştiinţific, noţiunea de ‘univers’, pe baza fenomenelor fizice şi a accidentelor din natură, contrar ideii unei Creaţii şi a unui Creator. Majoritatea oamenilor de ştiinţă cred că viaţa va fi explicată cândva pe baza unei teorii unificate a fizicii. Paradoxal, totuşi, cu cât se descoperă mai multe modele matematice ale universului, cu atât ne apropiem mai mult de ideea unei structuri evidente. Paul Davies, profesor de fizică matematică, a scris despre această structură în cartea sa ‘The Mind of God’ [‘Inteligenţa lui Dumnezeu’] :
‘Aparţin unui grup de oameni de ştiinţă care nu acceptă religia convenţională, dar nici ideea că universul este un accident inutil. Prin cercetările mele am ajuns să fiu din ce în ce mai convins că universul fizic este construit cu atâta artă, încât nu îl pot accepta ca materie lipsită de viaţă. Consider că trebuie să existe o dovadă vie,

care poate fi numită, dacă vrem, 'Dumnezeu'. Mai mult, am ajuns la concluzia că inteligenţa, conştiinţa, nu este un capriciu lipsit de sens, întâmplător, al naturii, ci un aspect fundamental al realităţii.'[2]

Afirmaţia lui Davies privind natura universului trebuie percepută ca *cel mai logic* argument, într-un moment în care părerile *contra* universului structurat erau absurd de multe. Oamenii de ştiinţă cred că probabilitatea ca universul să se fi format accidental este comparabilă cu probabilitatea ca o maimuţă jucându-se doar o dată la o tastatură, să scrie operele complete shakespeariene, literă cu literă, corect. Când omul simplu se gândeşte la argumente contra probabilităţii de 1 la 1 milion, de exemplu, ca ceva să se întâmple, compară cu loteria. Deşi şansele sunt mici, cineva trebuie să câştige. O maimuţă nu are şanse să scrie operele complete shakespeariene, impecabil. Dar dacă găseşti pe stradă un bilet de loterie, descoperi că este câştigător, şi premiul este de milioane de lei – apoi găseşti din 3 în 3 m bilete câştigătoare, pe aceeaşi stradă, în fiecare zi, timp de un miliard de ani, există şanse ca universul să fi apărut din greşeală. Pentru ca universul să fie rezultat al hazardului, ar trebui ca scenariile cu maimuţa şi cu biletul de loterie să fie plauzibile. În caz contrar, trebuie să acceptăm că universul nu este un accident.

Am dorit să subliniez acest aspect, pentru ca cel care caută un sens mai profund al existenţei [spiritual, teologic, mistic, magic, divin etc.] să fie convins că această căutare este cel mai logic demers pe care îl poate face, că este adevărat şi important ce caută, şi după părerea mea, şi a altora, esenţial. Copil fiind mă întrebam „care este logica existenţei, dacă nu ştim ce este existenţa?" Evident, este nevoie de timp să afli adevărul despre viaţă, sau crezi ce spun alţii; dar de unde ştii că au dreptate? Rossearou spunea: „Nu am vrut să mor realizând că nu am trăit."

Deşi explicaţia completă din această carte corespunde argumentelor şi criteriilor filozofice privind sensul universului, dacă mentalitatea ta nu o acceptă, să nu o respingi imediat, ci verifică în felul tău, pentru că toate căile duc către

---

[2] Paul Davies. *Mind Of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.16 *

adevărul absolut, deci oricare poate fi utilă. Fiecare confirmare duce la următoarea, ca într-un joc de cercuri concentrice, în adâncime, care se opresc într-un punct.

Dacă ai o convingere personală, după această lectură, ai indiciile necesare pentru a te regăsi în adevărata realitate. Lumina albă divină are nuanţe multiple, ale diferitelor sisteme de credinţe [religii orientale şi occidentale] existente; poţi alege ce cale te atrage. Vei întâlni în drum alţi călători ca tine, şi subconştientul colectiv, prin încorporarea unor experienţe ale umanităţii, în istoria lumii, te poate înălţa pe o treaptă spirituală superioară.

Această carte se adresează celor care nu acceptă convingerile altora, celor nerabdători să afle singuri adevărul absolut şi să dezlege misterul existenţei lor. Totuşi, calea directă către lumina albă, pură, către muntele adevărului, necesită mult curaj şi iubire. Celelalte căi au multe digresiuni, dar cea directă duce exact în vârful muntelui.

Despre călătoria astrală

„Suntem separaţi de cunoaşterea absolută, de explicaţia fundamentală, tocmai de regulile raţiunii, care ne obligă să căutăm aproape de noi. Dacă dorim să ne îndepărtăm, trebuie să acceptăm alt sens al „percepţiei", dincolo de logică. Probabil calea mistică duce la o astfel de înţelegere. Eu nu am avut niciodată experienţe mistice, dar nu contest valoarea lor. Poate doar aşa simţim Sublimul, dincolo de limitele la care ştiinţa şi filozofia se opresc...

Esenţa experienţei mistice...este un fel de scurtătură către adevăr, un contact direct, nemediat, cu realitatea absolută." Paul Davies[3]

Omul de ştiinţă foloseşte emisfera cerebrală stângă, analitică; artistul, emisfera cerebrală dreaptă, spirituală. Cel dintâi, percepe universul matematic; al doilea, încearcă să fie în armonie cu universul, pe baza simţului estetic. Pentru a înţelege ce este universul, sunt necesare ambele disponibilităţi: ştiinţifică şi

[3] Paul Davies. *Mind Of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.231.

artistică. Voi face o analogie. Pentru omul de ştiinţă, matematica este ca o partitură a universului. Artistul, poate încerca să audă muzica universului. Pentru a percepe armonia sonoră a existenţei, este necesară o stare profund reflexivă, până la identificarea ei cu transa mistică. Avem ştiinţa, sursa matematicii universului: partitura cosmică. Ne lipseşte cealaltă jumătate a cunoaşterii. Ne lipseşte *mesajul* sunetului, pe care l-au perceput misticii de-a lungul veacurilor.

Pentru a asculta simfonia cosmică, mintea trebuie să filtreze ce a asimilat biologic, psihologic, prin educaţie şi cultură. Când aceste influenţe sunt aproape anulate, este posibilă transa mistică.

Eu numesc aceste aventuri ale minţii *călătorii astrale,* menite să cunoască ce se află dincolo de limitele realităţii [de zi cu zi]. Am călătorit mult acolo, într-o lume destul de diferită de cea percepută de noi. Am contemplat astralul, m-am lăsat cuprins de extazul, de magia realităţii sublime, adevăratul nostru sălaş, încercând să interpretez *informaţia* primită şi să formulez o descriere a acestei lumi, pe care să o transmit celorlalţi, pentru ca şi ei să poată cândva să îşi găsească adevărata origine, adevărata fiinţă, şi să-şi împlinească destinul neştiut.

Problema este că informaţia în astral, ca în majoritatea stărilor mistice, este primită ca un *tot, dintr-o dată*. Şi este înţeleasă corect doar acolo, *în* stare mistică. Nu este uşor de transpus pe înţelesul tuturor. Este ca şi cum ai încerca să reprezinţi o hologramă în plan. În stare mistică, percepi un fel de hologramă, ce permite vizualizarea dincolo de suprafaţa lucrurilor, adânc, în adevărata structură a imaginii, dar mintea noastră percepe bidimensional, fără a trăi intens profunzimea şi sublimul realităţii. Prin urmare, cuvintele care redau informaţia din astral transpun vag adevărul acestei experienţe.

De aceea, Capitolul 8 al acestei cărţi prezintă metode prin care şi tu te poţi bucura de o astfel de experienţă sublimă. Acesta este argumentul suprem al adevărului absolut prezentat în această carte. Şi oricine - sceptici, savanţi, oameni simpli - chiar dacă iniţial nu acceptă sensul existenţei explicat aici, dacă încearcă metodele sugerate şi călătoresc în astral, vor auzi acea muzică şi îi vor cunoaşte mesajul.

CAPITOLUL 1

DESTINUL UNIVERSULUI

„...am ajuns la concluzia că inteligenţa, conştiinţa, nu este un capriciu lipsit de sens, întâmplător, al naturii, ci un aspect fundamental al realităţii." Paul Davies[4]

Carl Jung, în cartea sa „Memories, Dreams, Reflections" [„Amintiri, vise, gânduri"] a scris: „Dacă Creatorul ar avea conştiinţă de Sine, nu ar avea nevoie de creaturi inteligente". [5] El a dezvoltat această idee şi a dedus că omul induce conştiinţă unui univers inconştient. Dacă universul este viu, iar omul este conştiinţa lui, niciunul nu poate exista fără celălalt. Universul viu nu poate şti că există, fără inteligenţă. Astfel, el nu ar şti că a existat vreodată! Mintea conştientizează existenţa.

Mintea nu poate exista în vid. Inteligenţa necesită conexiuni, structuri complexe, pentru a se forma. Trebuie să existe un creier, cu neuroni şi sinapse, cu impulsuri electrice şi senzaţii fizice, induse de interacţiunea corpului cu lumea exterioară. Conştiinţa pare să depindă şi de spirit, suflet, de evoluţia lui. Aceste aspecte se vor trata pe larg în Capitolul 5, dar acum este suficient să spunem că inteligenţa necesită un creier [un procesor al informaţiei] şi o lume tangibilă.

Unii gânditori ar putea spune că inteligenţa, discernământul, mintea, pot exista oriunde, pentru că sunt imateriale, şi dimensiunea lor este magică, spirituală. Este greu de contrazis, şi ajungem pe un teren abrupt în calea directă către adevăr, pe care unii o pot abandona în acest punct. Nu există motivaţie a necesităţii de a împărţi lumea în „materială" şi „imaterială", sau în „plan spiritual" şi „plan terestru". Această separare nefondată este rezultat al opoziţiei dintre ştiinţă şi religie, şi a dejucat intenţia omenirii de a percepe adevărata realitate. Dacă privim

---

[4] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.16.

[5]Carl Jung. *Memories, Dreams, Reflections*. Fontana Press, Londra, 1995. P.371. Tipărit cu aprobarea editurii Harper Collins.

viaţa dintr-o nouă perspectivă, realizăm că este *atât* materială, *cât şi* spirituală. De exemplu, când un spiritualist vorbeşte despre „aspecte materiale şi aspecte spirituale", de ce nu ar accepta că aspectele materiale [ex. sânge, organe, dorinţe, plăceri, etc.] pot fi şi spirituale? Şi când un om de ştiinţă este uimit de frumuseţea matematică a universului, de ce nu ar percepe-o şi spiritual?

O modalitate de a accepta dualitatea material-spiritual, este să realizăm că materia şi energia sunt interschimbabile; de fapt, identice. Einstein a dovedit acest lucru prin E =mc^2. De asemenea, ultimele modele ale fizicii cuantice demonstrează că existenţa materială este, la nivelul ei cel mai profund, rezultatul unor fluxuri energetice armonice. Acceptând trupul nostru ca energie, acceptăm dualitatea material-spiritual. Energia – evanescentă, misterioasă, armonioasă, luminoasă, fluctuantă, asociată cu tot ce există – sună atât de spiritual!

Dacă privim formele materiale, convinşi că se bazează pe interacţiuni energetice ferme, înţelegem că nu este cazul să definim o lume imaterială. Când privim un copac şi realizăm că are structură energetică, ştiind că aceasta este esenţa universului, percepem copacul ca Jung, şi anume, ca unul din „gândurile lui Dumnezeu"[6].

Cercetătorul paranormal Colin Wilson a observat că descoperirile ştiinţei ar putea fi reiterate pentru a demonstra esenţa lor spirituală: „iniţial materia a devenit [convenţional] energie; şi acum energia pare să devină gând"[7]. Dacă putem pricepe că Spiritualul *şi* Materialul *reprezintă* un întreg, avem un argument fundamental, care pune capăt interminabilului conflict al dualităţii materie-spirit. Oamenii de ştiinţă şi spiritualiştii trebuie să accepte că privesc aceeaşi entitate, din unghiuri diferite. Când nu mai definim o dimensiune distinctă pentru fiinţa spirituală, absolută, putem căuta adevărul suprem în „lumea noastră", pentru că, în final, realizăm că nu poate fi în altă parte.

---

[6] Carl Jung. *Memories, Dreams, Reflections*. Fontana Press, Londra, 1995. P.371. Tipărit cu aprobarea editurii Harper Collins.
[7] Colin Wilson. *Mysteries*. Hodder and Stoughton, Londra, 1978. P.171. Reprodus cu aprobarea Hodder and Stoughton Limited şi David Bolt Associates.

Ca o paranteză aş menţiona că folosesc termenul „spiritual”, ca expresie a unui sens superior al existenţei în sine, şi al existenţei Fiinţe Divine. Universul este viu, nu doar materie inertă.

Dacă revenim şi explorăm existenţa conştiinţei pe baza dualismului material-spiritual, percepem altfel lumea din jur. Înţelegem că universul, galaxiile, sistemele stelare, evoluţia, omul, sunt *sisteme şi structuri necesare într-o lume spirituală, pe care o animă*. De exemplu, creierul uman ar fi o *structură spirituală,* care operează ca procesor pentru inteligenţă, şi existenţa sa în intimitatea structurilor lumii spirituale/materiale, ar fi *singura cale posibilă, a materiei vii, de a produce conştiinţă*!

Dacă universul are un destin, el trebuie să existe doar pentru a-l împlini. Deci *tot* ce există în univers ar trebui să aibă un destin. Şi deoarece *în intimitatea* universului există diverse sisteme, materie şi creier/sistem nervos, care produc conştiinţă, fenomenele spirituale nu se pot produce din nimic. Ele necesită un sistem, care să le declanşeze. Percepţia, emoţiile, stările sufleteşti, stările de transcendenţă etc. nu pot exista pur şi simplu; ele trebuie redate prin anumite structuri spirituale/materiale.

Dacă aprofundăm, percepem în jurul nostru şi în noi ceea ce este *absolut* necesar pentru *a activa* conştiinţa. Aceste structuri fiind *necesare* pentru existenţa conştiinţei, „Dumnezeu”, sau Sufletul Suprem, nu ar fi conştient, dacă ele şi omul nu îi induc inteligenţă. De aceea, Jung a afirmat că omul este a doua jumătate a Creaţiei, pentru că fără el, lumea *nu ar şti că există*!

Dacă *menirea* unui univers viu este să creeze conştiinţă, următorul pas logic este să deducem *a cui* conştiinţă trebuie să fie omul? Ce sau *cine* este Fiinţa Universului?

CAPITOLUL 2

FIINŢA UNIVERSULUI

„Dacă universul este explicabil, dar singur nu se poate justifica, trebuie să fie explicat din exterior, de exemplu de Dumnezeu. Dar Dumnezeu cum Se justifică? Această întrebare eternă „cine l-a creat pe Dumnezeu" riscă să compromită la infinit evoluţia noastră. Singura soluţie ar fi să acceptăm că Dumnezeu se poate „justifica prin El Însuşi"; Dumnezeu este o fiinţă necesară. Dar putem accepta ideea de fiinţă necesară, în care se află sensul propriei existenţe? Mulţi filozofi au afirmat că ideea este incoerentă, fără sens. Evident, omul nu poate intui natura unei astfel de fiinţe." Paul Davies[8].

Aşa cum arată Davies în citatul anterior, mulţi filozofi consideră ideea *unei singure* fiinţe, în care se află motivul propriei existenţe, imposibilă. Dar toţi gânditorii, din toate timpurile, au presupus că Fiinţa Absolută, sau Divinitatea, este *unică*. Concluzia tuturor religiilor este că *întregul este cuprins în parte*, creştinismul fiind doar un exemplu: „Eu şi Tatăl suntem unul şi acelaşi", şi în hinduism, avatarul suprem al lui Brahman este unic.

Dar dacă analizăm omul şi animalele superioare, deducem că există două creaturi: mascul şi femelă, două fiinţe distincte, individuale, nu una. Dacă universul ar fi creat cu un scop sublim, tot ceea ce există [rezultatele Creaţiei] ar trebui să reflecte *exact* acest scop. Evoluţia [tot parte a Creaţiei] a dat viaţă omului. Specia umană este reprezentată de două fiinţe inteligente şi sensibile, ce pot înţelege perfect lumea, chiar esenţa ei, pot să o stăpânească, să o controleze. Dacă universul există pentru a plăsmui conştiinţa unei Fiinţe Absolute adormite, şi dacă el a creat *două* tipuri de fiinţe inteligente, conştiente, nu există *o* Fiinţă Absolută, inconştientă, ci sunt *două* astfel de fiinţe: un Bărbat Absolut şi o Femeie Absolută, cufundaţi în uitare de sine. Aceste *două* fiinţe ar fi sursa omenirii.

---

[8] Paul Davies. *The Mind Of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.177.

Dar de ce s-a pierdut această legătură, între originea Creaţiei şi rezultatul ei? În religie, se poate explica printr-o cultură patriarhală, care a transpus în cosmos poziţia privilegiată a bărbatului în societate. În cultura occidentală actuală, totuşi, unde femeia şi bărbatul *ar trebui* să fie egali, ca statut şi valoare, este frustrant că această idee nu a influenţat religiile şi sistemele de credinţe. Deşi în unele credinţe se întâlneşte noţiunea de *dual*: suflete gemene, flăcări gemene, pereche astrală, suflete înrudite, sursa vieţii se reduce, dezolant, la o fiinţă.

Uneori, scriitorii şi oratorii religioşi se refereau la Dumnezeu ca fiind bisexual, sau asexuat, dar nu se considera că Dumnezeu este reprezentat de *două* entităţi separate. Existenţa a două surse Divine, separate, este singurul adevăr care poate da *sens* existenţei. Doar două fiinţe divine pot conţine motivul propriei existenţe. Vom vedea mai departe, în acest capitol, că numai existenţa acestor Fiinţe poate lămuri întrebări incomode despre Dumnezeu, Fiinţa Absolută, despre destinul omului, şi despre *scopul* existenţei.

Dar ştiinţa şi filozofia? De ce ideea evidentă a celor *două fiinţe divine* nu a fost consemnată sau comentată de filozofi sau oameni de ştiinţă? Poate pentru că majoritatea oamenilor de ştiinţă şi a filozofilor nu înţeleg exact ce înseamnă un univers structurat. Ei omit, nejustificat, etape din plan. Pe de o parte, ei sunt de acord că „universul se dezvoltă după un plan, după un destin”[9], sunt de acord cu „modul incredibil în care cosmosul pare conceput, special pentru a favoriza evoluţia omului”[10], sunt de acord chiar cu ideea că universul pare „o Creaţie”, după părerea fizicianului Fred Hoyle[11]; dar, pe de altă parte, aceşti oameni de ştiinţă nu percep specia Homo sapiens ca parte intrinsecă a Creaţiei. Prudenţa lor este justificată de ideea de incertitudine a evenimentelor cuantice; la nivel subatomic, materia şi energia se comportă aleatoriu, imprevizibil. Mulţi cercetători cred că

---

[9] Paul Davies. *The Mind Of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.214.

[10] Paul Davies. *The Mind Of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.215.

[11] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.215

dezvoltarea *exactă,* după un model cosmic, este imposibilă, pentru că ar fi afectată de aspectul aleatoriu al particulelor subatomice. Rezultatul Creaţiei nu poate reproduce un model; va fi, în cel mai fericit caz, *asemănător* cu modelul. Darryl Reanney în cartea sa, „The Death Of Forever' [„Moartea Eternităţii"], a rezumat această idee afirmând:

„Orice posibilă teorie a totului trebuie să includă acest principiu [al incertitudinii cuantice], de unde rezultă că, oricare din aceste teorii, nu poate decât să corecteze o lume posibilă. Lumea reală ar fi diferită, din cauza unei infinităţi de situaţii imprevizibile, la nivel subatomic. O singură interacţiune subatomică, de exemplu, poate induce o mutaţie biologică, în măsură să schimbe cursul evoluţiei."[12]

Din acest motiv, unii savanţi acceptă inteligenţa ca obiectiv principal al Creaţiei, dar nu o pot asocia cu specia Homo sapiens, deoarece sunt neclare structurile universului. Ei cred că acestor structuri le lipseşte ceva. Deci, se pare că nu au înţeles nimic din *sensul* Creaţiei. Dacă *există* o structură cosmică, nu are sens să fie imperfectă. Mai mult, este imposibilă o structură aproximativă. Aici intervine ideea proverbială de a pune căruţa înaintea calului. *Prima* trebuie să fie structura; orice altceva, inclusiv particulele cuantice, ar trebui să o respecte. Deci, incertitudinea cuantică ar trebui să facă *parte* din plan. Este imposibil ca incertitudinea cuantică să intervină în plan, dacă nu este *necesar*. Hoyle a acceptat această idee, când a spus că procesele cuantice sunt folosite de „inteligenţa superioară" a cosmosului, pentru a controla evoluţia.[13]

Cercetătorii, în final, trebuie să înţeleagă importanţa afirmaţiei că universul are o structură, pentru că s-au confruntat în continuu cu noi mărturii ale ei. Dacă există un plan, este necesar ca toată materia vie să îl respecte. Ar trebui să fie esenţial pentru evoluţie. Cuvântul ‚structură' în sine înseamnă acurateţe. Înseamnă că universul trebuie să evolueze precis. Cuvinte ca „în general", sau „vag" nu se

---

[12] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991.

[13] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.229. (Hoyle citat de Davies).

pot asocia cu ideea de structură. Problema este că oamenii de ştiinţă şi cercetătorii pierd sensul propriilor afirmaţii; sau nu l-au aprofundat pentru a-l clarifica. De exemplu, Davies scrie la sfârşitul cărţii „The Mind of God" [„Inteligenţa lui Dumnezeu"]:

„Nu cred că existenţa noastră în univers este un capriciu al destinului, un accident al istoriei, o coincidenţă în splendoarea spectacolului cosmic. Implicarea noastră este prea intimă. Specia fizică Homo poate este nesemnificativă, dar existenţa inteligenţei într-un trup, pe o planetă în univers, are cu siguranţă o importanţă fundamentală. Universul şi-a creat conştiinţa prin fiinţe inteligente. Acest detaliu nu este neglijabil, nu este un produs secundar al unor forţe inconştiente, inutile. Noi chiar trebuia să fim aici."[14]

Paul Davies acceptă că universul pare ‚predestinat' să producă inteligenţă. Extrapolând, universul are o structură, care, inevitabil, va produce inteligenţă. Este important să se accepte că *universul există unde putea să nu existe nimic*. Dar universul *a intervenit* în toate problemele existenţei. Se pare că există pentru a produce conştiinţă. De ce ar exista pentru a produce o conştiinţă *vagă*? Cum am văzut în capitolul precedent, dacă universul există pentru a produce *conştiinţă*, aceasta trebuie *să se raporteze la ceva*. Pentru ca universul să intervină în toate problemele vieţii, acest „ceva" ar trebui să fie important; ar fi absurd să credem că universul ar deveni vag conştient de „ceva'. Este ilogic ca un plan să fie intrinsec în univers, dar acesta nu îl poate desăvârşi, din moment ce evoluţia universului trebuie, şi ea, să fie parte din plan.

În acest context, incertitudinea evenimentelor cuantice ar fi *necesară,* pentru a garanta că universul este destul de flexibil, pentru a urma un plan. Davies s-a referit la acest aspect când a scris că incertitudinea cuantică ar fi „un nivel ascuns al relaţiei cauză-efect[15]." De exemplu, dacă nu ar fi fost *lipsa de acurateţe* a

---

[14] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992.

[15] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.30

ADN-ului, din cauza aspectului subatomic aleatoriu, nu ar fi fost posibilă evoluţia omenirii.

Deoarece ADN-ul uneori nu este perfect, în reproducerea unui organism apare o mutaţie, o formă de viaţă diferită, şi dacă supravieţuieşte, va trăi mai mult, va avea mai mulţi descendenţi, şi în cele din urmă, va deveni specia dominantă. Incertitudinea evenimentelor cuantice ar putea fi forţa care activează continuu materia, adaptându-i evoluţia la modelul cosmic. Şi mediul înconjurător ar urma un plan; la fel şi controlul evoluţionist al noilor forme de viaţă. Deşi evoluţia biologică pare un joc întâmplator al mutaţiilor şi mediului, în realitate este o evoluţie a planului cosmic spre finalitatea lui.

Pare greu de acceptat că tot ceea ce există urmează un plan, sau un destin. Dacă privim abundenţa formelor de viaţă urmându-şi destinul, elementele naturii, de exemplu cutremurele şi furtunile, este greu de imaginat că ele nu sunt rezultatul hazardului, ci al unui plan, urmat de tot ceea ce există. De exemplu, o vrabie se ciocneşte de fereastră exact când trebuia să reţii ceva important pentru o decizie viitoare; totul este predestinat, în cele mai mici detalii. Este greu de imaginat forţa supremă a ‚păpuşarului', şi mecanismul de control al sforilor a miliarde de ‚marionete'. Dar totul devine uşor de acceptat dacă percepem existenţa din altă perspectivă. Dacă percepem viaţa ca vis, nu matematic şi mecanic, ceea ce cândva era de neconceput, poate să devină plauzibil.

În vis pot exista o infinitate de idei, toate prestabilite de subconştient. Conform cercetărilor psihologice, visele reprezintă felul în care subconştientul, sinele profund redă metaforic evenimente din viaţa noastră. Metaforele, mişcările şi acţiunile personajelor, a copacilor sau a fiinţelor din vis, sunt prestabilite de subconştient, derulându-se în faţa ochilor închişi.

Dacă percepem universul şi tot ce se întamplă în el, ca vis cosmic/proiecţie astrală, modelul urmat de tot ceea ce există, se poate regăsi în visele noastre. Dacă subconştientul nostru poate crea vise cu sens profund, atunci şi subconştientul universului ar putea visa, ar putea proiecta în astral existenţa noastră, care ar evolua astfel, după un sens mai profund.

Paul Davies credea că planul cosmic este inerent în legile fundamentale ale fizicii, a căror origine, după părerea lui, ar trebui numită „Dumnezeu". Darryl Reanney a afirmat că inteligenţa a luat naştere impunând controlat reiterarea evenimentelor cuantice.[16] Totuşi, planul ar trebui să fie clar, să aibă sens, să structureze tot ceea ce există. Aşa cum am afirmat anterior, o structură imperfectă sau vagă nu este posibilă, pentru că nu ar mai fi structură. Albert Einstein a evidenţiat acest aspect spunând:

„Vreau să ştiu cum a creat Dumnezeu lumea. Nu mă interesează fenomene, nici varietatea elementelor. Vreau să Îi ştiu gândurile, restul sunt detalii. Mecanica cuantică este impresionantă. Dar o voce interioară îmi spune că tot nu reprezintă adevărul. Teoria spune multe, dar nu ne apropie prea mult de secretele Marelui Anonim. Eu, oricum, sunt convins că nu joacă zaruri...tu crezi în Dumnezeu care joacă zaruri, iar eu în legea şi ordinea totală în lumea reală, şi pe care, intuitiv, încerc să o surprind. Cred ce spun, dar sper că cineva va descoperi o explicaţie mai realistă, mai concretă decât mi-a fost dat mie să găsesc."

O modalitate simplă de a înţelege ideea unei structuri cosmice, este să o percepem ca în demonstraţia de la şcoală cu pilitura de fier şi un magnet: profesorul arată elevilor un magnet, şi spune că are câmp magnetic, sau o structură energetică invizibilă. Pentru a arăta elevilor structura sa, profesorul ţine magnetul sub o foaie, împrăştie pilitură pe hârtie, şi loveşte uşor hârtia. Elevii observă că pilitura prinde contur, formând un model vizibil al câmpului invizibil. Ceva asemănător, dar mult mai complex, s-ar întâmpla în univers. Modelul cosmic ar fi un sistem de forţe de atracţie/de organizare hologramatică, multidimensională, în funcţie de timp, structurând originea vieţii, şi construind configuraţii mai complexe, stratificate, până când este atins scopul Creaţiei.

Ar putea fi descoperită această structură cosmică prin studiu ştiinţific? Se pare că da!

---

[16] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991.

Biologul Lyall Watson, în cartea sa „The Romeo Error" [„Eroarea Romeo"] a prezentat descoperirea unui grup de sisteme de forţe fundamentale, sau forme de energie, de către un profesor, Milner, în timp ce folosea un nou tip de aparat de fotografiat pe care îl dezvoltase.[17]

Un aspect foarte interesant al descoperirii lui Milner este că sistemele de forţe fotografiate sunt de *două feluri*. Watson a sugerat că aparatul a surprins forţa câmpului energetic care stă la originea vieţii. Watson, fiind biolog, a perceput formele din punctul lui de vedere, ca structuri elementare, la originea a tot ce există în natură. Dar a omis ceva. Watson a omis o altă *dimensiune conceptuală* a obiectului analizei sale, care, aplicată percepţiei noastre, ar constitui cheia unei idei ce poate revoluţiona sau dezvolta ştiinţa şi omenirea. Cele două sisteme de forţe fotografiate nu au doar o funcţie *superficială* prin imaginea lor, ci şi o funcţie *intrinsecă*, în legătură cu *natura lor esenţială*.

Pentru a clarifica această idee, trecem de la sistemele de forţe ale lui Milner, la analiza sensului intrinsec al unei structuri, în altă dimensiune conceptuală. Este ciudat, în raport cu percepţia noastră, să afirmăm că o structură inanimată poate avea *substanţă* inerentă. Să analizăm ceva familiar nouă: creierul uman. Pentru exerciţiul următor, presupunem că personalitatea este intim legată de anatomia creierului. Dacă nu accepţi teoriile materialiste ale minţii, şi crezi că ea cuprinde sufletul sau este legată de suflet, a cărui locaţie nu este neapărat fizică, nu pune la îndoială ideea ta, reţine-o, şi compară cu ce citeşti în Capitolul 5. Sufletul, existenţa sa şi funcţiile sale vor fi analizate pe larg în Capitolul 5. Acum spun doar că procesorul minţii noastre este creierul, aparent, locaţia personalităţii.

Personalitatea, modul de gândire, idealurile etc. conform psihologiei contemporane, sunt bazate pe memorie. Educaţia şi evenimentele din viaţă ne formează cel mai bine personalitatea [acceptând că baza iniţială a creierului, prin ereditate, asigură o predispoziţie a unei o personalităţi, devenind de exemplu

---

[17] Lyall Watson. *The Romeo Error*. Hodder and Stoughton, Londra, 1974. Reprodus cu acceptul Hodder and Stoughton Limited.

introvertită sau extrovertită][18].

Reacţionăm la diverse experienţe de viaţă prin memorie, prin experienţele trecute care ne-au modelat, aşa cum este înregistrat în creier. Nu ne miră să vedem un surfer pe val, deoarece creierul a memorat experienţa trecută, care ne transmite că valul este natural, că placa de surf este confecţionată din material uşor, şi viteza ei îi permite surfer-ului să plutească pe suprafaţa apei. Pentru a cuprinde cu mintea experienţa noastră, trebuie să trăim în amintiri, şi să le raportăm mereu la prezent. În creier, gândurile induc vibraţie electrică urmându-şi cursul prin căi, sau circuite neurale structurate acolo de experienţa trecută. Deci pentru ca o personalitate să fie activă, ea trebuie să existe în structura circuitelor neurale din creier. De fapt, această structură poate fi văzută. ‚Companion to Mind' [‚Amicul intelectual'] de la Oxford descrie un experiment cu pui de o zi, aleşi datorită abilităţii lor de învăţare rapidă, numită *imprinting*:

‚Ca urmare a acestor modificări biochimice [asociate cu învăţarea], sinapsele, în cel puţin trei zone din emisfera stângă a creierului puişorului, separate, dar conectate, îşi schimbă structura, încât aceasta este vizibilă cu microscopul electronic, cu putere de mărire superioară...Paradoxal, acest scenariu seamănă cu rezultatul aşteptat, la modificarea conexiunii sinaptice, şi formarea de noi căi...În plus,...aceste zone de modificare sinaptică sunt necesare pentru formarea memoriei.'[19]

Experienţa şi învăţarea structurează conexiuni sinaptice între neuroni, şi *modelul* revine în memorie. Acest model *reprezintă* personalitatea din multe puncte de vedere. Dacă un neurolog ar putea capta o hologramă cu circuitul de neuroni al unui nou-născut, şi ar compara-o cu holograma similară a unei persoane de 40 de ani, de exemplu, ar putea întocmi un model tridimensional al

---

[18] *The Oxford Companion to Mind*. Editat de Richard L. Gregory. Oxford University Press, New York, 1987.P.246. Cu acceptul Oxford University Press.

[19] *The Oxford companion to mind*. Editat de Richard L. Gregory. Oxford University Press, New York, 1987. P.459. Cu acceptul Oxford University Press.

personalităţii acestui individ. Dacă neurologul ar transmite modelul, după conversia lui în spaţiul tridimensional [folosind sistemul de axe xyz], unui matematician, acesta l-ar percepe ca model complex, interesant, sau ca pe o constelaţie. După ce a studiat modelul, matematicianul îl poate converti într-un şir de numere, care ar codifica personalitatea subiectului. Este posibil ca matematicianul să codifice personalitatea chiar printr-o formulă matematică.

Cercetări recente în domeniul criogeniei, au demonstrat posibilitatea memorării structurii neurale umane [a personalităţii], într-un calculator, pentru reimplementare ulterioară, în creierul reactivat. De asemenea, ingineri IT de la Universitatea Stanford cred că prima interfaţă neurală fizică între calculator şi creierul uman se poate demonstra înainte de 2015-2020.

Ceea ce frapează, este *posibilitatea* ca o structură aparent inanimată *să echivaleze cu personalitatea*! O structură, poate reprezenta o fiinţă inteligentă, creativă, sensibilă. Desigur, structura din acest exemplu se asociază cu personalitatea, sau cu o creatură inteligentă, numai în contextul din care s-a preluat, şi anume cel al unui om, cu creier, corp, viaţă, care interacţionează în lumea fizică. Dar mesajul exemplului este că: modele, structuri, forme, chiar formule matematice, pot avea un sens mai profund, dacă sunt percepute din altă perspectivă conceptuală.

Dacă *reiterăm* conceptul de „structură a personalităţii" şi începem doar cu o structură, fără conştiinţă şi existenţă obiectivă, realizăm că structura fiinţei inteligente ar necesita corp, creier şi o lume, în care să se materializeze.

Acum începem să înţelegem importanţa descoperirii celor două sisteme de forţe fundamentale ale lui Milner, deoarece, din altă perspectivă conceptuală, ele pot fi exact *imaginea dual*ă *a lui Dumnezeu*. Ele pot fi *structura* care are nevoie de univers, pentru a materializa inteligenţa şi conştiinţa de sine.

Să rezumăm această nouă percepţie asupra naturii intrinseci a structurilor. O structură, sau numere care o codifică, pot fi o reprezentare a Înţelepciunii, sau a Fiinţei. Aşa cum modelul neural al creierului uman se raportează la o fiinţă inteligentă, într-o lume fizică, structura fundamentală se poate raporta la un univers

viu. Aşa cum modelul creierului/minţii are nevoie de corp, structura inteligenţei cosmice are nevoie de univers. Structura cosmică nu înseamnă doar Înţelepciune, sau Fiinţă, ci ar cuprinde şi visele/proiecţiile ei astrale; astfel, structura aceasta poate proiecta un univers în care să devină conştientă. Prototipul acestei structuri cosmice se poate asocia ADN-ului universului, care, ca şi cel uman, conţine structura unui corp şi a unui creier cosmic. Este interesant de menţionat că în volumul ‚The Cosmic Egg' [Oul cosmic] primele fotografii ale universului arată că acesta evoluează ca şi cum ar urma un ADN cosmic.

Fotografiile lui Milner arată *două* tipuri fundamentale de structuri. Această idee este nouă pentru gândirea clasică, ce defineşte o singură fiinţă inteligentă, sau Dumnezeu, ca sursă a existenţei. Dar descoperirea a *două* surse, răspunde la toate întrebările filozofiei şi religiei, care nu au găsit o explicaţie logică a universului, ca structură inteligentă.

De exemplu, filozoful Thomas Nagel, în volumul său „What does it all mean?" [„Cum se explică totul?"], afirmă că singura cale de a accepta ideea de Fiinţă Absolută, sau Dumnezeu, este ca Acesta să deţină motivaţia propriei existenţe:

‚Dacă tu crezi că sensul vieţii este să Îl urmezi pe Dumnezeu, care te iubeşte, în eternitate, nu poţi întreba, *De ce?* . Ar trebui să existe ceva care deţine propria motivaţie, şi care nu poate avea sens în exterior. Dar exact din acest motiv, sunt neclarităţi. Ideea de Dumnezeu pare ceva ce poate explica totul, fără a fi necesar să fie ea explicată. Dar este foarte greu de înţeles aşa ceva. Dacă întrebi „De ce este lumea aşa cum este?" şi ţi se răspunde din perspectiva religiei, cum să nu întrebi „De ce ar fi adevărat?" Ce răspuns ar opri seria întrebărilor „De ce?" definitiv şi irevocabil?

...Aceeaşi problemă există dacă Dumnezeu şi planul Lui se consideră explicaţia supremă a valorii şi sensului vieţii. Ideea că viaţa desăvârşeşte planul lui Dumnezeu, ar trebui să dea sens vieţii, fără a necesita, sau a accepta altă idee. Nu mai întrebăm „Care este scopul lui Dumnezeu?" ci „Cum Îl explicăm pe Dumnezeu?" Dar problema mea privind rolul lui Dumnezeu ca explicaţie supremă,

este că nu prea înţeleg ideea. Chiar există ceva care să explice totul, cuprinzând totul, dar care nu are explicaţie, şi nici nu are nevoie de explicaţie? Ceva al cărui sens nu se poate discuta din exterior, pentru că nu are exterior? Dacă Dumnezeu dă sens vieţii, dar noi nu îl înţelegem, nu am câştigat nimic.'[20]

Similar, Paul Davies a identificat problema esenţială cu care se confruntă cei care caută dezlegarea supremă a misterului existenţei:

„Am vrea să explicăm lumea pe baza unor idei fundamentale, poate pe baza unei serii de cauze, care, la rândul lor, respectă legi sau principii ale fizicii; dar după aceea iar căutăm explicaţii, la nivel mai profund, şi aşa mai departe. Unde se termină aceste raţionamente? Este greu să fii mulţumit, dacă te întorci mereu de unde ai plecat... Oare şirul explicaţiilor se poate opri undeva, la Dumnezeu, sau la o lege supremă a Naturii? Dacă da, această justificare supremă chiar nu trebuie explicată? Putem şti adevărul, o dată pentru totdeauna?[21]

Davies ajunge la concluzia că logica umană nu este dezvoltată pentru a înţelege misterul suprem:

„Ştiinţa şi logica ne dezamăgesc doar când este vorba de fenomene absolute. Nu spun că ştiinţa şi logica greşesc, dar ele nu reuşesc să răspundă la acel ‚de ce?' [nu ‚cum'] care ne interesează pe noi...Dar poate că există altă cale spre adevărul suprem, prin misticism."[22]

Probabil *experienţa* realităţii supreme se poate asocia doar cu aşa-numitele stări mistice [care într-o zi vor fi ‚normale' pentru om], dar *descrierea* ei este posibilă prin ştiinţă şi logică, la limita mistică, totuşi.

Explicaţia supremă a vieţii trebuie să fie logică. Aşa cum am menţionat, deşi în stare mistică se poate *explora* realitatea supremă, *explicaţia* poate şi *trebuie* să fie înţeleasă logic şi în lumea fizică. De ce trebuie? Deoarece, prin definiţie,

---

[20] Thomas Nagel. *What does it all mean?* Oxford University Press, New York, 1987. P.98-100.

[21] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.223

[22] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, Londra, 1992. P.226

planul trebuie să fie precis, viabil oriunde în univers, deci rezultatul evoluţiei – omul – trebuie, şi el, să fie compatibil cu orice parte din univers.

Aceasta este o idee curajoasă! Şi pare să contrazică tot ce a demonstrat ştiinţa. Ştiinţa a descoperit că omul a apărut după milioane de ani de evoluţie. Din milioane de ani de hazard! Acum, trebuie să înţelegem că nu au existat accidente, şi că omul a fost predestinat să existe. Am ajuns la această concluzie încercând să explic logic tot ceea ce există, nu am selectat, cum au procedat cercetătorii. Astfel, descoperim o structură care trebuie să fie clară, de unde rezultă că tot ceea ce există este *predestinat*. Nu pot fi accidente. Dacă această afirmaţie este logică, noi suntem obiectivul Creaţiei.

Dacă universul viu trebuie să devină conştient, ar avea nevoie de fiinţe capabile să observe, să admire, să aprecieze şi să perceapă tot ceea ce există. Unii cred că, în comparaţie cu alte inteligenţe din univers, omul este un microb, nu rezultatul suprem al Creaţiei. Dar din experienţa revelaţiei sublime a multor persoane, ştim că omul poate să simtă şi să înţeleagă existenţa. Omul a atins absolutul. Nu numai prin revelaţie, ci şi prin ştiinţă, omul *poate* atinge absolutul. De exemplu, în timp, prin nanotehnologie şi alte metode avansate, vom putea obţine viaţă din elemente de bază, din aproape nimic. Suntem, chiar dacă sună lipsit de modestie, categoria sublimă a fiinţelor inteligente concepute de Creator.

Dacă noi suntem finalitatea universului, trebuie să reuşim să înţelegem misterul. Dacă nu am putea, existenţa noastră nu ar avea sens. De fapt, dacă noi conştientizăm precizia şi flexibilitatea structurii cosmice, trebuie să realizăm că nu numai conştiinţa umană este finalitatea universului, ci absolut tot ce se referă la om: aspect, sentimente, viaţă, tot ce facem, ce iubim, ce urâm, suferinţa, bucuria, şi mai presus de toate, faptul că fiinţele umane sunt *două*, separate şi distincte: Femeie şi Bărbat. Descoperirea a *două* structuri de către Milner are sens, asociată cu *două* fiinţe superioare, ca rezultat al Creaţiei.

Dacă aprofundăm, ne îndreptăm către un argument bivalent, care justifică ideea că universul este controlat de *două* inteligenţe. Primul argument analizează logic, ce înseamnă o structură precisă, şi aplicând-o, aflăm că Femeia şi Bărbatul

trebuie să fie finalitatea ei. Al doilea argument, aşa cum sugerează Nagel şi Davies, este că Dumnezeu trebuie să aibă un scop; trebuie să existe un final al seriei de explicaţii. Şi *singura* idee care *încheie* această serie, este că fiinţele divine sunt o Femeie şi un Bărbat. Nu există altă explicaţie să răspundă la aceste întrebări.

Problema este, de când s-au formulat primele întrebări fundamentale, că religia şi ştiinţa au presupus greşit că ‚totul se reduce la unitate'. Argumentele multor generaţii nu au reuşit să explice logic o fiinţă supremă *unică*. Nimeni nu a descoperit de ce ar exista *o singură* fiinţă supremă. Dar ideea de *două* fiinţe supreme, Femeia şi Bărbatul, are motivaţie, are sens. Ultimul avatar al Bărbatului şi al Femeii, este ultimul nostru avatar, *inconştient*. Fiecare ultim avatar, pentru a fi *conştient* că există, pentru a *conştientiza* iubirea pentru sufletul pereche, pentru a trăi cu toată fiinţa extazul regăsirii, trebuie să îşi cunoască eul; are nevoie de o revelaţie. În lumea fizică, o revelaţie *este posibilă doar* prin fiinţe conştiente de sine. Deci prin noi, devine conştient avatarul nostru divin. El este revelat prin noi - în interiorul fiinţei noastre. Substanţa sau esenţa lui este transpusă în experienţa noastră umană. Şi, în adâncul fiinţei lor, Femeia şi Bărbatul sunt uniţi; noi numim această fuziune, iubire. Şi chiar dacă avatarul nostru divin nu conştientizează miracolul, fuziunea este o parte a fiinţei lui, şi încearcă să se materializeze conştient. Fiinţele adormite ale universului visează, iar visele lor, proiecţiile lor astrale, reprezintă realitatea noastră. Destinul nostru este preluat de aceste proiecţii astrale.

Toţi ştim că iubirea dintre o femeie şi un bărbat dă sens vieţii. În ciuda dificultăţilor, iubirea ne motivează să continuăm spectacolul vieţii.[23]* Iubirea este sensul vieţii noastre, dar şi sensul existenţei cosmice. Şi de ce nu ar fi aşa? De ce ar fi finalitatea universului ceva dincolo de capacitatea noastră de înţelegere, când chiar noi dăm sens universului? Aceasta pare a fi o motivaţie serioasă a universului. Cine ar nega că povestea de iubire dintre o femeie şi un bărbat este

[23] Sunt conştient că această afirmaţie exclude relaţiile homosexuale şi lesbiene, dar adevărul şi sensul acestor iubiri vor fi abordate mai târziu.

una dintre cele mai profunde, cele mai emoţionante experienţe posibile. Este suficient, să plăsmuim un univers pentru această iubire, pentru dorinţa de a fi împreună, de a ne dezvălui unul celuilalt. Acum putem, în sfârşit, să răspundem întrebării lui Davies de la începutul capitolului, când a spus că mulţi filozofi consideră ideea unei fiinţe absolute, sau Dumnezeu, care deţine motivaţia propriei existenţe, imposibilă. *Motivaţia existenţei unei Femei Supreme şi a unui Bărbat Suprem, este iubirea lor. Acesta este adevărul, o dată pentru totdeauna.*

Să încheiem cu o idee ancestrală a Creaţiei, care se apropie de mesajul acestui capitol:

„Una din cele mai fascinante căi ale Creaţiei este cea tantrică, o cale care arată cum s-a conceput universul, astfel încât să simtă magia existenţei. Pasiunea pură a fost miracolul care a făcut diferenţa dintre idee şi manifestare, dintre a exista şi existenţă. Cu alte cuvinte, universul şi-a făcut dăruit cadoul suprem: viaţa.[24]

[24] *Simply Living*. Vol. 4, No. 4. Chaos. P.50.

CAPITOLUL 3

AVATARUL DIVIN AL OMULUI

‚Am spus că finalitatea evoluţiei spirituale a omului este unificarea cu Dumnezeu. Este cunoaşterea lui Dumnezeu. Din moment ce subconştientul este asociat cu Dumnezeu, putem defini finalitatea evoluţiei spirituale ca unificarea conştientă cu Dumnezeu. Este contopirea omului cu Dumnezeu. Astfel, mintea conştientă se pliază pe subconştient, şi totul devine inconştient? În niciun caz! Acum înţelegem tot. Ideea este trecerea conştientă la condiţia divină." Scott Peck.[25]

NATURA FIINŢELOR CELESTE ESTE UMANĂ

Darryl Reanney în ‚The Death of Forever' [Moartea eternităţii] încearcă să descrie ce ar afla cineva care a avut o revelaţie cosmică, şi a reuşit să interacţioneze cu ceea ce există în univers:

„Sensul cuvântului *fericire* este prea limitat, pentru a descrie cum se transformă conştiinţa pură în bucurie intensă. Teoretic, este imposibil de înţeles această euforie, la nivelul actual, limitat, de evoluţie a omului. Este ca şi când auzi un sunet al unei muzici ciudate, o melodie supremă, ale cărei tonalităţi vesele nasc galaxii, în timp ce tonalităţile triste deplâng agonia solară – dar departe, stins, la limita percepţiei noastre auditive."[26]

Acest fragment poate induce teamă şi fascinaţie, dar, din păcate, minimalizează semnificaţia cosmică a omului. Ne motivează prea puţin să încercăm să trăim revelaţia cosmică.

În cartea sa, Reanney explică revelaţia, în ‚laboratorul realităţii' din mintea noastră, ca dimensiune ‚cosmică', atemporală, unde putem să ne întoarcem la Geneză şi să ne îndreptăm către Apocalipsă. Astfel, prin revelaţie cosmică, realizăm că ne identificăm cu universul, sau, că universul este o fiinţă, iar noi

---

[25] Dr. Scott Peck. *The Road Less Travelled*. Simon & Schuster, New York, 1978. P.303.

[26] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.248.

suntem inteligenţa ei. Dar Reanney nu trece la următoarea etapă logică, de aprofundare a naturii *intrinseci* a acestei fiinţe a universului – el se mulţumeşte să încheie cu o descriere a aparenţelor, pe fondul revelaţiei cosmice. Reanney mai afirmă că a fost necesară anularea identităţii umane: ‚convingerea că ‚marca' *uman* nu are valoare supremă.[27] Astfel, rămânem cu impresia detaşată a unui univers nesfârşit, rece, străduindu-se să înţeleagă „naşterea galaxiilor" sau „agonia solară".

Este uimitor, cum mari gânditori ca Reanney, nu analizează mai profund scenariul cosmic, înainte de a exclude omul din explicaţia supremă; căci naşterea unei galaxii nu are farmecul naşterii unui om, care gândeşte, simte, respiră, creează; o fiinţă sensibilă, tandră, frumoasă. Agonia solară nu este atât de sfâşietoare ca moartea unui om, după o viaţă în care s-a străduit să crească, să iubească şi să găsească iubire. Dacă savanţii şi filozofii care descoperă dovada indiscutabilă a unei *Creaţii,* ar surprinde sensul ei exact, ar trebui să deducă nevoia de perfecţiune a rezultatului ei - noi şi tot ceea are vreo legătură cu noi.

Jung a remarcat că dacă Dumnezeu ar conştientiza că există, nu ar avea nevoie de fiinţe inteligente; el a acceptat că sursa existenţei *nu are* conştiinţă. Această lume – materială – este sursa *metodei de inducere a revelaţiei* existenţei. Deci, universul este ca un vis, o proiecţie astrală a sursei existenţei, care devine conştientă în propriul vis, materializat. Şi în visul ei materializat, există *două* fiinţe conştiente: Femeia şi Bărbatul. Visul, proiecţia, sau universul conceput, trebuie să reflecte *exact* sursa, deci sursa trebuie să fie Femeie şi Bărbat; ultimul nostru avatar, sursa noastră, şi sursa întregii existenţe. Tot ce există: soare, galaxii, răsărit de soare, comete, câmpii şi pescăruşi, provin din esenţa sursei, şi a *noastră*. Noi şi sursa, avem aceeaşi natură; deci ceea ce este foarte intens în viaţa noastră, trebuie să reflecte ceea ce este foarte intens la nivelul sursei.

Ştim că cel mai profund aspect al vieţii noastre, care îi dă sens, în ciuda suferinţelor, este iubirea dintre bărbat şi femeie, aşa cum ştim din melodiile de

---

[27] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.164.

dragoste. Este greu de înţeles de ce s-a omis acest adevăr atât de mult timp: dacă există un destin cosmic, trebuie să îl trăim. De ce am trăi altceva? Ceea ce dă sens vieţii, în ciuda suferinţei, dă sens şi unui univers, în care există suferinţă. Dacă vorbim despre un sens suprem, atunci totul, inclusiv suferinţa, trebuie să fie parte a acestui sens. Dacă este aşa, trebuie să existe ceva în viaţă, pentru care *să merite* suferinţa. Teoria conform căreia ‚întregul se confundă cu partea' sau ‚a unicităţii divine', nu a motivat niciodată satisfăcător existenţa, nici suferinţa, ca parte a ei. Nu s-a *răspuns* niciodată la întrebarea noastră „de ce?" Acest răspuns se află în cea mai intimă şi emoţionantă parte a experienţei vieţii noastre. Singurul răspuns care poate avea sens şi care poate opri seria de întrebări existenţle. ***Universul există, astfel încât Bărbatul şi Femeia, conştienţi, să se cunoască în toată profunzimea şi splendoarea lor, să îşi găsească iubirea, şi să se iubească.*** Şi dacă un filozof naiv, totuşi, întreabă: de ce există acest cuplu absolut? Omul ar spune că nu este necesar un răspuns, căci cei care cunosc Iubirea, ştiu că nu mai este nimic de lămurit.

Acum, să explorăm dovada dualităţii lui Dumnezeu. Să analizăm imaginile sistemelor de forţe din descoperirea întâmplătoare a lui Milner. Lyall Watson le descrie astfel:

„Mărite, imaginile lui Milner sunt mult mai interesante. Structurile au două forme elementare. Una este o structură de forţe liniare, concentrate în mici nuclee luminoase, radiind regulat, aproape matematic, asemenea fibrelor scheletice de pe capul unui coral-creier. Cealaltă structură se bazează pe sfere şi aglomerări sferice circulare, ca un câmp de flori cu petale rotunde, aproape tangente. Aceste structuri elementare simple se pot combina şi pot elabora aproape orice formă din natură, şi poate că Milner a reuşit să reprezinte, pentru prima dată, câmpul de forţe care răspunde, la nivel elementar, de orice structură şi mecanism al existenţei.[28]

Dennis Milner şi Edward Smart sunt coautori ai unei cărţi numite ‚The

[28] Lyall Watson. *The Romeo Error*. Hodder and Stoughton, Londra, 1974. P.121.

Loom of Creation'[29] [Sursa Creaţiei], care conţine multe imagini ale structurilor energetice. Structurile din această carte au aspect divers, dar se remarcă *două* tipuri distincte: ‚revărsare de căldură, formând corpuri sferice, sau revărsare de lumină radială'.[30] După Watson, structurile provin de la *două* entităţi distincte şi separate. Semnificaţia acestui aspect nu poate fi ignorată. Este logic să se presupună – dacă aceste imagini redau forţa-sursă a existenţei – că structurile reprezintă cuplul absolut, aşa cum modelul neural al creierului, din capitolul precedent, reprezenta personalitatea. Dacă studiem sistemele de forţe, ştiind că ar putea cuprinde imaginea intrinsecă a Fiinţelor Divine ale cosmosului, distingem în ele personalitatea Bărbatului şi a Femeii. Pentru a facilita înţelegerea, am ilustrat sistemele de forţe simplificat, simbolic, dar am păstrat elementele lor vitale. Am inclus şi imagini corespunzătoare, reale, ale sistemelor de forţe. [31]

Structura [a]

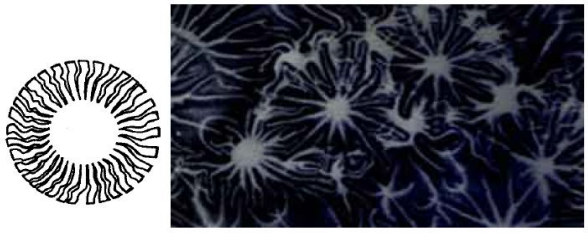

[29] Dennis Milner şi Edward Smart. *The Loom of Creation*. Neville Spearman Limited, Londra, 1975.

[30] Dennis Milner şi Edward Smart. *The Loom of Creation*. Neville Spearman Limited, Londra, 1975. P.169.

[31] Dennis Milner şi Edward Smart. *The Loom of Creation*. Neville Spearman Limited, Londra, 1975. Fig. 63 & 65 P.170 & 171.

Structura [b]

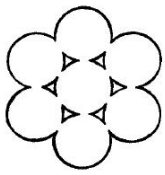

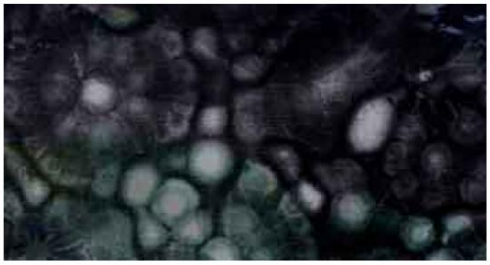

În structura [a], vedem un nucleu central din care *radiază* forţe, în mod structurat, matematic. Şi în structura [b] există un nucleu central, dar acesta *se dezvoltă* prin structuri nucleice sferice. Prima structură, [a], se poate asocia cu personalitatea Bărbatului, deoarece, din centrul fiinţei sale, el evoluează bazându-se pe logică, mecanic, simplu. Sunt multe forţe ieşind radial din nucleu, aşa cum personalitatea bărbatului se bazează pe multe ‚structuri' care îi facilitează evoluţia socială. La Bărbat, ca fiinţă socială, acest aspect ar fi nevoia de acţiune pentru a comunica, în timp ce femeia acordă acţiunii mai puţină importanţă; comunicarea, la o femeie, este mai directă, mai caldă. Predispoziţia femeii pentru apropiere se poate asocia cu sistemul de forţe [b], în care *dezvoltarea* este posibilă, prin expansiunea nucleului, prin ataşare de noi structuri similare. Această evoluţie şi receptivitate, prin nucleu, descriu intuiţia şi sentimentele inerente ale femeii, într-un mod de o frumuseţe şi precizie stranie. Se vede oare în acest element al structurii, sursa esenţială a naturii intuitive a Femeii: abilitatea de a simţi ce este corect, deoarece ea trăieşte direct experienţa, în timp ce Bărbatul o asimilează printr-un labirint de structuri? Este uimitor să realizăm că aceste structuri simple, percepute din perspectiva corectă, pot dezvălui, în structura lor, complexitatea personalităţii umane latente.

Analizând mai atent personalitatea umană, codificată în aceste structuri, observăm că bărbatul evoluează pe *multe* planuri abstracte, dar se îndepărtează de nucleul fiinţei sale, deci oarecum se rătăceşte, în structurile specifice ale

experienţei sale. Femeia, deşi nu evoluează pe multe planuri, rar se rătăceşte; şi structurile complicate ale Bărbatului au mai puţină relevanţă pentru ea, decât intimitatea fiinţei. Bărbatul comunică prin structuri; Femeia, prin nucleu. Astfel, ea este extrem de sensibilă şi vulnerabilă, deoarece este *mereu* în contact cu interiorul fiinţei sale. Bărbatul, care se poate îndepărta de nucleul sensibil, prin structurile sale, este obiectiv, practic, ‚dur' într-o oarecare măsură [capabil să îşi reprime sensibilitatea]. Trebuie remarcat că în aceste descrieri nu spun că unul are calităţi superioare celuilalt, doar că sunt diferiţi, şi se pot completa.

Natura complementară înnăscută a structurilor, şi comparaţia lor cu personalitatea umană, se pot vedea în imaginea de mai jos.

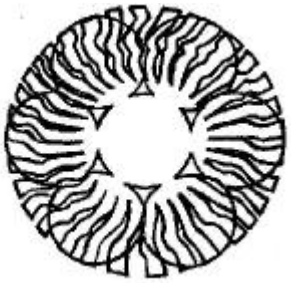

Când aceste structuri se unesc, aşa cum îşi doresc Bărbatul şi Femeia, şi fuzionează, vedem o structură minunată: un simbol al unirii esenţei Feminine cu cea Masculină. Acum structura este completă. Nicio parte nu este în dezechilibru; ele se completează armonios, ceea ce este plăcut, atât la nivel vizual, cât şi la nivel intrinsec. În structura combinată, Femeia pare să îmbrăţişeze nucleul Masculin, şi deşi Bărbatul se dezvoltă prin mai multe structuri ale experienţei, nucleul Femeii, care se dezvoltă simultan, îi induce mai multă emoţie.

În *Time Australia* – Femeia: Calea directă, psihologul de la Harvard, Carol Gilligan sugerează cum se pot combina cele două personalităţi opuse, Masculină şi Feminină: ‚Oboiul şi clarinetul sunt două instrumente muzicale diferite, iar linia melodică a unei piese interpretate la ambele instrumente nu aparţine niciunuia, dar

nu le anulează identitatea.'[32] La fel se poate descrie suprapunerea sistemelor fundamentale de forţe ale Bărbatului şi Femeii: fuziunea lor, vizibil sau subtil, este mai presus de fiecare dintre ei – în cuvinte simple, această fuziune se numeşte Iubire.

O imagine extrem de simplificată a îmbrăţişării lor poate fi vizualizată ca lumină şi profunzime. Lumina de la Bărbat, profunzimea, de la Femeie. Îmbrăţişarea lor este intimă; dacă privim simbolul antic chinezesc, Yin şi Yang, de mai jos, observăm că lumina, Yang reprezintă Bărbatul, iar partea întunecată, Yin, Femeia; dar în fiecare, există o părticică din celălalt.

Femeia şi Bărbatul au trăsături individuale, unice, dar în fiecare există un grăunte din celălalt, deci Bărbatul poate sugera profunzime, iar Femeia, lumină.

Mişcarea feministă ar obiecta la ideea că bărbatul şi femeia au personalităţi distincte. Dar entuziasmul unora, care susţin că *femeia poate să facă ce face bărbatul, şi trebuie să o facă, demonstrativ*, ar dispărea, realizând că există o diferenţă fundamentală între sexe, care orientează femeia, de exemplu, către intuiţie şi sensibilitate, şi bărbatul, către simţ practic şi putere. Mulţi bărbaţi afirmă că pot fi foarte sensibili şi intuitivi. Cred că existenţa unei origini, a unei *surse*, pentru Femeie şi Bărbat, este esenţială pentru definitivarea poziţiei femeii în societate. În loc să diferenţiem personalitatea femeii şi a bărbatului în funcţie de

[32] *Time Australia* - Women: The Road Ahead, Summer 1990. P.90.

ceea ce sunt capabili să facă în viaţă [din exterior], putem *cunoaşte* diferenţa dintre ei direct de la sursă [din interior].

Alt aspect privind punctul de plecare a personalităţii bărbatului şi femeii, este argumentul educaţiei. Femeia şi bărbatul au o anumită personalitate în funcţie de educaţia lor, pe baza stereotipului băiat/fată. Desigur, educaţia trebuie să aibă un efect esenţial; ea explică diferenţele dintre bărbat şi femeie, dar educaţia nu este singurul criteriu de diferenţiere a lor. De exemplu, în cartea *Brain Sex* [Sexul creierului], studii ştiintifice demonstrează că la femeie, cele două emisfere cerebrale sunt mai echilibrate decât la bărbat, care prezintă dezechilibru în partea stângă, analitică.[33] Dacă personalitatea *şi* educaţia formează caracterul individual al bărbatului şi femeii, ar putea exista şi *al treilea* element, influenţa *sursei* personalităţii lor.

Examinarea sursei noastre este o cale mult mai sigură de descoperire a fiinţei, şi de eliberare a ei, de fapt este singura cale *adevărată*, deoarece interpretarea din exterior este afectată de evoluţia societăţii; automatizările, dar şi dezvoltarea empatiei, uşurează viaţa [la nivel de nevoie de hrană, îmbrăcăminte, adăpost, confort etc.], astfel încât nu mai este necesară munca brută; suntem liberi să ne explorăm sinele, viaţa; nu mai este cazul să se demonstreze că femeia poate să facă ce face bărbatul, şi invers. Ce sisteme, de exemplu în anul 3000, ar arăta unui bărbat sau unei femei *cine* sunt ei, dacă nu au altceva de făcut decât să existe? Atunci trebuie să îşi caute identitatea din interior; şi aici devine clară importanţa unei surse a bărbatului şi femeii.

Trebuie demonstrat că trăsăturile bărbatului şi ale femeii, descrise direct de la sursă [sistemele de forţe], dacă presupunerea este adevărată, sunt esenţa adevăratei fiinţe. Suntem asemenea Fiinţelor Supreme. Şi nu putem fi mult timp separaţi de ele, deoarece ele sunt sursa eului nostru suprem. De exemplu, chiar dacă eterna rătăcire a bărbatului, departe de sursă [conform sistemelor de forţe] îi

---

[33] Ann Moir. *Brain Sex.* Delta, New York, 1991.

suprimă sensibilitatea, în comparaţie cu femeia, el compensează prin cunoaştere obiectivă. El adoră nestatornicia depărtării de centru, pentru că aceasta este starea sa normală. Femeia nu este interesată de digresiuni, găsind valoare în simpla experienţă a vieţii, deoarece nucleul ei [conform sistemului de forţe] este *deja dincolo de limitele realităţii*. Exemplificăm printr-o situaţie din viaţa profesională. Bărbatul apreciază experienţa elaborării unui produs, pentru bucuria de a-l vedea terminat, sau pentru posibila investiţie din banii obţinuţi. Satisfacţia lui, proiectată în perspectivă, îi permite să reziste în condiţii nefavorabile, pentru că este detaşat, nu este prezent în cotidian, ci în viitor, când proiectul este finalizat. Femeia, pe de altă parte, poate fi fascinată de elaborarea unui produs, prin simpla *experienţă,* ca parte a mediului înconjurător, prin interacţiunea cu ceilalţi, sau prin etapele interesante ale proiectului. Deşi şi ea poate aprecia rezultatul final, nu se poate detaşa de prezent atât de uşor ca bărbatul; ea se ataşează prea mult de experienţă, se dezvoltă prin nucleu, prin esenţa ei; deci este mai vulnerabilă la condiţii nefavorabile sau dificile. Acesta este un motiv pentru care, când sunt la conducere femei, sau când bărbaţi şi femei cooperează deschis în vederea organizării activităţii, standardul experienţei profesionale este superior, iar oamenii vor simţi mai puţin nevoia de detaşare, de a funcţiona ca roboţii; ei vor începe să se simtă mai calzi, mai umani, la locul de muncă.

Observ că sensul Absolut al vieţii, discutat până acum, este *heterosexual*. Cuvântul ‚heterosexual' se referă la diferenţa dintre sexe, în relaţia bărbat-femeie. Deci sensul existenţei este mai exact: *drumul Bărbatului şi Femeii spre revelaţia propriei existenţe; spre experienţa eului lor suprem; şi spre Iubirea lor magică, nebănuit de profundă.*

Ştiu că relaţiile homosexuale par a fi excluse din ‚Planul Suprem'. Dar, cum am mai spus, fiecare confirmare duce la următoarea, ca într-un joc de cercuri concentrice, în adâncime, care se opresc într-un punct. Colin Wilson scrie:

'Platon observă în *Banchetul* că bărbatul şi femeia au fost initial jumătăţi ale unei singure creaturi, împărţită în două de zei; acum rătăcim în căutarea celeilalte jumătăţi. Când un bărbat ţine o femeie în braţe, simte dorinţa de a fuziona cu ea, şi

penetrarea propriu-zisă a corpului ei este o fuziune simbolică. Dacă presupunem că atracţia sexuală se bazează pe tendinţa principiului masculin de a deveni feminin şi invers, atunci deviaţiile sexuale încep să îşi găsească locul într-o structură simetrică.'[34]

Destinul Fiinţelor Supreme este de a-şi dezvolta conştiinţa, şi de a se cunoaşte, şi aşa se explică sensul existenţei noastre. De a se *cunoaşte* reciproc [cu sensul de a identifica propria natură în celălalt, nu de a deţine aceleaşi cunoştinţe, de exemplu]: pentru ca Femeia să cunoască Bărbatul, şi invers, unul trebuie să fie *oglinda* celuilalt; ei trebuie să încerce să se cunoască din interior; sau să trăiască separaţi un timp, pentru a conştientiza dorul sfâşietor pe care îl simt amândoi. Cei care nu şi-au găsit adevărata jumătate, se află pe drumul corect, în evoluţia lor către Ultimul Avatar.

Cum va evolua omul spre Ultimul Avatar? Ultimul Avatar al Femeii trebuie să îşi dezvolte conştiinţa, şi să cunoască Ultimul Avatar al Bărbatului, şi invers. Deci, pe măsură ce evoluăm, şi ne apropiem de divin, linia ce separă Bărbatul de Femeie *parcă* dispare. Dar ei nu devin o singură persoană – este imposibil, deoarece sunt, în esenţă, diferiţi – dar vor evolua, pentru a-şi cunoaşte eul suprem, şi prin el, pentru a-şi cunoaşte jumătatea. Bărbatul, prin lumina lui, se va întoarce la nucleu şi va deveni intuitiv şi sensibil; femeia, prin intuiţia ei, îşi va dezvolta capacitatea de evoluţie, şi îşi va amplifica lumina interioară, care îi va da din ce în ce mai multă putere; şi, deşi aparent este o confuzie a personalităţilor lor în acest punct, va exista şi o profundă cunoaştere individuală a eului feminin şi a celui masculin. Aşa cum a ilustrat analogia anterioară a Bărbatului şi Femeii cu două instrumente muzicale, sunetul rezultant, armonios, nu aparţine niciunuia; dar pentru a obţine acest sunet, instrumentele trebuie să fie unice în felul lor. Şi în cazul Iubirii, legătura este armonioasă. Când două suflete pereche se întâlnesc, îşi recunosc armonia unică, deoarece aceasta a fost dintotdeauna muzica sufletului lor.

---

[34] Colin Wilson. *Mysteries*. Hodder and Stoughton, Londra, 1978. P.515. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited şi David Bolt Associates.

Aşa cum am arătat în paragraful anterior, linia dintre principiul masculin şi cel feminin va *tinde* să dispară, dar cele două principii nu devin unul singur. Iată alt motiv pentru care sursa existenţei *trebuie* să fie Dual; pentru că *nu poate* fi Unică! Aşa cum am văzut, sursa existenţei *nu are* conştiinţă; în caz contrar, *ar avea*, pur şi simplu, iar noi, care producem conştiinţă, nu ar trebui să existăm, dar existăm! Deci, acest univers este structura care creează inteligenţă pentru sursă. Dacă sursa ar fi Unică, inteligenţa supremă ar aparţine Unei entităţi. Dar inteligenţa supremă a Unei entităţi nu este posibilă. Această entitate Unică ar trebui să fie omniscientă, deci ar şti absolut orice – cum să nu ştie, fiind însăşi existenţa? Dar aşa cum a precizat Jung: "O entitate omniscientă nu ar putea avea gânduri, nu ar gândi.'[35] Pentru ca inteligenţa să fie activă, trebuie să existe ceva la care să te gândeşti, sau ceva la care să priveşti. O entitate atotştiutoare nu are nimic la care să se gândească, nimic de contemplat; ea ştie deja tot, deci este imposibil ca o Singură fiinţă supremă să fie conştientă. Dacă o entitate atotcunoscătoare nu poate confirma conştiinţa, evoluţia ei are un final trist, deoarece, la nivelul inteligenţei supreme, aceasta ar deveni imposibilă. Dar cu Două entităţi, nu avem această problemă. Ultimul Avatar al Femeii este mereu un mister pentru Ultimul Avatar al Bărbatului, şi invers. Ei *nu se identifică*, unul nu poate şti tot ce ştie celălalt. Individual, nu pot fi omniscienţi. Aceasta este o explicaţie viabilă a motivului pentru care sursa trebuie să fie Dual. Este singura explicaţie pentru sensul universului, dacă sursa este menită să fie conştientă.

[35] Carl Jung. *Memories, Dreams, Reflections*. Fontana Press, Londra, 1995. Tipărit cu permisiunea Harper Collins Publishers Ltd.

CAPITOLUL 4

STRUCTURA AVATARULUI DIVIN

'Deşi este posibilă o singură teorie unificată, aceasta este doar un set de reguli şi ecuaţii. Ce dă viaţă ecuaţiilor, şi creează un univers în care se regăseşte omul? Teoria elaborării unui model matematic nu poate răspunde la întrebarea de ce ar trebui să existe un univers în care să se regăsească acest model. De ce intervine universul în orice problemă existenţială' Stephen Hawking. [36]

UNIVERSUL ESTE O FIINŢĂ DUALĂ

Sunt multe teorii la baza formării universului. Cele mai cunoscute, sunt teoria Stării Stabile şi teoria Big Bang. Prima afirmă că universul a existat dintotdeauna, şi va exista mereu. Totuşi, ştiinţa actuală a redus, mai mult sau mai puţin, importanţa teoriei Stării Stabile, în favoarea teoriei Big Bang, deoarece s-au descoperit dovezi ale naşterii universului, printr-o explozie, cu miliarde de ani în urmă. Acest aspect pare evident, dacă observăm galaxiile, îndepărtându-se una de cealaltă, cum ar fi natural într-un univers aflat în expansiune, după o explozie; există şi dovada radiaţiei de fond în univers, interpretată ca ,zgomotul' de după Big Bang.

Viitorul universului creat prin Big Bang este fie un Cataclism, în care universul, după ce atinge un punct de expansiune maximă, se contractă, printr-un fenomen invers exploziei iniţiale, sau Moartea Termică, ce presupune expansiunea continuă a universului, urmată de moarte, când toată energia creată din explozie, se consumă. Deocamdată, sunt dovezi că universul va continua expansiunea către Moartea Termică; dar dacă mai multă substanţă sau materie, este detectată [şi se detectează din ce în ce mai multă], universul va sfârşi printr-un Cataclism.

---

[36] Stephen W. Hawking. *A Brief History of Time.* Bantam Books, New York, 1988. P175

Ce trebuie să ne amintim când analizăm aceste teorii cosmologice, este că sunt *nesigure*. Aşa cum a arătat fizicianul Steven Weinburg în "The First Three Minutes" [Primele trei minute]: "trebuie să acceptăm că modelele noastre cosmologice simple pot descrie doar o mică parte a universului, sau o etapă limitată din istoria acestuia."[37]

Cândva, l-am întrebat pe fizicianul Paul Davies, după una din conferinţele sale publice, dacă ar putea exista un centru al universului, unde s-ar produce o explozie continuă, furnizând energie universului. El a spus că nu ar putea, deoarece savanţii ar fi observat-o până acum. Am întrebat din nou: dar dacă acest centru ar fi foarte, foarte departe? Davies a admis că *ar putea* exista, dar, deoarece oamenii de ştiinţă nu l-ar putea observa, deci nu l-ar putea demonstra, nu ar fi interesaţi de idee.

Acesta este unul din riscurile metodei ştiinţifice. Dacă ‚realitatea' nu se corespunde unui scenariu ce *poate* fi examinat ştiinţific, orice idee este, justificat, respinsă.

Astfel, rămânem cu impresia că ştiinţa niciodată nu reuşeşte să cunoască structura esenţială a universului, deoarece aceasta nu poate fi observată integral. Dar există altă cale de *cunoaştere*. Şi aceasta nu se bazează pe dovezi fizice [pe care poate nu le putem detecta niciodată], ci pe dovezi *logice*.

Universul *există* unde nu a existat *absolut nimic*. Acest *fapt* necesită o explicaţie, mai mult decât necesită teoria Big Bang, un Creator. Pe baza acestui aspect fundamental al *existenţei*, necesitatea logică a unui univers cu un scop devine mai clară. Întrebarea supremă nu este: „Ce a cauzat Big Bang-ul? sau „Cum a creat Dumnezeu lumea?" ci: *„De ce există universul în locul neantului?"*. Aceasta este, cred eu, o întrebare fundamentală utilă, şi profunzimea ei nu trebuie ignorată, căci prin ea putem privi universul dintr-o perspectivă *absolută*, supremă.

---

[37] Stephen Weinberg. *The First Three Minutes*. Andre' Deutsch, Londra, 1977. P.121.

Este posibil să nu existe nimic. Atunci, de ce există ceva; şi de ce *acest* ceva? Oameni de ştiinţă şi filozofi, repet, ar spune că universul există pentru a crea inteligenţă. *Inteligenţa cui*? este următoarea întrebare logică. Dacă definim un scop al inteligenţei, aceasta necesită o motivaţie, *ceva* care să motiveze inteligenţa. Deci, ceva, din tot ceea ce există, trebuie să motiveze inteligenţa. Dacă universul intervine în toate problemele existenţiale, pentru a se ajunge la revelaţia acestui ‚ceva', este logic că inteligenţa *trebuie să reflecte clar acest ‚ceva'*.

Această idee existenţială, bazată pe *ceva* în loc de *nimic*, este esenţială, dar nu s-a conştientizat, deoarece este dificil pentru mintea noastră să o înţeleagă. Ce înseamnă ceva-în-loc-de-nimic pentru inteligenţa contemplativă, este *perfecţiunea absolută*. Înseamnă că tot ceea ce există în univers, nu poate fi decât perfect. Un univers imperfect, în loc de nimic, nu are sens. Dacă mintea devine liberă, şi conştientizează existenţa, în loc de neant, atunci putem înţelege nevoia acută de perfecţiune.

Aici începe totul. Din conceptul de existenţă *în sine*, rezultă perspectiva din care trebuie să percepem universul; deoarece universul poate fi *orice*, ceea ce *este*, trebuie să fie perfect. Dacă este perfect, atunci şi obiectivul său trebuie să fie perfect. Dacă obiectivul său este perfect, atunci şi planul trebuie să fie perfect. Dacă planul este perfect, atunci, tot ceea ce există trebuie să fie o parte perfectă a planului. Numai explorând în detaliu tot ceea ce există, trebuie să vedem rezultatul planului, căci el trebuie să fie vizibil. Vedem două fiinţe conştiente, dispuse să *se cunoască* personal şi, obiectiv şi intuitiv, să *cunoască* însăşi existenţa.

Dacă ne întrebăm ce trebuie să fie universul, ţinând cont de sensul său, avem o metodă sigură de a-i cunoaşte *structura*. Dacă am putea privi *magic* universul, din exterior, am vedea doar că există. Spun 'magic', pentru că este imposibil să fii în afara universului. Universul înseamnă existenţă, şi acesta este unicul adevăr. Totuşi, teoretic, să folosim această perspectivă magică, pentru a studia universul din exterior. Ce observăm, este o masă spaţio-temporală concretă, în intimitatea căreia se produc fenomene, iar în final aici se produce inteligenţă. Deci, din exterior, avem materie spaţio-temporală conştientă. Din această

perspectivă, realizăm că analizăm o fiinţă conştientă: fizic şi mental. Observăm că inteligenţa nu este un scop în sine pentru această entitate spaţio-temporală, ci este o parte naturală a fiinţei sale; aşa cum este totul în interiorul ei. Cea mai clară dovadă a personalităţii acestei fiinţe, este descoperită la limita absolută a inteligenţei ei – existenţa omului. Omul conţine esenţa personalităţii acestei fiinţe. Visele, proiecţiile ei astrale absolute, sunt transpuse în viaţa şi iubirea omului. Din perspectiva magică, exterioară, metoda revelaţiei entităţii spaţio-temporale, dă posibilitatea trezirii ei în intimitatea propriilor vise, unde natura sa esenţială ia forma copacilor, stâncilor, oceanelor, a cerului albastru, a apusului de soare, a galaxiilor, şi a cărei formă supremă – sinele din vis – este un Bărbat şi o Femeie.

Pentru a simţi mai intens ce înseamnă: *metodă de trezire spirituală în propriul vis, propria proiecţie astrală, a fiinţelor spaţio-temporale*, este utilă o descriere poetică:

Este, şi-a fost şi-odată
o Sferă,
în două părţi tăiată.
O Sferă de iubire
ce doarme în neştire,
ţesând un basm, în vis.

În visul ei se joacă, dorindu-şi existenţă,
iar acest vis înseamnă exact a sa esenţă.

Fiinţele din visul Sferei se trezesc.
Ajung să o cunoască, apoi se contopesc.

Fiinţele ce Sfera în somnu-i le-a visat,
în Sferă transformate, din vis s-au întrupat.

Aflând că Sfera este cea care le-a creat,

Zâmbesc, ştiind că ele o Sferă au făurit,
căci Sfera făurită încă nu s-a trezit,
şi nu ştie că-i vie, în somnu-i nesfârşit.

Ele realizează că sunt exact o Sferă.
Cunosc esenţa ei, cu tot ce le oferă
ştiind că-n visul lor viaţa nu-i efemeră.

Am scris aceste versuri cu mulţi ani în urmă, când încercam să înţeleg ceva, ce am *aflat* într-o călătorie astrală. Când scriu astfel de versuri, o fac din acea zonă a *cunoaşterii*; poezia este o modalitate ideală de a reda în cuvinte cunoaşterea mistică.

Dacă analizăm poezia, înţelegem că esenţa 'Sferei' [cuplul astral] este iubirea, 'iar acest vis înseamnă exact a sa esenţă'. Cuvântul 'iubire' este, poate, cel mai controversat în limbajul nostru, dar, pentru că perechea astrală este formată din Bărbat şi Femeie, 'iubirea', din această formă de cunoaştere poetică, este a lor; o dragoste emoţionantă, profundă, romantică. Această iubire se descrie ca adevărata conexiune între esenţa Bărbatului şi cea a Femeii; iubirea provine din fiinţa lor; omul simte un dor inexplicabil de a transpune în realitatea fizică o relaţie *predestinată* în esenţa lui, în adâncul fiinţei lui.

Iubirea romantică[38]*, fundamentală, a cărei sursă este legătura intimă dintre Bărbat şi Femeie, este atât de puternică, încât poate crea orice nuanţă a iubirii. Mai mult, iubirea, în acest context, are o sursă pe care o înţelegem, pe care o putem 'simţi'. Se spune despre credinţă că poate muta munţii, dar îndrăgostiţii spun că forţa dorinţei unui bărbat sau a unei femei, aflaţi departe de adevărata lor iubire, nu numai că poate muta munţii, ci poate crea chiar un univers.

Iată cum ar trebui să ne imaginăm povestea universului: povestea unui bărbat şi a unei femei, care nu au fost niciodată conştienţi de adevăratul sine, care

[38] Termenul 'romantic' are multe sensuri, din care unele sunt negative. Aici sensul este: pasiune, iubire profundă, din suflet

nu se cunosc, nu s-au regăsit, dar, iubirea lor este atât de intensă, încât ei invocă, inconştient, universul, din dorinţ unei îmbrăţişări; universul există, pentru ca ei să se regăsească, într-un final.

Astfel, ajungem la ultima parte a poeziei, care descrie ceea ce Jung numea 'al doilea act al Creaţiei':

Aflând că Sfera este cea care le-a creat,
zâmbesc ştiind că ele o Sferă au făurit,
căci Sfera făurită nicicând nu s-a trezit,
şi nu ştia că-i vie, în somnu-i nesfârşit.

Deşi suntem materializarea visului/proiecţiei astrale a două fiinţe Divine, ele nu s-ar trezi niciodată, fără să le ajutăm; fără noi, s-ar putea chiar să nu existe. Sfera nu s-a trezit încă, nu ştia că există! Trebuie să te concentrezi puţin, pentru a realiza drama profundă, dincolo de cuvinte. Imaginează-te pe *tine* şi adevărata iubire, dacă ai găsit-o, sau iubirea din vis, dacă nu ai găsit-o. Imaginează-te pe tine şi această persoană, al cărei suflet respiră în adâncul fiinţei tale. Imaginează-ţi că nu ştiţi unul de celălalt, ca şi când un înger al întunericului v-a indus o stare de comă. Mereu ai existat şi vei exista, dar nu vei simţi niciodată magia vieţii tale. Eu aş face orice să îmi trezesc iubirea, să o găsesc, oricât de dificil ar fi. Toţi facem asta în viaţă: încercăm să aflăm, prin orice metode, cine suntem cu adevărat; sau, încercăm să fim pe deplin conştienţi şi sensibili, astfel încât să putem 'vedea' clar adevărata realitate, să ne *cunoaştem* adevăratul eu, şi să găsim adevărata iubire pierdută. Dr. Scott Peck a identificat această revelaţie, sau devenire:

"Dacă presupunem că potenţialul nostru afectiv, şi impulsul de a ne dezvolta şi a evolua, ne sunt 'insuflate' de Dumnezeu, trebuie să ne întrebăm cu ce scop. De ce vrea Dumnezeu să ne dezvoltăm? Către ce ne îndreptăm? Unde se opreşte evoluţia? Ce doreşte Dumnezeu de la noi? Căci nu contează cât ne place să ne învârtim în jurul acestei idei; toţi care credem în Dumnezeu şi ne gândim la un Dumnezeu iubitor, în final, ajungem la o idee terifiantă: Dumnezeu doreşte ca noi să ne identificăm cu El. Ne îndreptăm către condiţia divină. Dumnezeu este scopul

evoluţiei. Dumnezeu este destinaţia. Dumnezeu este sursa forţei evoluţioniste, şi tot Dumnezeu este destinaţia."[39]

Şi Reanney menţionează o revelaţie:

"... conştiinţa va continua să evolueze către o stare supremă, în care va fi absolut atemporală, liberă. În această stare... va putea construi o lume, din ceea ce Paul Davies a numit "vid structurat." În acest continuum, creierul uman nu este doar un receptor pasiv... Conştiinţa nu este doar o oglindă [altă imagine derutantă], care primeşte lumina adevărului cu definiţii mai clare, pe măsură ce dispar barierele ego-ului. Conştiinţa este amplificator, generator al luminii, care străluceşte dincolo de ea însăşi, până la radiaţia transcendentă a ‚centrului', a punctului static.'[40]

Aici Reanney a descris clar 'al doilea act al Creaţiei' al lui Jung: materializarea conştiinţei supreme, prin efortul *personal* al omului.

Aici, la limita absolută a minţii noastre, se află *adevărata libertate*. 'Să construiască o lume din vid structurat' este responsabilitatea omului. Limita supremă a conştiinţei, cu revelaţia sinelui, este forma ei cea mai pură, şi omul o poate crea; Fiinţele Divine nu o pot crea.

Fiinţele Divine răspund de existenţa universului, şi de structurile sale inerente, care evoluează, sau proliferează, în funcţie de natura lor. Ele răspund de fundal, de vis/proiecţa astrală, de laboratorul realităţii şi de elementele care conţin scânteia revelaţiei sinelui. Dar această revelaţie a sinelui nu vine de la ele; ea provine din 'vid structurat', exclusiv prin efortul *nostru*. Aşa cum universul există 'magic', în loc de nimic, şi scânteia conştiinţei sale există 'magic', din nimic. Are aceeaşi prezenţă misterioasă. Revelaţia sinelui – finalitatea – se explică prin existenţa lui, independent de cea a Fiinţelor Divine.

În timp ce conştiinţa noastră ne ajută să percepem natura universului, scânteia revelaţiei sinelui, la nivel maxim, nu este implicată; nu este meritul

---

[39] Dr. Scott Peck. *The Road Less Travelled*. Simon & Schuster, New York, 1978. P.288.

[40] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.225.

Fiinţelor Divine, ci *al nostru.* Sigur sună derutant, deoarece am spus că avem personalitatea Fiinţelor Divine, deci cum ne detaşăm de propria personalitate? Aşa cum acţionăm şi gândim uneori în viaţă, *contra propriei naturi*. Putem face asta; este un fel de libertate rebelă, care ne permite să gândim ce vrem; putem chiar să alegem să nu fim de acord cu ideea de existenţă – unii ajungând să se sinucidă.

Suntem, în stări avansate de revelaţie, propria noastră creaţie; sau fenomenul de revelaţie a sinelui s-a produs prin efortul nostru. În timp ce realitatea ne forţează să gândim şi să acţionăm într-un anumit mod, 'eul', forţat de destin, nu ţine cont de legea cauzei şi a efectului, chiar dacă trebuie să urmeze destinul.

'Eul' este observatorul din tine, care te urmăreşte în viaţă, care îţi urmăreşte gândurile. Uneori acest 'eu' este disociat de ceea ce trăieşti; 'eul' are independenţă. Unii nu simt, nu conştientizează acest 'eu'. Meditaţia este un mod de transpunere a revelaţiei în 'eu', deşi mulţi practicanţi meditează din diferite motive. Şi suferinţa ne transpune forţat în 'eul' nostru, pentru că atunci când nu ne place ce se întâmplă, singura cale de a accepta o situaţie dureroasă, este să devenim observatori – o disociere, care transmite 'eului' nostru liber opţiunea de a fie sau a nu fi afectat de suferinţă.

Pentru a înţelege mai bine, să explorăm ce înseamnă cu adevărat stările de iluminare, de revelaţie mistică. În aceste stări se ajunge printr-o formă de meditaţie. Există diverse forme de meditaţie, majoritatea bazate pe convingeri religioase, dar toate au ceva în comun – tehnici care *controlează,* şi în cele din urmă *destind* mintea. Cum explica Rodney Davies :

‚Această stare de relaxare mentală este scopul meditaţiei, despre care misticii, de-a lungul timpurilor, au spus că este singura cale către Nirvana, sau iluminare, prin care mintea, detaşată de lumea impresiilor, prin simţuri, poate să ia contact, nu numai cu lumea imaterială, ci în ultimă instanţă, cu Dumnezeu, cu divinul.'[41]

[41] Rodney Davies. *Discover Your Psychic Powers*. Aquarian Press, Londra, 1992. P.137.

‚Să destinzi mintea' înseamnă să nu mai gândeşti în cuvinte sau imagini, de fapt, în nimic altceva. Pentru unii, această idee este absurdă, pentru că văd gândurile ca expresii ale fiinţei lor, şi ideea de a nu gândi, ar echivala cu moartea. Dar această negativitate privind destinderea minţii, nu trebuie să fie o problemă. Trebuie să ai curajul, curiozitatea, sau scepticismul să încerci. Dacă exersezi destinderea minţii puţin, zilnic, timp de o lună sau două, ţi se induce o stare mentală ‚superioară'. Mintea, neavând voie sa gândească în cuvinte, sau în felul în care suntem noi obişnuiţi să gândim, dezvoltă un mod de gândire nou, o cale a minţii nouă [superioară]. Această stare de spirit va fi, în timpul meditaţiei, o senzaţie de eliberare, o senzaţie extatică, profundă, şi în experienţa cotidiană, efectele acestei stări superioare vor fi, uneori, surprinzător de familiare. De exemplu, citeşti din nou o poezie, sau auzi versurile unei melodii, pe care credeai că le ştii; dar acum descoperi un nivel mai profund al sensului lor, prin *cunoaşterea* din interior. De asemenea, *cunoşti* oamenii din *interior*, şi poţi *cunoaşte* oameni pe care nu i-ai mai întâlnit. Şi profunzimea şi frumuseţea altora, se simt printr-o *cunoaştere* tacită. Cum altfel să cunoaştem sensuri care nu se descriu în cuvinte, dacă nu putem gândi în afara cuvintelor? Această nouă cale ‚ascunsă' a ‚cunoaşterii' este ceea ce conştiinţa meditativă şi inconştientul [sau ‚subconştientul'], au dezvoltat în momentele de meditaţie fără cuvinte.

Jung a explicat că evoluţia minţii este posibilă, conştientizând partea noastră inconştientă. Pentru mine, 'inconştient', este un cuvânt nesatisfăcător pentru această parte a minţii, care este foarte puternică. Conştiinţa este doar vârful activ al icebergului minţii noastre. Masa de materie mentală de sub apa conştiinţei, poate cunoaşte, poate vindeca, şi este în contact cu toate forţele existenţei. Un termen mai bun pentru mintea inconştientă ar putea fi: *mintea transcendentă, sau supraconştiinţa latentă, sau mintea supranormală.*

Destinderea minţii aduce lumina conştiinţei ['eului' nostru] în zonele masive neluminate ale minţii. Conştienţi de puterea ascunsă a minţii transcendente, trăim mai intens experienţele vieţii. Este ca şi când trăim într-o lume luminată

difuz, şi începem să îi vedem dimensiunile la lumina zilei, pe care noi o invităm în lumea noastră.

Metoda completă, şi efectele autodezvoltării minţii [prin destinderea ei], se vor trata în Capitolul 8, dar deocamdată să vedem cum se eliberează mintea de blocajele psihologice, şi ale cauzei şi efectului, prin tehnica suprimării gândirii.

Ideea este simplă: înălţându-te deasupra lor, *lăsându-le să plece*. Să ne inducem o stare meditativă, trebuie să ne simţim în siguranţă, fără probleme. Ne putem imagina că suntem în alt loc – pe o insulă pustie, de exemplu. Aici nu ai probleme, eşti în largul tău, eşti în siguranţă. Când reuşeşti să te vizualizezi relaxat, îţi foloseşti mintea, prin propriul efort, pentru a anula influenţele cauză-efect ale existenţei. Fiind destins, în acest spaţiu virtual, lipsit de stres, procesul de golire a minţii devine mai uşor, şi când, după exerciţiu, mintea devine liberă, ea elimină programarea cauză-efect a sinelui psihologic, condiţionat de experienţe trecute, şi de educaţie.

Nu putem alege unde ne vom naşte, în ce mediu socio-economic vom fi educaţi, şcolile frecventate etc.; deci, profilul nostru psihologic este creat de scenarii incontrolabile, şi, astfel, este influenţată experienţa noastră, prin programare. Acesta este determinismul psihologic [relaţia cauză-efect]: trecutul afectează modul în care percepem experienţele prezente şi deciziile viitoare. Nu înseamnă că educaţia este negativă, ci că unele experienţe ale ‘realităţii’ se pierd, deoarece condiţionarea din trecut structurează principalul instrument al percepţiei – creierul. Deci, dezactivând funcţia creierului – sau funcţia asociată circuitului creierului, structurii gândirii – putem detaşa cea mai pură parte a conştiinţei din contextul cauză-efect; şi cu acest elixir distilat al conştiinţei, putem explora realitatea, fără restricţii.

Când am finalizat cu succes această etapă, senzaţia de libertate este copleşitoare; simţim siguranţă absolută, şi relaxare, atât de profund, încât este imposibil să îşi imagineze sau să transpună în cuvinte cei care nu au trecut prin asta. Dar, este suficient să spunem că cineva relaxat, în mod obişnuit, ar părea foarte stresat cuiva care a trăit relaxarea profundă.

După multe exerciţii de destindere a minţii, te poţi perfecţiona, încât poţi să îţi opreşti gândurile oricând, oriunde, şi ajungi la ceea ce îţi doreşti. În lumea reală, conştienţi, descoperim că destinderea minţii permite intrarea *în altă dimensiune a vieţii*. Mintea, dezvoltând alt mod de gândire [căci cel vechi este dezactivat], a deschis o uşă; de la percepţia obişnuită a realităţii zilnice [poză bidimensională], la percepţia infinit mai exactă, a realităţii holistice, fără limite [hologramă tridimensională]. Mai mult: mintea nu mai percepe realitatea; *este ea, realitate*. Practica meditativă deviază o parte a procesorului conştiinţei, care este un obstacol, şi realitatea este percepută *direct,* cu o conştiinţă mai pură, o existenţă mai pură. Astfel, scânteia conştiinţei 'eului' - sinele cel mai pur, poate fi pe deplin simţită, căci ea luminează realitatea.

Reanney a încercat să ajungă la ideea de conştiinţă a 'eului' prin noţiunea de 'conştiinţă cosmică', demonstrând că, pentru a intra în această stare, trebuie să îţi anihilezi ego-ul. Aşa cum eu am explicat că trecutul nostru nu condiţionează naşterea, el a spus:

« ... ego-ul este, în linii mari, o colecţie de accidente, care separă mintea noastră de cea a semenilor noştri. Este un fel de 'bruiaj' existenţial, care există, în special, prin caracterul fundamental aleatoriu al evenimentelor care îl creează. Prin definiţie, egoul – eticheta... *nu are absolut deloc valoare supremă.* '[42]

Motivul pentru care Reanney se află la această extremă, este că pentru el, specia Homo sapiens reprezintă un rezultat colateral al formării conştiinţei. Pentru Reanney, şi mulţi contemporani, conştiinţa este scopul universului, iar faptul că ea există prin om, nu are importanţă. Dar structura universului, cum am menţionat, trebuie să fie exactă ; deci *tot* ceea ce există este necesar, *exact* aşa cum este. Este valabil şi pentru evenimentele din viaţa noastră. Toţi avem un destin specific, care ne ajută să evoluăm. Circumstanţele trecute şi tot ce se întâmplă în viaţă, sunt parte

[42] Darryl Reanney. *The Death of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.162.

a destinului personal, şi a planului superior. De aceea, ego-ul *este* un element important în scopul suprem, şi în conştiinţa absolută [sau conştiinţa cosmică].

Astfel, practica meditaţiei pe care am descris-o, chiar este o deviere temporară a ego-ului, ca şi când scopul ar fi moartea ego-ului, sugerată de Reanney; dar din experienţa mea în astral, spun că anihilarea totală a ego-ului nu este posibilă. Este necesară o modificare a lui, sau revelaţia că sinele perceput este doar o fărâmă a sinelui adevărat. Practica meditativă permite sinelui [şi conştiinţei de sine] să atingă potenţialul maxim [în mintea transcendentă], şi avem *nevoie* ca ego-ul nostru să permită expansiunea. Acesta este un motiv pentru care sinele intim este inerent.

Am încercat ce a sugerat Reanney, în astral: să anulez ego-ul. Am aflat că nu puteam înţelege ce experimentam. Era doar un joc liber de nuanţe, rotindu-se, şi de senzaţii fără sens, pentru că, fără ego, nu există sens, nu există bază pentru *cunoaştere*. Am făcut acest experiment în astral, ca *să ştiu* dacă Reanney şi contemporanii săi aveau dreptate – că incertitudinea cuantică înseamnă că fiinţa universului nu se leagă intim de Homo sapiens, că există, şi are sens să cunoaştem, alt tip de 'natură'. Dacă acesta ar fi adevărul, voiam *să ştiu* această fiinţă a universului, această conştiinţă cosmică sugerată de Reanney.

Mi-au trebuit câteva luni să îmi impun 'convingerea' filozofiei lui Reanney, dar după ce am reuşit, cu – sau, de fapt, fără ego – am intrat în astral. Am făcut singurul lucru pe care îl ştiam, exersând ani de zile: am călătorit la limita exterioară a 'realităţii', cu mintea şi întreaga fiinţă, şi am trecut de conştiinţa normală, spre cea absolută; dar acum trebuia să mă conving că nu există nimic uman în fiinţa divină, în realitatea absolută şi în înţelepciunea supremă. Rezultatele, cum spuneam, au fost negative. Chiar dacă am petrecut mult timp căutând, nu a fost nimic ca « o stranie muzică a cosmosului în galaxii şi în stele ». Fără om, era doar vid absolut.

Când spun că mi-am indus 'convingerea' unei conştiinţe cosmice, pe care Reanney şi alţii o descriu, mă refer la un fel de spălare a creierului, sau reprogramare, care schimbă starea mentală, şi pregăteşte receptorul să intre în

această realitate, dacă ar exista. Poate nu este uşor de înţeles; dar experienţa mistică este singurul mod de a testa o ipoteză. Pentru că am *eliminat* tot ce *ştiam* despre sursa perechii astrale, care m-a menţinut sănătos în astral – pentru a verifica dacă există alt tip de fiinţă divină, sau realitate – am compromis stabilitatea şi locul spiritului şi al vieţii, ceea ce este *absolut necesar în stări de transă profundă* ! Astfel, în cele din urmă, m-am rătăcit în vidul perceput şi, metaforic, am ‚alunecat' din astral. Am intrat în ceea ce se poate numi criză existenţială : conştientizarea absolută, acută, amplificată, a unei existenţe fără sens.

Unii ar considera că a fost o 'călătorie nereuşită', ca după consumul de droguri, cum ar fi LSD. Totuşi, ce am trăit, a fost posibil fără droguri. À propos, menţionez în glumă că LSD pare să deschidă o portiţă către percepţie superioară, dar, pentru că aceste droguri pot cauza halucinaţii, şi din cauza efectelor fizice secundare, care nu au nimic în comun cu starea de meditaţie [intensificare a ritmului cardiac, creştere a tensiunii arteriale etc.], nu pot avea valoare în evoluţia şi transcendenţa fiinţei noastre * [Scriind acest capitol, am considerat corect să testez LSD, pentru a nu scrie în necunoştinţă de cauză. Totuşi, după acest 'experiment', trebuie să spun că nu este o cale către conşiinţa absolută, deoarece se reduce considerabil, uneori total, conştiinţa 'eului', necesară pentru adevărata iluminare.] De fapt, ele pot afecta serios adevărata transcendenţă, 'producând fisuri' în minte, cu experienţe schimbate, care conduc pe drum greşit, dar greu le eviţi când încerci adevărata transă. În stări de transă adevărată, care dezvăluie o realitate *mai exactă* [versus realitate deformată], *ştii unde mergi şi ştii că te afli în adevărata realitate*. În transă LSD, *eşti* în realitate deformată, dar nu *ştii* dacă este adevărat sau nu – cum a afirmat Lou Reed: 'Presupun, dar nu ştiu.'

Am încercat să explic experienţa mea negativă în transă, pentru a avertiza că stările de transcendenţă pot fi periculoase, duse la extrem. Deşi pare ciudat, realitatea are limite, de unde poţi aluneca. *Există* o realitate absolută, palpabilă. În afara ei, *nu* există nicio realitate.

Acesta este un avertisment serios pentru cei care caută conştiinţa absolută, în astral. Este greu de explicat ce simţi când ai conştiinţa extrem de sensibilă; este

ceva ce amplifică mult subtilităţile experienţei şi realităţii, apoi transformă această forţă supremă în vid. Poate fi o experienţă *fatală*. Mă simt responsabil [din moment ce încurajez călătoria astrală în carte] să fac o sugestie vitală pentru cei care aleg calea directă către Absolut: când intri în astral, trebuie să ai cu tine credinţa. Este o noţiune religioasă, dar în transă profundă, doar prin credinţă poţi fi în siguranţă. Când te afli în astral, faţă în faţă cu substanţa universului, iar mintea şi fiinţa ta pătrund în spaţiul infinit al forţei conştiinţei, în starea de ego modificat, singura care poate controla puterea extremă a simţurilor tale este credinţa. Cum să supravieţuieşti stării de conştiinţă supremă, se va discuta în Capitolul 10 – 'Supravieţuirea'.

Să rezumăm acest capitol. Structura universului trebuie să fie în acord cu sensul inerent din el. Deoarece ideea de univers viu, în loc de vid absolut elimină orice altă teorie, înseamnă că viaţa universului, structurile, şi scopul său nu pot fi decât perfecte. Aplicând această perfecţiune necesară, existenţei, observă că motivul final al evoluţiei conştiinţei – omul – trebuie să aibă sens perfect. Sensul omului, este sensul perechii astrale. Deşi universul depinde de natura acestor Fiinţe Supreme, exact acea scânteie de conştiinţă nu este meritul lor; ea este o entitate vie, liberă, care induce naturii latente a Fiinţelor Supreme dinamismul existenţei obiective. Există o interdependenţă: fiinţa absolută are nevoie de conştiinţă; iar conştiinţa are nevoie de fiinţă. Dacă dispare conştiinţa pură din fiinţă, aceasta devine inconştientă, lipsită de sens – aşa cum Fiinţele Supreme, fără conştiinţă, nu reprezintă nimic. Conştiinţa pură, eliberată din ambalajul[43]* existenţial necesar, are liberul arbitru să analizeze şi să amplifice sensul naturii universului.

Povestea universului este a unui Bărbat şi a unei Femei, a căror iubire este profundă, extrem de pasională, şi a căror dorinţă de a se regăsi este foarte puternică, dar nu au conştientizat-o niciodată – mereu departe unul de celălalt – dar dorul lor disperat i-a călăuzit, să se întâlnească într-un univers al viselor; iar acum omul, cu puterea conştiinţei, dă viaţă acestor vise.

---

[43] Aşa cum a subliniat Emily Dickinson: 'şi materia dispare, eliberând sufletul'

CAPITOLUL 5

EXPERIENŢA SUFLETULUI

'Acum s-a demonstrat ştiinţific existenţa unei 'aure', sau a unui 'câmp vital' al corpului uman, a cărui natură pare a fi electrică.' Lyall Watson [44]

SUFLETUL ESTE O ENTITATE NECESARĂ ÎN CARE SE MANIFESTĂ, SE REFUGIAZĂ ŞI SE TRANSFERĂ PERSONALITATEA SUPREMĂ

Creierul şi corpul nostru, fiecare, se comportă ca un procesor de experienţe. Mintea este o entitate independentă, sau o scânteie din fiinţa născută din ea însăşi, care se foloseşte de procesor. Cum am menţionat în Capitolul 1, nu are rost să se separe existenţa în spirituală şi materială [sau imaterială şi materială], deoarece, dacă există un plan, ceea ce există aici trebuie să aibă un scop, ceea ce există aici trebuie să fie structurile spirituale ale acelui scop. Materia – existenţa materială – ar trebui să fie spirituală. Creierul este o structură spirituală, deci trebuie să se creeze un spaţiu separat pentru suflet, doar pentru că creierul este închis în materie, deci nu poate fi spiritual [sau implicat într-un 'spaţiu imaterial']. Pe de altă parte, când analizăm evoluţia supremă a omului, există o condiţie de existenţă a unui sistem separat, în care se manifestă, se refugiază şi se transferă personalitatea supremă [sau eul suprem].

Pentru a discuta comparativ, să analizăm din nou de ce există omul, şi ce vrea să obţină. Suntem aici pentru a transfera conştiinţa şi substratul de fiinţă divină [conştiinţa de sine], în ceea ce suntem cu adevărat: Ultimul Avatar al Bărbatului şi Ultimul Avatar al Femeii. Dar cum se poate ca existenţa *multor* Femei şi Bărbaţi să se concentreze în existenţa a *Două* persoane? Ar însemna că nu există individualitate. Astfel, când omul evoluează şi are revelaţia eului suprem,

---

[44] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. Londra, 1973. P.36. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

diferenţierea personală [individualitatea lor, sinele *lor*] ar deveni lipsit de sens, şi am fi doar clone cinetice [mental şi fizic] ale Bărbatului Suprem şi ale Femeii Supreme.

Pare un scenariu lipsit de sens, pe care îl putem numi **Doi versus Mulţi.** Nu se poate ca omul să devină Un Bărbat Suprem sau O Femeie Supremă, iar cei Mulţi, să se reducă la Doi. Este imposibil, cum a spus Bono de la U2, ca toate culorile să se concentreze dramatic într-una singură; şi, din nou, soluţia mi-a fost transmisă în astral. Ca şi în capitolul precedent, am elaborat alt tip de poem, să mă ajute să transpun în cuvinte *cunoaşterea* mistică.

Poemul este însoţit de simbolurile Femeii Supreme şi Bărbatului Suprem, şi demonstrează cum se rezolvă problema **Doi versus Mulţi,** precizând că nu este cazul ca Mulţi să se reducă la Doi, ci Doi se disociază în Mulţi.

ALFA ŞI OMEGA

La început, doar alb şi negru a fost să fie.

- eter şi energie

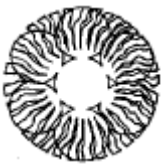

Şi-un licăr de senin în bezna-i luminează.

- eter şi energia-i, grăbiţi, se-mbrăţişează

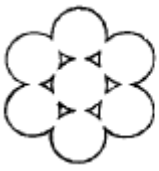

Totul a prins contur născându-se-n lumină.

- şi s-a format substanţă, în roci şi minerale, din energie fină.

Treptat, totul se scaldă-n lumină fără ceaţă.

– şi orice element trăieşte, prinde viaţă.

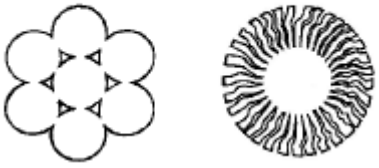

Lumina izvorăşte din orice entitate.

– esenţa originară este-o realitate.

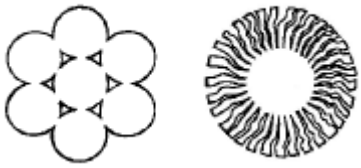

E totul gata, iată, o lume de cristal.

–iar conştiinţa vie se naşte în final, din zâmbet şi durere-duetul ancestral.

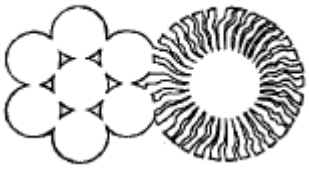

Totul aici începe cu-o flacără arzând.

– cristalul e fierbinte şi-mprăştie iubire,

iar conştiinţa vie, etern iluminând

devine ea lumină, supremă fericire.

Am scris acest pasaj simulând vidul, la răsăritul soarelui. Mi-am indus sentimentul acestui răsărit de soare, cu sursa de lumină, care a licărit şi *s-a transformat* în mare, vale şi copaci. Dar numai peste câteva zile, când am citit descrierea unui răsărit de soare în *Memories, Dreams, Reflections*[45], am redat în cuvinte, plauzibil, această *cunoaştere* mistică. Cred că, inconştient, Jung a încercat să ajungă la aceeaşi idee, pe care o dezvăluie *Alfa şi Omega*. Darryl Reanney, de asemenea a identificat ceva similar cu adevărul ideii de Doi disociaţi în Mulţi, când a scris: 'mandala... arată – clar – cum conştiinţa poate fi universală, dar, simultan, fragmentată în diferite cristale - oglindă ale eului.'[46]

Analizând *Alfa şi Omega*, vedem un flux – de la un început, când 'doar alb şi negru a fost să fie' [fiinţa inconştientă], până la sfârşit, când 'Totul aici începe cu-o flacără arzând. Cristalul e fierbinte şi-mprăştie iubire' [fiinţele devin absolut conştiente]. Pentru ca fluxul să fie posibil, structura universului ar putea fi dată de Big Bang sau Steady State [explozie sau stare stabilă]; structura reală a universului trebuie să permită fluxului să fie continuu.

De ce continuu ? Deoarece Fiinţele Supreme *înseamnă* existenţă; ele au existat dintotdeauna şi vor exista mereu. Conştiinţa, care *pare* că a evoluat, în timp, în partea noastră de univers, trebuie să fi existat *mereu*, şi trebuie să existe mereu, pentru că, din perspectiva magică, în afara universului [existenţa exterioară], acesta este o masă conştientă, care *este* existenţa, el există pur şi simplu. Materializarea conştiinţei este continuă în această entitate spaţială. *Semnele vieţii* sale sunt metamorfoze ale fluxului conştiinţei. Sensul conştiinţei

---

[45] Carl Jung. *Memories, Dreams, Reflections*. Fontana Press, Londra, 1995.

[46] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.223.

supreme nu este neapărat un scop final al evoluţiei conştiinţei, ci un *spaţiu* al conştiinţei supreme, care este în continuu activ, prin fluxul conştiinţei în evoluţie, care îl accesează. Structura universului, orice ar fi el, trebuie să îi permită acestui spaţiu al conştiinţei supreme să existe la nesfârşit, deoarece cele Două fiinţe *sunt eterne*, şi conştiinţa lor face parte din ele.

Alfa şi Omega ne arată că ‚trezirea' Fiinţelor Supreme în materie [visul lor/proiecţia lor astrală] este ceea ce oamenii de ştiinţă numesc evoluţie a lumii materiale, care, în final, produce conştiinţă. Distingem şi un proces în care, o parte a forţei energiei fundamentale a Fiinţelor Supreme devine materie elementară [visele devin realitate], apoi, materia elementară prinde contur. Viaţa se formează când materia devine mai complexă, şi viaţa devine complexă când mai mult din forţa energiei Fiinţelor Supreme este indusă materiei vii, astfel încât o luminează din interior. În final, conştiinţa este formată – şi acesta este un pas important – deoarece, cum vedem din simboluri, revelaţia se produce când *ele* se ating prima dată. În această etapă din flux, Fiinţele Supreme sunt destul de conştiente, pentru a şti, vag de existenţa celuilalt. În etapa finală, structurile se unesc, şi *conştiinţa* devine *lumină*: *nu* invers [*lumina* devine conştiinţă]. Aceasta este o diferenţă importantă. Pentru a face legătura cu problema **Doi versus Mulţi**, vedem că Mulţi nu se disociază în Doi [lumina devine conştientă], ci Doi se disociază în Mulţi [conştiinţa devine lumină]. Ceea ce se naşte la sfârşitul procesului de conştientizare a Fiinţelor Supreme prin materie, este o multitudine de cristale fierbinţi, ce radiază iubire, aparţinând Fiinţelor Supreme, fiecare unic în felul său.

Cum poate orice entitate să fie *diferită* de Bărbatul Suprem sau Femeia Supremă, dacă *ei* sunt sursa tuturor ? În primul rând, o distincţie vine din *ideea* de entitate individuală. De exemplu, diferenţa dintre două foi identice constă în idee. Una dintre ele pur şi simplu *nu* este cealaltă. Conştiinţa 'eului' unui individ, pur şi simplu nu este a altcuiva. Dacă exersezi destinderea minţii, încât să simţi mai profund conştiinţa 'eului', poţi *şti*, mistic, cât de uriaşă este această diferenţă simplă. În special când se consideră că această conştiinţă a

eului are aceeaşi existenţă misterioasă [din vid structurat], ca şi universul [care există în loc de vid].

Dar diferenţa între indivizi nu trebuie înţeleasă doar prin conştiinţa mistică, deoarece aspectele practice ale adevărului sunt evidente pentru toţi. Toţi evoluăm mental/spiritual

într-un fel ciudat pentru noi. Experienţele evoluţiei noastre pot fi *echivalente* cu experienţele altora, dar nu sunt aceleaşi. Aceste experienţe diferite dezvăluie o parte potenţială deosebită a *naturii* Fiinţelor Supreme. Fiecare individ va aborda, şi va deveni, în felul său, nuanţa, parfumul distinctiv, al ultimului său avatar. Aşa cum partituri distinctive sunt inspirate de acelaşi subiect, nuanţe distinctive ale individului se bazează pe aceeaşi Natură Absolută. Nu există doi indivizi identici. Deoarece aventura fiecăruia în viaţă este diferită şi unică, partea din Fiinţele Supreme care este activată într-o persoană, este unică pentru el/ea; este Sinele *lor*.

O explicaţie mai amplă a *diferenţei supreme* va fi prezentată în Capitolul 6 – 'Suflete pereche', dar este suficient deocamdată să credem că individualitatea noastră este predestinată în realitatea absolută. De ce "predestinată în realitatea absolută"? Deoarece *există* mulţi indivizi care evoluează, transpunându-se în Eul Suprem. Acest Eu Suprem are o revelaţie sublimă, sau o metodă de conştientizare a Bărbatului Suprem sau a Femeii Supreme. Totuşi, parfumul distinctiv al revelaţiei sublime, este ciudat pentru omul care a trecut prin experienţele de dezvoltare a conştiinţei. Adesea, auzim : ‚Nu credeam că el/ea este capabil/ă de aşa ceva'. Viaţa are provocări, care dezvăluie calităţi speciale latente în noi, pe care alţii, sau *noi,* nu ştiam că le avem. Dacă facem legătura cu sursa noastră, observăm că propriul drum al evoluţiei, al revelaţiei, dezvăluie calităţi speciale latente în Fiinţele Supreme, dar nu au fost cunoscute *încă*. Un individ este diferit, în ultimă instanţă, de altul, pentru că, el sau ea, a devenit o parte specială a personalităţii misterioase a Fiinţelor Supreme.

Este, de asemenea, o *necesitate absolută* pentru indivizi să existe : din moment ce Fiinţa Supremă este Dual㠹 integritatea relaţiei dintre părţile ei

trebuie menţinută. Dar în vis nu pare aşa. În universul conştient, *sunt* multe femei şi mulţi bărbaţi, şi fiecare are, de obicei, mai mulţi parteneri. Asta nu se potriveşte cu integritatea sursei, în care Femeia Supremă şi Bărbatul Suprem au un singur partener, pentru că în afară de ei nu există altcineva. După cum am văzut, existenţa are sens numai dacă sursă este Dualã, deci, trebuie să fie altceva 'în culise' care ascunde adevărul sursei universului. Acest altceva este existenţa sufletelor pereche. Dacă sufletele pereche sunt menite să existe în forma care păstrează integritatea sursei existenţei, ceva trebuie să se petreacă la un nivel mai profund decât ceea ce se vede; acest ceva este reîncarnarea.

Dacă individualitatea este o parte necesară a planului, pentru a se ajunge la revelaţie, opunându-se anihilării individualităţii, în favoarea unei conştiinţe cosmice, cum este individualitatea cuprinsă în plan? Desigur, sunt mulţi care au trăit şi au murit, fără a avea Avatar Divin. Cum putem, ca indivizi, să sperăm că evoluăm, pentru a deveni Eul nostru Suprem, într-o viaţă? Răspunsul este că nu putem. Dacă evoluţia Fiinţei Supreme este prin om, acesta nu are doar o viaţă. Trebuie să fie, în existenţa fizică, structuri care permit omului să îşi împlinească destinul – evoluţia – dincolo de durata unei vieţi. Şi astfel de structuri *chiar* există.

Semyon Kirlian a descoperit un tip de structură energetică, penetrând şi înconjurând materia vie, în 1939, în Rusia, după ce a observat apariţia ei în jurul pacienţilor, în timpul şedinţelor de electroterapie.[47] După această descoperire, Kirlian şi soţia şi-au petrecut următorii 25 de ani dezvoltând tehnologia cu care să o studieze.

Folosind tehnologia Kirlian, biofizicienii şi biochimiştii au studiat această structură energetică, folosind un microscop electronic. În 1968, oameni de ştiinţă din Rusia, au anunţat oficial descoperirea unui nou sistem de energie în materia vie.[48] Biochimiştii spun că acest corp energetic este 'un fel de

[47] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. London, 1973. P.145. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.
[48] Sheila Ostrander & Lynn Schroeder. *Superlearning*. Souvenir Press Ltd, Marea Britanie, 1979.

constelaţie plasmatică elementară, formată din particule ionizate... nu un sistem haotic, ci un organism întreg, compact.'[49] Oamenii de ştiinţă care au studiat acest corp energetic, l-au numit 'energie bioplasmatică'.

S-a descoperit apoi, la examinare amănunţită, că acest corp bioplasmatic are anumite puncte de energie intensă, corespunzătoare exact celor 700 de puncte principale din diagrama de acupunctură a chinezilor antici.[50]

Datorită dezvoltării tehnologiei bioplasmatice, a familiei Kirlian, sisteme electronice marcând precis puncte de acupunctură, sunt folosite de laboratoare medicale din lume pentru a trata pacienţi. Aceasta este o dovadă clară că existenţa corpului bioplasmatic este reală, şi că este intim legat de corpul fizic.

Cum arată acest corp bioplasmatic ? Dacă ne amintim semnificaţia intrinsecă a sistemelor de forţe, putem spune că acesta seamănă cu ele:

‚Materia vie, plasată în descărcare de înaltă frecvenţă, produce aceste forme. O mână poate arăta ca şi Calea Lactee, scânteind şi clipind pe un fond luminos auriu şi albastru. O frunză proaspăt culeasă străluceşte cu o lumină internă, care îi iese prin pori, în raze, care treptat se sting, una câte una, pe măsură ce frunza moare. Frunzele de la plantele din aceeaşi specie prezintă structuri cu aspect similar, dar dacă una din plante este bolnavă, modelul din frunza ei este total diferit. Similar, modelul produs de aceeaşi amprentă, se schimbă, în funcţie de dispoziţia şi starea de sănătate a persoanei căreia îi aparţine.'[51]

După cum am văzut, structurile pot avea sens intrinsec mai profund decât simpla lor imagine. Kirlian, de asemenea, s-a gândit la un sens mai profund asociat structurilor bioplasmatice:

---

[49] Sheila Ostrander & Lynn Schroeder. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*. Sphere. Londra, 1976.

[49]Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. London, 1973. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

[51] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. London, 1973. P.145. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

‘La materia vie, vedem semnalele stării interne a entităţii, reflectate în strălucire, în sclipire difuză şi culoare. Activităţile vieţii interioare a omului sunt scrise cu aceste hieroglife *de lumină*. Noi am creat un aparat să scriem hieroglifele, dar ca să le citim, trebuia ajutor.‘[52]

Descoperirea corpului bioplasmatic nu era ceva nou pentru mistici şi parapsihologi; ei au ştiut întotdeauna de existenţa lui, şi unii chiar îl pot vedea. Ei îl numesc *aură*. Biologul de la Cambridge, Oscar Bagnell a proiectat lentile concave speciale, umplute cu vopsea colorată, care îi sensibiliza ochii, şi îi permitea să vadă aura direct.[53] El descrie aura umană cum se descrie corpul bioplasmatic prin tehnologia Kirlian. Lyall Watson raportează:

‘Bagnell descrie aura, ca fiind compusă dintr-un strat extern ceţos şi un strat intern mai strălucitor în care par a exista striaţii, ieşind în unghi drept din piele. Bagnell şi alţii care analizează aura, spun că, din când în când, o rază mult mai luminoasă ‘iese din aură ca un reflector’ şi se extinde câţiva centimetri de la corp, înainte de a dispărea din nou.‘[54]

Dacă reluăm descrierea mistică a evoluţiei din *Alfa şi Omega,* înţelegem că pe măsură ce ‘totul se scaldă-n lumină’, materia devine viaţă. Şi până când ‘esenţa originară este-o realitate’ [specii distincte de organisme – plante, etc.] ‘Lumina izvorăşte din orice entitate’ în aceste structuri vii ale materiei! Astfel aura – sau corpul bioplasmatic – pare să corespundă conceptului de forţă energetică a Fiinţelor Supreme – ‘lumina’- devenind *vie* în materie.

Viaţa însăşi este descrisă de oameni de ştiinţă doar ca materie elementară dispusă într-un anumit mod. Dar cum poate produce viaţă doar o *dispunere* a materiei? Ce dă naştere vieţii, din simplă materie? Iată părerea lui Watson despre

---

[52] Sheila Ostrander & Lynn Schroeder. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*. Sphere. Londra, 1976.

[53] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited, Londra, 1973. P.144. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited

[54] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited, Londra, 1973. P.144. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited

un aranjament particular întâmplător al moleculelor, aranjament care produce viaţă:

‘Şi un biolog fără viaţă spirituală ar face efort să creadă că [viaţa şi evoluţia] sunt rezultat al întâmplării. Geneticianul Waddington compară acest scenariu cu ‘aruncarea unor cărămizi în grămezi’, în speranţa că se vor ‘aranja singure într-o casă locuibilă.’[55]

Dacă există un sistem fundamental de forţe la baza vieţii, care nu numai că organizează materia, ci şi pătrunde în ea, atunci apariţia vieţii este mai uşor de aprofundat. Watson, de asemenea, a sesizat necesitatea unui model de bază:

‘Viaţa modelează dezordinea nestructurată, dar eu sugerez că viaţa însăşi a urmat un model, şi că acesta este inerent în forţele cosmice, cărora viaţa le-a fost, şi încă le este expusă.’[56]

Spre sfârşitul versurilor din *Alfa şi Omega* observăm că la formarea conştiinţei, structurile vii ale materiei strălucesc diafan. Forţa naturii Fiinţelor Supreme, care a influenţat materia din exterior, este acum *generată în om de el însuşi.* Şi cum omul [avatarul real, viu, conştient al Fiinţelor Supreme] îşi dezvoltă conştiinţa spre lumină, acesta va deveni ‘cristal’ ‘fierbinte’, când lumina nu mai este necesară în exterior, ci devine lumină vie, în interior, care luminează tot ceea ce există.

Este important de precizat că, relativ la adevăratul sens al existenţei, puterea conştiinţei *trebuie* să evolueze. În viaţă trebuie să găsim sisteme, care să asigure evoluţia către conştiinţa absolută. Corpul de bioplasmă a fost observat ca ‚întreg compact’, şi aşa cum corpul biologic uman are creier şi sistem nervos, care produc conştiinţă, organismul bioplasmatic are o structură corespunzătoare, care produce conştiinţă. Conform corespondenţei cu acupunctura, corpul bioplasmatic

---

[55] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited, Londra, 1973. P.8. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

[56] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited, Londra, 1973. P.8. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

este conectat la corpul biologic, şi este o extensie a lui; este logic să fie ceva în corpul bioplasmatic, legat de creierul şi sistemul nervos al corpului biologic. Corpul bioplasmatic ar trebui să conţină o extensie a conştiinţei, prin creier.

Cum am văzut în Capitolul 2, creierul formează modele neurale din experienţele noastre. Similar, 'creierul' bioplasmatic formează acelaşi tip de modele. Biochimiştii descriu bioplasma ca o constelaţie *organizată,* deci ideea de formare de modele se asociază perfect cu bioplasma.

Pentru a reda ideile mai clar, ne referim la 'creierul' bioplasmatic cu un termen mai potrivit, *suflet*. Evident, termenul 'suflet' sună mai spiritual decât 'creier', dar cum am spus în introducere, nu există motiv să separăm fizicul de spiritual. Dacă existenţa însăşi este spirituală [are sens], totul în ea trebuie să fie spiritual. Creierul este o entitate spirituală, ca şi sufletul. Sufletul, în corpul bioplasmatic, este intim legat de creier.

Integritatea şi existenţa bioplasmei, *depind* de materia biologică; *bioplasma este o proprietate a materiei vii*. Sufletul poate avea conştiinţă superioară creierului, deoarece structura bioplasmatică a sufletului este 'mai uşoară', 'mai liberă' decât structura creierului [structura bioplasmatică este *deja* sistem energetic, şi gândurile [care sunt energie electrică] din sistem, sunt 'instantaneu' comparate cu sistemul structurii creierului, în care energia trebuie să se integreze în materie].

Dacă creierul poate să înregistreze experienţele noastre, şi să permită gândirea analitică, sufletul are alt scop. Dacă sufletul trebuie să aibă scop, acesta poate fi ca sufletul să înregistreze *esenţa* experienţei, a personalităţii. Dicţionarul defineşte esenţa ca: '*proprietatea sau trăsătura intrinsecă a unui lucru, care îi determină identitatea; natura fundamentală.*'[57]

În drumul vieţii, avem revelaţii profunde, ce pot schimba viaţa. Dacă ne gândim la viaţa noastră şi a cunoscuţilor, putem să ne amintim punctele de cotitură,

---

[57] *Collins Concise Dictionary of the English Language*. Ediţie Australiană.

create de lecţii de viaţă. Aceste momente astrale, sunt aspecte pe care un suflet vrea să le păstreze în drumul său prin multe vieţi. Ele nu sunt doar amintiri [structuri neurale ale creierului], ci sunt *paradigme* ale conştiinţei, un nou mod de a percepe, de a fi; un nou spaţiu al conştiinţei, şi o evoluţie a ei. Este interesant de remarcat că dicţionarul defineşte o paradigmă, ca 'structură sau model.'[58]. Astfel, câştigăm un nou tip de percepţie, un nou model conceptual, pe care să ne bazăm experienţa, şi un nou model al sinelui este înregistrat în bioplasmă, ca amintire a sufletului.

În momente de revelaţie mistică, stări transcendente, sau stări de conştiinţă superioară, conştiinţa noastră poate se poate transpune în suflet. Când transferăm conştiinţa în suflet, realizăm adevărata '*cunoaştere*' a sinelui [sinele nostru cuprinzător, ancestral, din multe vieţi]; de aici provine ideea dintr-un text gnostic, care spune: *ai în tine viaţă veşnică; cunoaşte-te, ca să poţi trăi.*

Dacă ajungem la suflet, la sine, realizăm *că nu moare niciodată*, deoarece el este sinele care se reîncarnează. Etapele parcurse spre revelaţie [sufletul nostru în evoluţie], trebuie să fie 'salvate', prin reîncarnare. În vieţile noastre, mereu trăim, parţial, prin suflet, deci o parte din noi nu moare niciodată, predestinaţi să ne identificăm cu sinele etern. Din necesitatea de a clarifica termenii, voi defini sufletul ca: *ambalajul esenţei naturii unei persoane, şi vehiculul pentru conştiinţa eului, sinele etern.*

De asemenea, prin conştiinţa sufletului, putem *afla* adevăruri *direct*. Această *cunoaştere* ţine de suflet [bioplasma], conectat la tot ceea ce există, deoarece bioplasma este un sistem energetic, în acord cu celelalte sisteme energetice/de forţe care stau la baza existenţei.

Conştiinţa eului, descrisă anterior în acest capitol, trebuie să se transfere în suflet, deoarece eul este observatorul în noi; *ne ştie,* din interior, *şi* din exterior.

---

[58] *Collins Concise Dictionary of the English Language*. Ediţie australiană.

Dacă eul poate să influenţeze calitativ ce ni se întâmplă – chiar şi gândurile noastre – ar trebui să fie 'în afara' eului biologic cotidian.

Este dificil de înţeles ce înseamnă eul nostru. Pentru a înţelege mai bine, când citeşti şi gândeşti, opreşte-te şi vizualizează-te gândind. Probabil vei avea o revelaţie de scurtă durată a eului tău adevărat. Dacă exersezi, realizezi ceva ciudat: eul tău este independent de orice faci, chiar de propriile tale procese de gândire.

Acest eu este partea ta care evoluează, a cărei putere creşte. Vom vedea că acest eu *este* libertate adevărată, *singura* voinţă liberă, într-o lume bazată pe cauză şi efect. Conştiinţa eului este observatorul în noi – observatorul este sinele nostru exact – a dezactiva conştiinţa automată [prinsă în activităţile zilnice], înseamnă a deveni total observatorul, sinele nostru, total liber.

Filozoful David Hume a spus, în eseul său *Of the Immortality of the Soul* [Despre nemurirea sufletului]: 'Metempsihoza [reîncarnarea] este... singurul sistem [de supravieţuire] de acest fel, pe care se poate baza filozofia.'[59] Unii filozofi, psihologi şi gânditori cred că reîncarnarea este o idee foarte logică, deoarece explică multe probleme despre existenţa umană.

Ideea reîncarnării există de mii de ani. Hinduismul, Budismul şi ideile New Age aderă la forme de reîncarnare, dar toate deţin idei distincte în raport cu scopul şi metodele ei. Hinduismul promovează ideea unui suflet etern, care acumulează *karma* în viaţă, iar în final, atrage sufletul spre alt corp, nu neapărat uman. Budismul este similar, cu excepţia că nu există suflet personal etern, reîncarnat, ci *forţa energiei* create de *karma*, se reîncarnează. Scopul Budismului este eliberarea de *iluzia sinelui*, parte a dorinţei de viaţă, care creează *karma,* deci cauzează reîncarnarea. Nirvana este anihilarea totală a *sinelui,* pentru ca să te uneşti cu *Divinitatea*, punct în care se opreşte şirul reîncarnărilor, şi dispare sinele personal. Ideile New Age sunt mai puţin dogmatice, dar păstrează idei asociate cu reîncarnarea; uneori acestea depind de preferinţele personale.

---

[59] *Readings in the Philosophical Problems of Parapsychology.* Antony Flew, editor. Prometheus Books, New York, 1987. P.315.

Urmând calea directă, am ajuns într-un punct în care ştim că reîncarnarea este *necesară* [nu doar ca speranţă sau dorinţă], şi vedem dovezi ale structurilor care îi favorizează existenţa. Dacă studiem aceste structuri, trebuie să aflăm cum funcţionează reîncarnaream deci *să ştim* ce se va întâmpla cu noi după ce murim.

Reîncarnarea sau metempsihoza, este transferul, sau migraţia sufletului dintr-un corp în altul. Pentru a materializa sufletul personal, acesta poate să intre doar într-un un corp fără suflet, adică un *copil nenăscut* [atenţie: copil; nu animal, deoarece evoluţia conştiinţei este ascendentă – omul are conştiinţă mai înaltă decât animalele, deci nu are sens să te întorci][60]*.

După cum ştim, un om are corp bioplasmatic, care, s-a demonstrat, trebuie să conţină o structură a conştiinţei – sufletul. Sufletul a *structurat* bioplasma, înregistrând esenţa experienţei de viaţă a unei persoane. Deoarece bioplasma este o proprietate a materiei vii, un copil nenăscut ar avea de asemenea bioplasmă, dar nu ar avea încă experienţe concrete, pentru structura sufletului în bioplasmă. Într-un anumit punct, copilul nenăscut nu are suflet. Deci, când o persoană moare, sufletul trebuie să se *transmită* unui copil nenăscut. Sufletul structurează apoi bioplasma copilului, pe baza *modelul* bioplasmatic al sufletului persoanei muribunde. Moartea şi transferul sunt predestinate în planul de evoluţie a conştiinţei.

Mulţi mistici, ca Eileen Garrett, un celebru clarvăzător, au văzut spirale de energie părăsind un cadavru.[61] Chiar dacă şi un transfer de energie este asociat cu reîncarnarea, ştim că *modelul* sufletului trebuie să se transmită.

În august 1986, echipa de cercetare ştiinţifică a Universităţii din Sydney, a descoperit un câmp energetic de 'nivel inferior'. El a fost descris ca un Câmp Universal sau Unificat, şi putea transmite structuri energetice de la o sursă naturală

---

60 Unii pot spune că inteligenţa unor animale este de invidiat, deci este 'superioară' omului –ex. delfini şi balene – dar doar pe baza anatomiei creierului, creierul uman include anatomia creierului tuturor celorlalte animale, având însuşiri suplimentare. Deci omul, la capacitate maximă trebuie să depăşească inteligenţa oricărui animal.

61 Lyall Watson. Supernature. Hodder and Stoughton Limited, Londra, 1973. P.142. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

la alta, şi putea produce o grupare fizică a acelor modele. Centrul de Cercetare Ştiinţifică/Artă din Berri, Australia de Sud, a confirmat această descriere, când cercetătorii lor au replicat cu succes experimentul desfăşurat la Universitatea Sydney.[62] Sufletul, pentru a se transmite de le o bioplasmă la alta, trebuie să acţioneze ca acel câmp, şi este liniştitor că existenţa acestui sistem este demonstrată.

Deci putem deduce exact în ce moment bebeluşul din uter ar primi suflet? Pe lângă faptul că vedem bioplasma fătului cu un microscop electronic, structurându-se rapid, poate fi un indiciu că sufletul a sosit, când bebeluşul din uter începe să viseze.

Sunt multe teorii psihologice şi fiziologice despre vise, dar încă nu ştim cu adevărat de ce visăm – această parte a vieţii noastre este încă un mister. Din punct de vedere al interacţiunii suflet-creier, visul poate fi un punct de întâlnire al sufletului cu eul cotidian, sau un spaţiu în care spiritul se joacă liber, sau în se primesc cunoştinţe superioare, se rezolvă probleme, sau chiar se produce precogniţia. Psihologul Wilson Van Dusen credea că putem comunica în somn profund, cu sinele superior, şi în vise, această comunicare devine simbolică şi ne poate transmite adevărul despre vieţile noastre.[63]

Când dormim, alternăm somnul cu vise [numit somn paradoxal, deoarece emisiile de unde ale creierului sunt aproape aceleaşi ca în stare de veghe], cu somnul profund [sau somn ortodox]. Când suntem treji, undele creierului sunt, de obicei, în stare beta. În vis, ele se îndreaptă, încet, către starea alfa. În somn profund, ele devin mai lente, orientându-se către starea delta, cu unde profunde. Visul se produce mai rar în somn profund, dar este posibil. Majoritatea subiecţilor treziţi din somn profund, delta, spun că visau, şi unii spun că doar se gândeau la ceva.

---

[62] Mark Balfour. *Simply Living.* Vol. 3, No. 10. P.86.

[63] W. Van Dusen. *The Presence of Other Worlds*. Harper, New York, 1974. P.24.

Investigatorul ocult, Colin Wilson, nu a fost satisfăcut de explicaţia ştiinţifică a visului numai în stare alfa, nu prea profundă. Raţionamentul lui a fost următorul: dacă în somn profund percepem imagini onirice, numite hipnagogice, este greu de înţeles, de ce ele dispar pur şi simplu când intrăm în somn profund, delta [somnul nostru începe cu somn profund, delta, apoi peste vreo două ore intrăm în somn cu vise, alfa, mai puţin adânc [somn REM], înainte de a adormi din nou profund]. În cartea lui, *Mistere*, Wilson dă exemple de profeţii, în vis, care, sugerează el, se transmit în visele din somn profund, delta.

Din experienţa mea, tind să fiu de acord cu Wilson. Aproape 12 luni am exersat călătoria astrală. Când, în final, am reuşit să îmi induc această stare, era clar că am exersat cum să rămână un punct al conştiinţei treaz, în stare de somn profund, delta. În această stare există conştiinţă extremă şi sentiment. Am putut să merg unde am vrut, să zbor, dar cel mai important, în această stare s-a produs contactul cu partea absolută a fiinţei mele, şi cu fiinţa divină. 'Muzica', sau senzaţia fiinţei absolute mă copleşea, eram fascinat de puterea conştiinţei mele, starea normală, de veghe, fiind vagă, rece. Pentru mine, lecţia călătoriei astrale mi-a revelat posibilitatea conştiinţei superioare şi a sentimentului, pe care mai târziu le-am trăit în stare normală, de veghe. Ideea este că în somn, în vise noastre, şi în adâncul fiinţei noastre, ne putem contacta sufletul şi visul înălţător al Fiinţelor Supreme.

Dacă în somn profund contactăm sursa, şi sufletul etern, este logic să presupunem că atunci când copilul nenăscut prezintă indicii ale visului, aproximativ în luna a opta[64], are suflet.

Cum se 'transmite', sau migrează sufletul de la un corp la altul? Unii filozofi orientali pretind că universul există într-o mare de energie vitală, şi, după cum arată descoperirile anterioare, această mare s-a detectat cu echipament ştiinţific [ca structurile energetice ale lui Milner]. În contextul Fiinţelor Supreme,

---

[64] Thomas Verney, MD. *The Secret Life of the Unborn Child.* Warner Books, Londra, 1993. P.29.

această energie este viaţa lor, şi deşi nu au conştiinţă, au minte inconştientă. În termeni poetici simpli, ele sunt pe vecie adormite, şi universul este visul lor/proiecţia lor astrală, în care existăm noi, dar numai noi putem cunoaşte visul. Visul lor este realitatea noastră. În Fiinţele Supreme, această energie este informaţia din mintea lor inconştientă.

Dacă revenim la descoperirea celor două structuri energetice de către Milner [Capitolul 2], şi le considerăm sursa existenţei, deducem că ele trebuie să existe în întregul univers. Dacă, aşa cum am menţionat, bioplasma provine din această energie, ce injectează materia, rezultă că bioplasma şi sufletul ar fi intim legate de sursa universului – prin această energie, care pătrunde peste tot. Fiinţele Supreme, sursa a tot ceea ce există, a căror realitate se demonstrează cu echipament ştiinţific, prin prezenţa a două structuri energetice, ar trebui să fie intim legate de tot ceea ce există.

Transmiterea sufletului în reîncarnare este posibilă prin această energie, care pătrunde peste tot. Mai mult, această energie este peste tot instantaneu, astfel încât nu se decalează în timp transmisia la distanţă, deoarece ea survine ca un gând inconştient, sau un gând oniric. Această energie este peste tot, atinge tot ce există în univers, şi dacă ea *reprezintă* cele două Fiinţe Supreme, nu există distanţe reale.

Ajungem la o părere greşită despre reîncarnare, care, cu noua idee a *transmiterii instantanee la orice 'distanţă'*, poate fi clarificată. Dovezi de la oameni care cred că s-au reîncarnat, 'amintindu-şi' detalii intime despre locuri în care nu au fost niciodată, şi oameni pe care nu i-au întâlnit niciodată, se refereau la civilizaţia de pe Pământ, nu la civilizaţii din altă parte a universului. Poate pentru că singurele vieţi 'amintite' sunt cele familiare lumii locuite de persoană în actuala încarnare. Totuşi, este posibil ca în timpul evoluţiei lente a sufletului, timp de mai multe vieţi, să putem, şi uneori să trebuiască, să ne reîncarnăm în altă parte a universului.

Dacă revenim la planul universului – modelul - ne amintim că trebuie să fie perfect. Urmând această logică, omul trebuie să fie etapa finală a planului perfect; suntem ultimul vis al Fiinţelor Supreme, ultima lor proiecţie astrală. Din cauză că

omul poate conştientiza existenţa, şi sensul ei, el trebuie să fie ceea ce visul divin încerca să inducă. Dacă omul este visul sublim al Fiinţelor Supreme, acest vis este posibil oriunde în univers. Omul trebuie să fie imaginea din vis a Fiinţei Supreme, omul este imaginea ei. Este similar cu creştinismul; 'Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Lui'. Dacă misiunea Fiinţelor Supreme este să se regăsească, ele *ar vrea să o facă*, ar vrea să ştie cine sunt – trup şi suflet. Nu ar avea sens să nu aibă o imagine corespunzătoare sinelui lor. Ele sunt cine sunt, nu pot fi altele.

Această idee contravine dovezilor despre extratereştri. Dacă imaginea din vis/proiecţia astrală este asimilată oriunde în univers, toate fiinţele conştiente din univers au chip uman. Atunci care este adevărul despre 'omuleţii verzi'? Există diverse răspunsuri. Unul este că imaginea din vis/proiecţia astrală, nu se limitează la aspectul umanoid, şi cei Doi sunt doar generic bărbat şi femeie. Dar nu este viabil, căci cu cât aspectul este mai vag, cu atât este mai neclară individualitatea, iar motivaţia universului este specifică şi personală. Poate exista un motiv pentru generalitate, dar nu este menirea mea să îl aflu.

Altă explicaţie pentru omuleţii verzi este mai complicată. Dovezi despre întâlniri cu extratereştri sunt cele care îi prezintă ca entităţi având diverse forme şi mărimi şi cele care îi prezintă umanoizi. Dacă extratereştrii umanoizi ar fi întrebaţi de ce arată aşa, ar răspunde că forma umanoidă este a vieţii evoluate în univers. Este evident că *ambele* întâlniri nu pot fi reale. Dacă întâlnirile cu omuleţi verzi sunt reale, nu pot fi reale cele umanoide şi invers. Mai este o explicaţie, ce justifică ambele întâlniri. Întâlnirile cu extratereştri, după părerea unor cercetători, intră în categoria experienţelor psihice, şi motivul întâlnirilor este să îi stimuleze pe oameni să accepte o viziune mai amplă a realităţii, concluzie la care mulţi investigatori, inclusiv Carl Jung, au ajuns.

Teoriile în această carte se bazează pe ideea că universul *trebuie* să fie aşa cum, este cu un *scop specific*, deci tot ce există *este* necesar, şi, privind cu atenţie în jurul nostru, putem să determinăm sensul universului. Există şi un principiu al perfecţiunii, conform căruia universul trebuie să reuşească să fie conştient de sine, pornind de la ideea că ar fi ilogic ca existenţa să aibă sens, dacă nu poate să îl

conştientizeze. În acord cu această opinie, omul ar fi imaginea din vis, proiecţia astrală, universală.

În univers, existenţa omului este probabil populară. În alte galaxii, pe alte planete, sunt fiinţe care evoluează conform planului cosmic, al cărui rezultat sunt fiinţe ca noi, din toate punctele de vedere. De ce este omul rezultatul evoluţiei? Pe lângă motivul că, dacă putem conştientiza visul, nu are sens să nu ne identificăm cu el, este şi faptul că evoluţia fizică a fiinţei superioare conştiente s-a terminat cu noi.

Toţi am auzit discuţii despre cum vor arăta oamenii peste mii sau milioane de ani: că vom avea capete mai mari, să încapă creierul evoluat, că nu vom avea nevoie de păr, că nu vom avea unghii la mâini, pentru că activităţile nu vor necesita mâini şi degete robuste etc. Dar evoluţia fizică nu este aşa. Evoluţia fizică durează milioane de ani, cu *mutaţii* accidentale care, capabile să supravieţuiască mediului, succed speciile anterioare. O poveste simplă, pentru a realiza importanţa evoluţiei, este a urşilor bruni, care, cândva, au trăit în Arctica, ajunşi acolo din ţări mai calde. Lor le-a fost greu să supravieţuiască, deoarece prada lor putea uşor să îi vadă pe fondul gheţii şi zăpezii albe. Într-o zi, s-a produs o mutaţie: a apărut un urs alb. Acest urs a supravieţuit uşor, a trăit sănătos, mult, şi a avut mulţi descendenţi. Descendenţii albi au avut acelaşi succes, şi aşa, în final, urşii albi au urmat urşilor bruni. Aceasta este teoria de bază, darwinistă, a evoluţiei.

O contrateorie la teoria evoluţionistă a lui Darwin este cea a moştenirii *caracteristicilor dobândite*, iniţiată de biologul francez Jean-Baptiste Lamarck, în 1801. Conform teoriei lui, un animal se poate schimba, pentru a se adapta mai bine mediului, şi schimbările se pot transfera descendenţilor. Lamarck, de exemplu, ar fi argumentat că ursul alb a fost urs brun, care a devenit singur alb, sau a născut pui albi, să se adapteze mediului. Teoria lui Lamarck, deşi respinsă la vremea ei, încă este prezentă în ideile contemporane despre evoluţie, deşi mai subtil. De exemplu, unii cred că, deoarece omul îşi foloseşte creierul mai mult decât înainte, acesta se restructurează, şi rezultatul se poate transfera copiilor. Dar este o problemă uriaşă în această idee. Pentru ca orice să se transmită unui descendent, trebuie să fie

schimbări în ADN-ul persoanei. ADN-ul [genele noastre] este amprenta noastră personală, care impune dispunerea celulelor, pentru a forma viaţa materială. ADN-ul unui descendent este un amestec de gene de la fiecare părinte; urmaşul este o variaţiune a ambilor părinţi, şi a speciei particulare.

Variaţiuni importante într-o specie, de exemplu ursul alb, se datorează mutaţiilor care survin prin greşeli în ADN, care pot apărea în timpul unirii [fertilizării] celor două jumătăţi ale genelor părintelui. ADN-ul este uneori imprecis în reproducere. Dar este baza evoluţiei, şi dacă aceste 'greşeli' nu ar apărea, nu am avea urşi albi, sau oameni. Deci ideea de creier structurat, mai complex, care se poate transmite copilului, sugerează că putem restructura ADN-ul aşa încât structura creierului nostru, schimbat prin învăţare, să poată fi transmisă copilului. Considerând complexitatea astronomică a ADN-ului, aceasta este o condiţie de proporţii. Ce inteligenţă din noi ar putea prelucra codul genetic şi ar găsi exact modificările de cromozomi ce trebuiau să fie înlocuite sau adăugate ?

Codul genetic complet numai recent a fost elaborat de ştiinţă, deci ce este această parte din noi care ar fi putut să îl ştie mereu? Dacă acest tip de schimbare de ADN este posibilă, vorbim despre acţiunea unui tip supranatural de putere. Dacă spunem 'de ce nu, o putere supranaturală sau superintelect?', trebuie să preluăm forţat ce implică ideea de a deţine această putere şi inteligenţă, supranaturale. Dacă este capabilă să ştie codul genetic complet, ceva ce mii de oameni de ştiinţă au încercat să facă de decenii, şi mai mult, să îl controleze exact, ceva ce ştiinţa poate niciodată nu reuşeşte, trebuie să fie capabilă să ştie totul despre ADN-ul ei. Dacă această inteligenţă supranaturală personală există, şi manipularea ADN-ului este posibilă, dacă o persoană are cancer genetic în ADN, *de ce nu îl corectează*? Sigur poate să o facă, dacă teoria caracteristicilor dobândite este adevărată. Această inteligenţă supranaturală ar trebui să poată restructura ADN-ul, pentru a elimina toate bolile genetice, *dar nu o face*. Nu putem avea, pe de o parte, abilitatea de a controla ADN-ul să asimileze caracteristici dobândite în viaţă, şi pe de altă parte, inabilitatea de a controla ADN-ul, pentru a corecta boli

genetice. Nu putem avea una, fără cealaltă, deci nu avem decât să respingem ideea moştenirii caracteristicilor dobândite.

Practic, ne întoarcem la om, ca formă finală: nu mai există peisajul evoluţionist, să o schimbe. Viaţa noastră este mai mult sau mai puţin automatizată, şi va deveni şi mai automatizată, şi tehnologia noastră evoluează rapid, pentru a reechilibra mediul. Din cauza conştiinţei de sine, avem o noţiune estetică a eului stabil, deci nu am vrea să ne schimbăm radical forma, prin controlarea medicală a ADN-ului. Chiar nu am avea nevoie să schimbăm mărimea creierului prin inginerie genetică, deoarece cercetarea a arătat că o creştere a creierului nu corespunde unei evoluţii a inteligenţei. La om, sunt suficienţi cam 700 cm cubi de creier. Toate acestea arată că evoluţia fizică a ajuns într-o etapă de platou. Dacă omul este produsul finit al evoluţiei, el este cauza finală a planului.

Pentru a asocia diversitatea şi complexitatea experienţei necesare cu evoluţia sufletului, ar trebui să ne reîncarnăm pe alte planete în univers, în diverse etape de civilizaţie. Dacă simţi o familiaritate ciudată citind cărţi SF sau vizionând filme care prezintă un viitor îndepărtat, este posibil să te fi încarnat anterior într-o lume, în altă galaxie, cu ani lumină înaintea noastră. Asta nu înseamnă că nu ne reîncarnăm iar pe Pământ, deci senzaţia familiară a altor locuri şi timpuri, a misterioaselor vânturi celtice, sau a castelelor străvechi, ar putea fi de asemenea o memorie ancestrală a sufletului.

Altă idee despre reîncarnare, este că sexul este interschimbabil în diferite vieţi: că un bărbat poate fi femeie într-o viaţă trecută, şi invers. Ştim asta din ‘citiri’ ale vieţilor trecute de către specialişti, şi din amintiri personale din alte vieţi. Această posibilitate de schimbare ar fi evident o experienţă interesantă şi utilă pentru vieţile noastre, dar când analizăm în lumina necesităţii a *Două* fiinţe ale universului, este greu să înţelegi cum ar fi posibil.

După cum am văzut, *o* Fiinţă Supremă nu poate ‘motiva’ sensul existenţei. Dacă realizăm că **ceea ce există trebuie să existe cu un scop**, deducem că universul fizic asigură *un vehicul pentru conştiinţă*. Această conştiinţă ar evolua spre conştiinţa *supremă* a Avatarului existenţei. Dacă Avatarul existenţei ar fi

numai Unul, în final, *toată* conştiinţa ar *fi Una*. Este nesatisfăcător, nu doar din punct de vedere al sufletului, căci după cum am văzut este imposibil.

Scenariul *unei fiinţe* conştiente pentru eternitate este nesatisfăcător din punct de vedere al sufletului, deoarece este analog cu o persoană, singură, privindu-se într-o oglindă. Deoarece este numai o fiinţă, existenţa se reduce la *aceasta*, deci când ea ajunge la conştiinţă deplină, nu este nimic de care să fie conştientă, decât de ea însăşi! Este un motiv foarte nesatisfăcător pentru întreaga străduinţă şi suferinţă în vederea dezvoltării conştiinţei.

O fiinţă conştientă a universului este imposibilă, deoarece conştiinţa nu ar mai exista, dacă fiinţa devine atotcunoscătoare. Jung a realizat asta când a spus că o fiinţă omniscientă nu poate avea gânduri, nu poate să gândească. Dacă această Unică fiinţă a universului este *tot ceea ce există*, nu ar avea nimic de analizat, sau de aprofundat. Ştie tot şi *este* tot, deci nu este nimic să motiveze conştiinţa în evoluţie. După cum am văzut, conştiinţa are nevoie de anumite condiţii pentru a exista ; de aceea universul şi structurile lui intime există. Conştiinţa, de asemenea, are nevoie de mister, căci este rezultatul unui proces de căutare. Singurul care ar păstra conştiinţa vie în ultima ei stare, ar fi misterul, şi numai Doi pot crea acest mister. Niciunul din cei Doi nu poate fi pe deplin cunoscut de celălalt, deoarece *ei nu se confundă,* deci mereu este o parte a existenţei care îl intrigă pe celălalt, şi asta ar păstra conştiinţa vie. Repet: obiecţia finală la ideea Unei fiinţe este că, aşa cum filozofii şi teologii au recunoscut demult, O fiinţă nu poate explica motivul propriei existenţe. Dar după cum am văzut, Două pot.

Dacă două Fiinţe trebuie să existe, *integritatea* lor trebuie să fie prezentă în realitate. Fiecare Fiinţă ar fi unică în felul ei, *diferită* de cealaltă, şi fiecare conştiinţă ar fi unică şi diferită. De-a lungul vieţilor, în care conştiinţa evoluează, trebuie să existe două tipuri diferite de Fiinţă. Nu poate fi interschimbabilitate, deoarece cele două Fiinţe nu sunt interschimbabile, ele sunt ele însele, *nu* cealaltă. Bărbaţii nu se pot reîncarna în femei, şi femeile nu se pot reîncarna în bărbaţi.

Asta nu înseamnă că citirile paranormale, sau amintirile din alte vieţi, care contrazic această idee, sunt absolut greşite. Pentru că trebuie să amintitim că

percepţia psihică *pură* este mereu adaptată la sistemul de convingeri conştiente sau inconştiente a celui care percepe. De asemenea, adevărul despre o persoană poate fi uneori retransmis de percepţia mediumului ca metaforă sau mit: poveşti care nu sunt ad literam corecte, dar în esenţă sunt adevărate. Deci dacă un medium a spus asta, sau dacă ai o amintire dintr-o viaţă trecută, în care erai de sex opus, gândeşte-te la povestea spusă, sau amintită, şi încearcă să simţi care poate fi adevărul ei. Trebuie demonstrat, de asemenea, că o schimbare de sex chirurgicală într-o viaţă nu este o schimbare a întregii fiinţe, care este de proporţii; şi în acel spaţiu vast ceva este învăţat sau revelat de această experienţă.

Altă convingere despre reîncarnare este că atunci când o persoană moare, merge în alt spaţiu: o dimensiune spirituală, pentru a deveni ghid, sau pentru a afla informaţii speciale înainte de reîncarnare. Deşi aşa ceva se poate întâmpla, nu înseamnă că trebuie să fie o dimensiune reală, *separată* pentru a favoriza întâmplarea. Am văzut că sufletul, modelul conştiinţei bioplasmei sau aurei este reîncarnat. Dacă bioplasma este o parte a materiei vii, ea nu poate exista fără materie, deci reîncarnarea, transmiterea sufletului, trebuie să se producă instantaneu dintr-un corp în altul. Dar sufletul este încăpător, adânc şi în el sunt multe spaţii sau dimensiuni ale sinelui. El ar avea conexiuni cu alte suflete, şi cu suflete colective [sau inconştient colectiv]. După reîncarnare, sufletul ar interfera puţin cu lumea exterioară. Întunericul uterului este decorul altei dimensiuni pentru suflet în timp ce există, mai mult sau mai puţin, ca un suflet pur. Prin conexiunile sufletului, el ar putea fi într-adevăr un ghid pentru cei 'vii'. Din nou, pura percepţie psihică, sau abilităţile sufletului, ar fi interpretate prin sisteme de convingeri, căci oamenii 'ghidaţi' de sufletul izolat, pot să nu înţeleagă adevărul dezvăluit şi pot dori să se bucura de iluziile şi metaforele adevărului direct.

Exemplu de iluzii ale adevărul direct sunt în experienţele mele în astral. În timp ce căutam într-un anticariat, am găsit o carte veche pe această temă, şi am început să aplic metode de inducere a transei, care erau orientate către păstrarea unei părţi a conştienţei, înacest timp. După luni de exerciţii am putut să fac multe în astral; să vindec, să zbor, dar cea mai profundă experienţă a fost o putere intensă

a conştiinţei. Pe baza ‘ideii’ de călătorie astrală, întâi am crezut că aura, sau sufletul, sau dublul eteric, au părăsit corpul fizic şi au zburat liber, aventurându-se unde voiam eu. Mai târziu, după mulţi ani de căutare a adevărului, am realizat că nu poate fi separare fizică a bioplasmei de corp.

Totuşi, senzaţiile călătoriei astrale nu se schimbă. Zborul spre alte locuri în călătoria astrală este *expansiunea fiinţei*. Adică aşa cum sufletul este conectat la tot ceea ce există prin eter, [structurile energetice ale Fiinţelor Supreme], conştiinţa poate ajunge oriunde şi îşi poate însuşi orice cunoştinţe. Înainte de a realiza posibilitatea expansiunii fiinţei, şi eu, ca şi alţii a trebuit să interpretez călătoria astrală prin noţiuni familiare, ca zborul.

Îi pot înţelege pe cei care ar prefera vechea noţiune de zbor, în loc de expansiunea fiinţei, dar această noţiune este parte a *căii directe* către adevărul suprem. Experienţa pură trăită de cineva, urmând calea directă, este de o profunzime şi frumuseţe sublime, încât nu se compară cu nicio senzaţie de fericire. Singura cale către experienţa pură este înţelegerea mecanismului realităţii sublime, şi dacă reuşeşti, poţi dezvolta abilităţi psihice [puterea eului superior] fără confuzie, teamă, ambivalenţă sau interpretare greşită. Fiecare convingere deschide o cale către o noua convingere, ca într-un joc de cercuri concentrice, care se sfârşesc într-un punct, şi iluziile sunt, uneori, adevărurile de care avem nevoie la un moment dat.

À propos de paranormal, sau puteri supranaturale, cei care urmează calea directă către conştiinţa absolută, vor descoperi, ca efect secundar al dezvoltării conştiinţei superioare, puterile lor paranormale, sau capabilităţile superioare ale adevăratului lor eu. Deşi aceste puteri pot fi folosite pentru controlul materiei [psihochinezie], controlul gândirii altora, telepatie etc., pe calea directă câştigi înţelepciune, pentru a folosi aceste puteri. De exemplu, principala abilitate pe care eu am dobândit-o pe calea directă este telepatia, care nu este neapărat citirea gândurilor altcuiva, deşi asta se întâmplă uneori, ci cunoaşterea altcuiva din *interior*. Astfel, ştiu ce trebuie să gândească; mai mult, ştiu sinele lor interior: bucuria lor, durerea lor, supărarea lor: îi simt. Totuşi, încerc să nu folosesc această

abilitate, deoarece este o violare a intimităţii unei persoane. De asemenea, poate fi o experienţă destabilizatoare, şi uneori chiar periculoasă pentru sine, deoarece contactul telepatic este mai mult *accesarea fiinţei*, nu doar a gândurilor altei persoane. Din această accesare, unul rămâne cu amprenta celuilalt, şi în funcţie de cine este cealaltă persoană, poate fi un sentiment cel puţin deranjant. Eu pierd multă energie încercând să previn contactul telepatic, dar nu neg că poate fi o experienţă minunată. Savanţii ruşi, care au studiat şi au denumit corpul bioplasmatic, au studiat şi telepatia, şi au descoperit că este mai mult decât transmisie simplă de la minte la minte, deci ei au redenumit telepatia 'bioraport', termen ce descrie mai bine experienţa mea.

Telepatia sau bioraportul, şi alte puteri paranormale, sunt produse secundare ale sensibilităţii extreme a fiinţei, care trebuie să fie dezvoltată, pentru a intra în adevărata realitate. Aici, ştim că oricine şi orice are un destin, deci să foloseşti aceste puteri pentru câştig personal, nu are rost, deoarece destinul tău îţi oferă ce este necesar pentru dezvoltarea ta, şi bune, şi rele. Totuşi, şi o fiinţă dezvoltată spiritual, are nevoie de hrană şi adăpost, aşa că mi-am folosit cunoştinţele şi abilităţile paranormale pentru a trăi jucând ruletă la un cazino. Dar nu am avut succes niciodată peste o sumă modestă, de care aveam nevoie să supravieţuiesc [ceea ce ironic, s-a dovedit a fi aproape salariul mediu], şi o câştigam numai când nu aveam alte surse de venit. Poate destinul are propriile restricţii, pentru a preveni folosirea greşită a puterilor, sau acel spirit, sursa acestor puteri, nu permite câştig excesiv cu ele.

Înainte de a încheia acest capitol despre suflet, voi examina posibilul început al sufletului, şi încerc să răspund la întrebarea: 'animalele au suflete, şi dacă da, se reîncarnează ?'

Cu mulţi ani în urmă, când m-am izolat, încercând să mă apropii de *cunoaşterea* misterioasă, şi de *ceva* profund de acolo, m-am întrebat despre sufletul animalelor. Atunci eram într-o continuă transă mistică, deci unele adevăruri le aflam direct, fără detalii de genul *cum şi de ce*. La întrebarea mea: animalele au suflet ? A venit răspunsul, dintr-o parte a fiinţei mele superioare:

‘mamifere şi păsări’. Deşi atunci ştiam puţine despre fiziologia animalelor, simţeam că acesta este adevărul. Adesea, în stări de revelaţie, pur simplu *ştii*; mai târziu trebuie să deduci de ce.

Aici pot menţiona că a existat o forţă călăuzitoare, care m-a ajutat să deduc detaliile în această carte. Nu vreau să par ‘alesul’ dar vreau să arăt că am primit treptat informaţie necesară, fără să mă străduiesc să o găsesc. Când a trebuit să ştiu ceva, exact informaţia necesară îmi apărea. De exemplu, o dată m-am întors în oraş după ce am stat într-o rulotă, şi am închiriat un apartament nemobilat. În apartament, era o singură carte rătăcită într-un dulap, conţinând exact informaţia despre ceva ce analizasem în transă. Adesea, revenind din astral cu adevăruri directe, găseam exact informaţia necesară pentru a le verifica. Aşa a fost cu mamiferele şi păsările. O cunoştinţă m-a întrebat cu câţiva ani în urmă dacă animalele au suflet şi am răspuns ‚da, dar numai mamiferele şi păsările’. Persoana a întrebat ‘de ce doar mamiferele şi păsările?’. Am răspuns că nu ştiu încă de ce. Informaţia a venit mai târziu, când un prieten mi-a dat trei cărţi scrise de biologul Lyall Watson[65], care conţineau multe informaţii necesare despre biologie, inclusiv despre somnul animalelor.

Cărţile lui Watson, şi alte studii ştiinţifice arată că mamiferele şi păsările sunt singurele din regnul animal care visează.[66] Din nou, visul indică prezenţa sufletului. Visele pot influenţa existenţa, şi necesită o stare de semiconştienţă. De asemenea, dacă visele sunt legate de experienţe mistice, cum ar fi călătoria astrală şi precogniţia, sunt implicate percepţii superioare, sau sufletul. Creaturile diferite de mamifere şi păsări devin inactive în timpul somnului, nu dorm, ca mamiferele şi păsările; nu visează.

---

[65] Lyall Watson, şi anume: *Supernature, The Romeo Error*, şi *Lifetide*.

* La om, grija pentru copii este programată în ADN; este, la nivel elementar, instinctivă. Dar faptul că noi suntem fiinţe inteligente evocă din eperienţă conştiinţa empatiei, compasiunii, şi iubirii.

[66] *Methuen Concise Encyclopaedia of Science and Technology*. John-David Yule, editor. Methuen of Australia, 1979. P.178.

Cum începe sufletul, şi de ce începe în mamifere şi păsări, şi nu în alte animale? Ca necesitate biologică, mamiferele şi păsările trebuie să îşi protejeze puii. Nou născut sau eclozat, puiul de mamifer sau pasăre, nu este pregătit să supravieţuiască singur. Alte animale vin pe lume capabile să supravieţuiască fără ajutor, unele trebuie să fie atente să nu fie mâncate de părinţi. Hrănirea puilor, deşi este un instinct la mamifere şi păsări, pare comportament 'uman', şi conştiinţa acestor animale deosebite nu poate să nu fie influenţată de experienţă. Aici ar putea fi începuturile revelaţiei compasiunii sau iubirii, în grija instinctivă pentru pui.* De asemenea, la păsări şi mamifere, este necesar ca masculul şi femela să se împerecheze, pentru a avea descendenţi. La unele animale inferioare hermafrodite, această uniune nu este necesară, altele se întâlnesc doar să se împerecheze şi se separă. Unele păsări şi mamifere au parteneri de-o viaţă, şi multe hrănesc puii împreună. Comuniunea necesară a masculului şi femelei ar afecta conştiinţa celor doi evocând ceea ce s-ar numi începutul iubirii dintre ele. Sunt legături între mamifere la nivel de grup; ele comunică şi se consolează, ca o familie, de exemplu cimpanzeii şi delfinii. Se întâmplă mult mai multe cu mamiferele şi păsările decât cu alte animale.

Dacă ne amintim că evoluţia este parte din plan, al cărui scop este producerea conştiinţei, naturii Fiinţelor Supreme, vedem cum este indusă aceasta. De exemplu, dacă iubirea este în natura Fiinţelor Supreme şi trebuie indusă, vedem că atitudinea instinctivă a mamiferelor şi păsărilor poate avea alt scop, la nivel superior. Să dezvolte începuturile *conştientizării* iubirii. Să controleze conştiinţa pentru a realiza fenomenul iubirii, *deja existent*. În grija instinctivă pentru pui, şi în legăturile dintre parteneri fiind implicată conştiinţa, ceva mai mult se obţine din experienţă, decât respectarea programelor ADN, pentru a asigura supravieţuirea speciei.

La nivel elementar, ar fi maniera în care modelul ar funcţiona în lumea fizică, pentru a face posibilă revelaţia adevăratei realităţi; într-adevăr este *revelaţia realităţii adevărate deja existente*. De exemplu, poate fi foarte greu să îţi găseşti sufletul pereche. Atât de greu, încât nu crezi că acesta există. Totuşi dacă realizăm

că revelaţia dezvăluie un adevăr deja existent, realizăm că dacă ar fi uşor, nu ar fi adevărata revelaţie a sufletului pereche. Apreciem ceva pentru care facem efort. Căutam ceva, şi trebuie să escaladăm un multe; apreciem ce găsim acolo mai mult decât ceva ce găsim în curte. *Nu* înseamnă că valoarea este *impusă* de escaladarea muntelui, căci valoarea există deja; dar conştientizarea valorii este necesară. Vrem să trăim miracolul sufletului pereche. Pentru a-l trăi, trebuie să urcăm un munte, să trecem teste, să îl găsim. Miracolul sufletului pereche deja există. Este trist dacă nu conştientizăm acest miracol, profunzimea, misterul lui. Este adevărat că ceea ce dorim mai mult, este uneori cel mai greu de obţinut.

La mamifere şi păsări vedem începutul unui tip special de conştiinţă, care are atribute dincolo de scopul pur instinctiv/de supravieţuire a ei. Conştientizarea iubirii are semnificaţie supremă, este cuprinsă în planul final, deci trebuie memorată. Se memorează imprimându-se în bioplasmă, înregistrând lumina iubirii în suflet. Sentimentele şi revelaţia iubirii, induse dintr-o experienţă instinctivă, ar trebui *să implice* sufletul, facilităţile superioare bioplasmatice. Deoarece se foloseşte bioplasma, o înregistrare, sau imprimare a acestei conştiinţe s-ar fixa în ea, aşa cum circuitele neurale ale creierului sunt structurate, prin învăţare. Acesta ar fi începutul sufletului, când bioplasma începe literalmente să fie *folosită*, pentru a favoriza experienţa supremă, şi pentru a deveni structurată.

Dacă atributele supreme ale iubirii sunt prezente la mamifere şi păsări, ar avea sens ca ele să fie memorate în marele plan. De asemenea, cum bioplasma lor devine structurată, sufletul lor – entitatea ce se poate reîncarna – vine pe lume. Deci, este necesar ca mamiferele şi păsările să se reîncarneze.

De la acest început, sufletul nou format ar trebui să evolueze şi să devină mai complex, reîncarnându-se în specii mai inteligente, până s-ar reîncarna în om. Deci oamenii au suflete tinere, abia începând viaţa ca oameni, şi suflete vechi, care au trăit multe vieţi şi toate etapele dintre ele. Dar poate să nu fie diferenţă de valoare între un suflet tânăr şi un suflet bătrân. Este un copil mai puţin valoros decât un adult?

CAPITOLUL 6

SUFLETE PERECHE

‘*’Ai simţit vreodată,’ a spus Ea, ‘că ţi-e dor de cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată?*’’Richard Bach[67]

CAUŢI PE CINEVA, ŞI UNDEVA, ACEL ‚CINEVA’ TE CAUTĂ PE TINE

Călătorim prin existenţă, încercând să înţelegem ce şi cine suntem…

Mai mult...

Încercăm să găsim omul iubit – jumătatea noastră. Să facem asta, trebuie să ne găsim pe noi înşine. Să găsim adevărata iubire, trebuie să aflăm cine, şi ce suntem; ştiind că noi suntem universul.

Şi mai mult...

Este mai profund, emoţionant, înduioşător, intens, tandru şi disperat, decât pot eu exprima.

Căutăm jumătatea mereu... găsindu-ne... iubind, pierzând, găsind din nou... încercând să înţelegem mai mult, să cunoaştem mai mult, ceva ce intuim doar.

Acesta este sensul universului. Nu o structură, eter, câmpuri energetice, pozitive şi negative, Yin şi Yang, echilibru de forţe, Dumnezeu sau Nirvana. Universul este o Femeie/fată şi un Bărbat/băiat, încercând, cu disperare, să îşi găsească Eul şi să se regăsească, în ceaţa din adâncul fiinţelor lor. Lumina, întâlnirea privirilor, atingerea, înseamnă revelaţie. Trebuie să trecem prin încercări, durere, pierdere, nebunie, lipsă de demnitate, şi nedreptate; trebuie să facem asta, pentru a deveni conştienţi: este singura cale... şi piesa se joacă la infinit, în doi.

Dacă universul este visul/proiecţia astrală a Ultimului Avatar al Bărbatului şi al Femeii, noi suntem forma sublimă, şi sufletul visului. Acest avatar este al Ei şi

---

[67] Richard Bach. *A Bridge Across Forever.* Morrow, Williams & Co. 1984.

al Lui, este al Nostru : este sinele nostru din vis, sinele nostru proiectat în astral, dar, prin efortul nostru, suntem noi înşine, în visul devenit realitate.

Dacă am reuni un grup de compozitori celebri, şi am cere fiecăruia să scrie o partitură bazată pe tema dorului, fiecare ar crea o melodie deosebită. Fiecare melodie ar fi unică, dar toate ar porni de la *acelaşi* subiect; ar avea *aceeaşi* temă. Acesta este un mod de a percepe multitudinea de femei şi bărbaţi, evoluând spre ultimul lor avatar. Tema muzicii este ultimul lor avatar. Piesele individuale, cu această temă, sunt perechile astrale. Fiecare pereche trăieşte o experienţă unică în viaţă, deci revelaţia ei are o nuanţă particulară; o compoziţie unică, diferită de orice altă pereche.

Dacă Fiinţele Supreme sunt două, atunci trebuie să evoluăm în doi. Călătorim prin vieţi conectaţi cu *celălalt*. Dacă povestea existenţei se rezumă la ultimul avatar al Bărbatului şi ultimul avatar al Femeii, încercând disperaţi să se cunoască, şi să se regăsească, aceasta trebuie să fie şi povestea noastră. Cumva, prin evoluţia sufletului nostru, trebuie să ne lipim de un alt suflet, care devine unica, adevărata noastră iubire. Aşa trebuie să se întâmple, deoarece Fiinţele Supreme sunt numai două; adică, avem o *singură* jumătate; deci, pentru a păstra integritatea sursei existenţei, trebuie să conştientizăm această fuziune.

Dar cum se ajunge aici? Din infinitatea de suflete care vin pe lume, cum devin *două* intim legate, speciale, unul pentru celălalt? Pentru a răspunde, să ţinem cont, că dacă există un sens suprem al existenţei, nimic nu este întâmplător. Universul trebuie construit conform acelui sens, deci, aventura fiecărei perechi astrale, în vieţi succesive, este prevăzută în plan. Aventura unei perechi astrale, este unul din infinitele vise/proiecţii ale Fiinţelor Supreme.

Dacă ne gândim la ultimul avatar al Bărbatului şi la ultimul avatar al Femeii, pentru un moment, ca la un bărbat şi o femeie, obişnuiţi, cu personalităţi diferite, apoi ni-i imaginăm ca personaje într-o carte sau film, vedem cât de diferite sunt aventurile induse de laturi ale personalităţii lor. Putem observa diferite laturi ale personalităţii fiecărui personaj, dezvăluite, în funcţie de experienţa lor. Personalitatea este tot a lor, şi ei rămân sursa eului lor, iar aventurile trăite

dezvăluie aspecte latente ale personalităţii lor. Am auzit afirmaţia ‚Nu o credeam capabilă de aşa ceva', sau, ‚Am observat ceva nou la el, incredibil'. Aceste comentarii se fac când vedem că cineva cunoscut se confruntă cu o situaţie, care îi dezvăluie o parte necunoscută nouă. La fel se întâmplă cu visele/proiecţiile astrale infinite ale Fiinţelor Supreme: induc în conştiinţă diferite laturi ale esenţei Fiinţelor Supreme, care, altfel, ar rămâne necunoscute.

Pentru ca Fiinţele Supreme să fie pe deplin conştiente, trebuie să treacă prin multe aventuri, experienţe, care le dezvăluie profunzimea. Fiecare pereche astrală, aventurându-se prin vieţi, ar ajunge aici; fiecare pereche, trăind unul din infinitatea viselor Fiinţelor Supreme. Cum fiecare vis/proiecţie astrală dezvăluie *diferite* laturi ale personalităţii Fiinţelor Supreme, fiecare pereche astrală are o nuanţă specifică. Fiecare pereche astrală este unică, deşi sursa ei a fost aceeaşi. Personalitatea fiecărei perechi, este partea personalităţii Fiinţelor Supreme, indusă de experienţa vieţii lor.

Dacă Fiinţele Supreme nu sunt conştiente, ele sunt semi-existente. Existenţa lor devine completă prin noi: posesorii conştiinţei. Chiar dacă Fiinţele Supreme au o infinitate de vise/proiecţii prin fiecare pereche astrală, pentru că nu au conştiinţă, nuanţa particulară a personalităţii lor, vizibilă în fiecare vis, anterior, nu a existat. Este *actualizată* numai de conştiinţă. O nuanţă particulară a Fiinţelor Supreme, există într-o pereche astrală. Aceasta este adevărata noastră individualitate, adevăratul nostru sine, şi cel al jumătăţii noastre: sufletul nostru pereche. Deci fiecare pereche astrală devine conştientă în visul ei specific. *Tu şi sufletul tău pereche deveniţi conştienţi în visul vostru.*

Aici putem percepe mistic legea cauzei şi efectului, spontană şi inedită. Este paradoxal, pentru că legea cauzei şi efectului, în acest context, înseamnă că tot ce se întâmplă este predestinat printr-un plan sublim. Dacă totul este predestinat, nimic nu poate fi nou, sau spontan, sau liber, pentru că totul urmează, mereu, un plan. Putem înţelege interpretarea mistică a legii cauzei şi efectului, aplicată *cunoaşterii,* făcând analogie cu o sămânţă şi o floare. Sămânţa conţine destinul, pe care trebuie să îl împlinească floarea. Dar sămânţa nu este floare. În ceea ce

priveşte sămânţa, floarea care va înflori din ea este, deocamdată, necunoscută în planul existenţei. Chiar dacă structura florii există în sămânţă, nu este floarea reală, şi nimic nu se ştie despre frumuseţea florii, până când nu devine vizibilă. Frumuseţea florii este *nouă* în planul existenţei; *frumuseţea* apare spontan acolo. Similar, putem percepe întreaga existenţă, prin prisma seminţei şi a florii. Destinul existenţei este ca sămânţa; floarea, care înfloreşte din sămânţă, suntem noi, şi tot ceea ce există. Înţelegând mistic existenţa, atât destinul [cauză-efect] cât şi noua existenţă, sunt posibile.

Putem folosi analogia sămânţă/floare să înţelegem adevărata individualitate a fiecărei perechi astrale. Înseamnă că fiecare din infinitatea de vise/proiecţii astrele ale Fiinţelor Supreme, este ca o sămânţă. Frumuseţea florii, care înfloreşte din vis, este cuplul vostru astral; şi cum floarea nu mai este sămânţă, ci o parte din ea, tu şi sufletul tău pereche, sunteţi o parte din voi înşivă. Cum fiecare din seminţele din vis devin flori diferite, cu parfum diferit, arome şi frumuseţe, diferite, fiecare pereche astrală are propria frumuseţe, în planul existenţei. Visul a devenit povestea existenţei lor ‚şi îl trăiesc conştient, o eternitate'.

Unde începe visul?

Unde începe visul unei perechi astrale, când începe să crească floarea ei? Trebuie să înceapă o dată cu sufletul, căci sufletul este floarea în creştere. Undeva la începuturile sufletului, la mamifere şi păsări, două suflete pereche încep să intre conştient în visul/proiecţia lor astrală. Poate tu şi sufletul tău pereche aţi fost lebede, îngemănându-vă sufletele fragede, în timp ce din dor, încet, a început să se nască iubirea voastră, care fusese în întuneric până atunci. Poate aţi fost foci, iar sufletele voastre jucăuşe s-au atins, şi au înotat, şi au dansat, bucurându-se de miracolul simplu al existenţei. Şi aşa mai departe, până la om, unde, pe o planetă mai tânără, sau pe Pământ, aţi simţit ritmurile tribale, dând un sens nou viselor voastre, pe măsură ce creştea dorinţa de a şti cine se ascunde dincolo de aceste vise.

Care este destinul nostru *suprem*? Ne reîncarnăm mereu, sau ajungem într-un spaţiu unde devenim Ultimul nostru Avatar? Ambele scenarii par posibile, deşi în transă mistică extremă, simt că al doilea este cel real.

Dacă ne reîncarnăm mereu, sufletele noastre ar trebui să se dezvolte continuu, pentru a deveni Supreme, dar nu devin; ca o spirală infinită, şerpuind continuu, din ce în ce mai aproape de un punct central, dar nu îl atinge niciodată. Dacă spirala continuă a evoluţiei este corectă, noi, cu sufletul pereche, vom trece la infinit prin vieţi pline de aventură, apropiindu-ne tot mai mult de adevăratul sine, tot mai conştienţi de iubirea noastră, iubindu-ne din ce în ce mai mult. Totuşi, în această alternativă, nu există un punct culminant al fiinţei, când ne identificăm cu eul suprem, când suntem pe deplin conştienţi de sufletul pereche, şi de iubirea noastră, pentru care ne-am luptat cu disperare. Deşi ar fi o infinitate de etape, în care ne-am cunoaşte tot mai mult eul suprem, sufletul pereche şi iubirea, o infinitate de puncte de maxim, având valoare mică, într-o poveste fără sfârşit, această alternativă nu ar duce la uniune totală cu jumătatea noastră, ceea ce ar fi posibil, într-un spaţiu al Fiinţei Supreme; nu există nicio satisfacţie a apropierii supreme de jumătatea noastră. În această alternativă, adevărul se află în căutare, nu la destinaţie.

Alternativa Spaţiului Absolut pare mai satisfăcătoare decât Spirala Infinită. Existenţa este motivată de Ultimul Avatar al Bărbatului şi Ultimul Avatar al Femeii, regăsirea, şi iubirea lor. Răspunsul perfect ar fi ca ei să fie împreună, deplin conştienţi. Ce s-ar întâmpla într-un Spaţiu al Fiinţei Supreme? Cum am văzut, existenţa conştiinţei este posibilă prin anumite structuri. Dacă există un spaţiu suprem, trebuie să aibă o structură favorabilă conştiinţei. Am vizualizat imaginea posibilei structuri a acestui spaţiu, privind oceanul, într-o după-amiază calmă de vară. Suprafaţa apei era plană, iar razele soarelui o mângâiau, presărând pe ea, ritmic, diamante de lumină. Când o rază se stingea, alta îi lua locul. Părea o simfonie fără sfârşit, pe suprafaţa întinsă a oceanului. Aşa ceva s-ar întâmpla în Spaţiul Suprem. Când o pereche astrală atinge conştiinţa supremă, ei s-ar reîncarna în Spaţiul Fiinţei Supreme. În loc să se reîncarneze în bioplasma altui corp uman,

sufletele lor ar merge în acest Spaţiu. Structura sufletului lor s-ar reintegra, fără reasocierea cu o bioplasmă goală. Cum am menţionat anterior, conştiinţa şi sufletul, nu pot exista fără structurile unui corp, creier, şi bioplasma asociată [aura]. Cum ar putea sufletul migrator să se restructureze, şi să fie conştient, fără structurile necesare, care i-au favorizat iniţial existenţa? În Capitolul 2, am văzut că creierul operează, şi conţine amintirile, care stau la baza personalităţii, prin folosirea structurilor sale [aliniamente de neuroni], străbătute de flux energetic, sau electric. Similar, sufletul ar trebui să se bazeze pe structurile şi energia din bioplasmă.

Forţa energiei Fiinţelor Supreme, conform imaginilor lui Milner şi a altor dovezi, este tot o structură, fără conştiinţă. Lipseşte ce materializează omul: puterea conştiinţei eului: conştiinţa de sine. Şi, puterea conştiinţei eului, poate facilita înţelegerea manierei în care sufletul ar migra în Spaţiul Fiinţei Supreme.

Cum am menţionat anterior, pentru ca eul conştient să influenţeze existenţa în general, şi existenţa noastră personală, trebuie să fie în afara structurilor. Trebuie să existe un mecanism care să faciliteze percepţia structurilor care produc conştiinţa. Acest mecanism este Eul nostru. Este o *revelaţie* directă a conştiinţei de sine; ‚îmi dau seama că ştiu cine sunt'. Acest tip de conştiinţă se formează doar prin evoluţia sufletului de-a lungul mai multor vieţi. Această putere a eului trebuie să creeze o energie, care nu este în structurile creierului sau sufletului, dar care le foloseşte. Această extra energie este misterioasa putere a minţii, care a zădărnicit eforturile teoreticienilor de a o localiza în structurile creierului.

Putem înţelege cum există această extra putere a minţii, în afara structurilor ei, prin conceptul de feedback. În teoria undelor sonore apare o reacţie inversă, când o boxă este prea aproape de cineva care vorbeşte la microfon, şi se produce un sunet strident. Sistemul de amplificare se declanşează. Similar, eul conştient se întoarce în timp, la momentul producerii revelaţiei, şi această amplificare cu reacţie, dă forţă eului conştient. Conştiinţa se poate dezvolta singură. Deoarece reacţia este declanşată intenţionat, şi controlată de minte [în favoarea ei], este o putere ce depăşeşte structurile conştiinţei. Dacă avem o revelaţie, ne întrebăm ce

urmează, şi conştientizăm revelaţia, *din nou* ne întrebăm ce urmează, şi vizualizăm momentul de conştientizare a revelaţiei, şi realizăm natura transcendentală a acestui feedback. Pe măsură ce un suflet evoluează, puterea feedback-ului va deveni din ce în ce mai mare. Ajunsă la Conştiinţa Supremă, această forţă va deveni destul de intensă, pentru a imprima structura sufletului său în structura energetică a Fiinţelor Supreme înseşi.

Dacă structura sufletului unei persoane este înregistrată, forţa conştiinţei în spaţiu este amplificată de infinitatea de suflete pure, transferând forţa eului lor conştient structurii energetice a Fiinţei Supreme. Această putere a eului conştient, este similară fluxului electric al creierului, producând scântei de conştiinţă; structurile Fiinţei Supreme, sunt similare structurilor creierului, şi perechile de suflete, migrând, sunt similare aliniamentelor neurale noi, modificând structurile.

Privind din nou, magic, din afara planului existenţei, vedem masa spaţio-temporală, scânteind cu puterea Conştiinţei Supreme. Această scânteiere a conştiinţei, este amplificată de sufletele supreme, migrând în substanţa acestei mase spaţio-temporale. Această substanţă, este structura forţei câmpului energetic al Bărbatului Suprem şi al Femeii Supreme.

Explicaţia anterioară poate fi greu de înţeles, asemenea multor explicaţii din această carte: o descriere sterilă a profunzimii emoţionante a existenţei. Totuşi, dacă acceptăm că *tot ceea ce există reprezintă structurile necesare favorabile vieţii spirituale*, trebuie să le cercetăm, pentru a găsi adevărul absolut. Trebuie să descoperim detaliile tuturor mecanismelor, sau cel puţin să deducem ce *este* posibil. Altfel, ne rătăcim în explicaţii superficiale, sau în mentalităţi arhaice, formate fără informaţia actualizată despre existenţă, la care noi avem acces. Noi, pe această planetă am ajuns la inteligenţa care nu mai crede în poveşti, şi care nu poate ignora descoperirile ştiinţei. Ne trebuie ceva în care să credem, ceva ce are sens, şi corespunde aşteptările noastre interioare. Singura posibilitate, este să acceptăm realitatea noastră, şi să realizăm, că dacă *există* un sens, nu poate fi *decât* lângă noi. Ideea că universul are sens, stabileşte perspectiva noastră. Ideea că structurile universului sunt accidente fără scop, neagă dovezile şi ne împiedică să

găsim, şi să conştientizăm sensul lor, şi al existenţei. Însăşi noţiunea de *sens*, impune cunoaştere, revelaţie. Astfel, privim universul aşa cum am sugerat în această carte. Poate fi dureros de complicat, sau steril, uneori, dar adevărul suprem trebuie găsit, înţelegând structurile existenţei. De exemplu, ce îi trebuie unui creier, pentru a genera conştiinţă, va fi înţeles ca o structură necesară a conştiinţei, ale cărei elemente trebuie să se aplice existenţei.

În ceea ce priveşte ideea de Spaţiu Suprem al destinului, fiecare pereche astrală ar intra acolo, şi ar exista împreună, pentru totdeauna. Esenţele vieţilor lor, efortul lor de a se regăsi, vieţile lor împreună; îmbrăţişarea lor, frumuseţea lor, tristeţea lor, bucuria lor, apropierea lor; tot ce le aparţine lor, ar fi perceput direct, *totul dintr-o dată*. În acest continuum al îmbrăţişării, în care celălalt este perceput integral, prin iubirea lor, ar conştientiza sentimentele; acolo, în final, ei ar ajunge să trăiască la nesfârşit experienţa regăsirii supreme.

Citind, poate vă imaginaţi ce senzaţii ar induce acest continuum. În astral, acest sentiment conştient, în continuum, este înţeles, pentru că este similar cu starea mistică, în care afli tot adevărul dintr-o dată. Aici, nu există un proces al gândirii; aici, este numai liniştea emoţionantă a momentului, o cunoaştere atemporală, desăvârşită prin sentimente. În astral, poţi înţelege sensul Spaţiului Suprem. Este o stare permanentă, descrisă prin profunzime, fericire, adoraţie şi frumuseţe absolută; o stare, de care poţi să te bucuri pentru totdeauna; şi mai mult, infinit mai mult, este că poţi fi acolo cu persoana cu care ţi-ai dorit mereu să fii. Aşa cum am menţionat, capitolul final va conţine metode simple de inducere a stării mistice transcendente. Exersând, îţi vei induce această stare, şi poţi afla, ca şi mine, că Spaţiul Suprem poate fi răspunsul perfect. Dar întâi să terminăm cu mecanismele Spaţiului Suprem.

Dacă planul existenţei este infinit, trebuie să se dezvolte o infinitate de suflete, şi o infinitate de suflete pereche trebuie să ajungă la conştiinţa supremă, şi să migreze în structura vitală a Fiinţelor Supreme. Migrarea sufletelor supreme ar fi continuă, ca fluxul electric prin creier; un continuum de perechi conştiente de

sine, amplificând conştiinţa infinită, ca în poem: ‚Totul aici începe cu-o flacără arzând. – cristalul e fierbinte şi-mprăştie iubire'.

Dar mai este problema existenţei infinităţii de perechi astrale, fiecare o trăsătură diferită a personalităţii Fiinţelor Supreme. Dacă personalitatea Fiinţelor Supreme este stabilă, infinitatea de trăsături ale acestei personalităţi, de ce nu epuizează toate posibilităţile? Răspunsul poate fi dat de ideea de mister. Dacă personalitatea Fiinţelor Supreme este stabilă, nu înseamnă că nu este misterioasă. Pentru ca ele să fie mai mult decât o colecţie de descrieri, trebuie să existe ceva misterios, greu de surprins în personalitatea lor, ceva ce nu poate fi descris, doar simţit. Aceste senzaţii nu ar fi banale; ar fi chiar misterioase, şi ar putea fi conştientizate doar prin experienţă. O infinitate de trăsături diferite, ar *trebui* explorate printr-o infinitate de perechi astrale, deoarece partea misterioasă a Fiinţelor Supreme poate fi cunoscută doar explorând-o la infinit. Poate suna ca o eschivare, sau o soluţie simplistă, să spui că o parte a personalităţii stabile a Fiinţelor Supreme este misterioasă, dar ideea de mister, aici, nu este de necunoscut, ci de cunoaştere prin senzaţie. Nu este o descriere; este o simfonie a senzaţiilor, care trebuie explorată la infinit, deoarece este fără sfârşit.

Astfel, ajungem la alt paradox; că o personalitate, care este stabilă, poate fi infinită, deci imposibil de cunoscut. Dar din nou, în astral, se înţelege că o personalitate stabilă poate ascunde în intimitatea ei o personalitate indescriptibilă, misterioasă. Problema este că, logic, ceva infinit nu se poate cunoaşte. Dar asta depinde de ce credem noi că înseamnă să cunoşti ceva. În logica mistică, a cunoaşte, *înseamnă* a explora la infinit o personalitate infinită.

În astral, am aflat că dorul este o putere care îţi dă voinţa de a transcende. Cât timp îţi doreşti ceva, eşti interesat de existenţă. Acest mister intim, îţi menţine interesul viu. Chiar şi când o pereche astrală există împreună, mereu, în Spaţiul Suprem, ei tot vor fi atraşi de misterul jumătăţii lor, şi dorinţa de cunoaştere a acestui mister va amplifica puterea iubirii dintre ei, totdeauna.

Cum găsim sufletul pereche? Răspunsul este, că suntem destinaţi să găsim, şi să fim cu sufletul nostru pereche. Este obiectivul absolut al existenţei. Dar

trebuie să îl căutăm, căci el ne caută. Este şi siguranţă, şi pericol, dacă ştim că viaţa noastră are un destin predeterminat, pe care îl urmează. Siguranţa o simţim când ne merge cel mai rău, pentru că ştim că aşa trebuie să fie, că destinul nostru nu este îndreptat către suferinţă, ci către bucuria vieţii şi a iubirii; deci ce ni se întâmplă, poate fi un întuneric necesar, care ne ajute să cunoaştem lumina. *Pericolul* este că ne putem lăsa prea uşor în voia sorţii. Dacă noi credem că nu putem face nimic să schimbăm destinul, pentru că este predeterminat, putem decide să nu facem mai nimic. Dar trebuie să ştim că ne dorim destinul; este călătoria spre iubirea noastră. Toţi călătorim pe cărarea destinului. Dacă am merge în vacanţă într-o destinaţie exotică, nu am sta într-un colţ, fără să facem vreun efort să ajungem acolo; am lua bilete de autobuz, sau avion, şi am pleca. *Ştim* că mergem în această destinaţie de vacanţă, ceea ce este similar cu ideea destinului, dar tot trebuie să favorizăm destinul. Dacă cineva decide să testeze destinul, şi să nu facă nimic, nimic nu se va întâmpla, până când circumstanţele nu îl/o forţează să facă ceva. Desigur, perioada în care această persoană testează destinul, este, şi ea, parte din destin.

De asemenea, destinul tău este să citeşti această carte, şi dacă accepţi explicaţia mea pentru sensul existenţei, şi ştii că ai un suflet pereche, cum să nu îl cauţi? Ştiind că există, trebuie să îl cauţi. Dar pot fi mulţi parteneri compatibili. Cum recunoşti sufletul pereche? Întâi, doar ştiind că avem *un* suflet pereche, *şi numai unul*, cu care am petrecut multe vieţi de încercări şi aventuri, ne ajută să realizăm *pe cine* căutam. Nu căutăm doar un partener compatibil; căutăm o conexiune mai adâncă decât ne imaginăm; cineva, al cărui suflet se înalţă cu al nostru, fără efort, către locaţii superioare ale fiinţei. Căutăm magie *reală*, şi dacă există un sens al universului, şi toate dovezile demonstrează copleşitor că există, atunci şi *această magie există*. Această cunoaştere ne ajută să ne relaxăm, şi să devenim mai mult noi înşine, mai deschişi simfoniei vieţii sufletului, în viaţa de zi cu zi. Noi realizăm că Sinele nostru, şi *a fi noi Înşine*, este esenţial, deoarece sufletul nostru pereche *ne* caută, nu altcineva. Cel mai important aspect descoperit în legătură cu începutul căutării sufletului pereche, este că nu ţine de geografie [unde?] ci de recunoaştere: cum? Cum o voi recunoaşte? Am realizat că singurul

mod de a o cunoaşte, a fost să devin eu însumi, deoarece eul meu suprem o va *cunoaşte*. Mi se dădeau sfaturi simple în tinereţe, în legătură cu emoţiile mele în prezenţa fetelor: 'Fii tu însuţi!' Îmi amintesc că gândeam, 'dar eu nu *am* un Eu. Nu ştiu cum să fiu eu însumi pentru că eu nu am un Eu, să mă identific cu el'. Dacă vrei ,să fii tu însuţi, exerciţiile de activare a conştiinţei din ultimul capitol te vor ajuta. Este un mod de a ajuta destinul. Este un mod de a ne cunoaşte Eul, de a deveni noi Înşine, sau mai corect: de a ne *aminti* Sinele nostru. Este şi un mod de a ne amplifica simţurile, inclusiv cele pe care nu le exersăm: *percepţia extrasenzorială*. Poate, după exerciţii de vizualizare, cu mintea liniştită, vom contacta telepatic sufletul pereche, şi cele două suflete ar găsi o cale să se întâlnească.

Telepatia şi psihokinezia au fost demonstrate de experimente ştiinţifice, efectuate timp de peste 30 de ani la Universitatea Princeton.[68] Nu se prea mediatizează, din cauza prejudecăţii ştiinţei şcolii vechi faţă de ceva ce a fost mult timp de domeniul supranaturalului. Cum a comentat un om de ştiinţă: 'chiar dacă ar fi adevărat, nu aş crede' [Propunere PEAR, DVD, vezi site Princeton].

Dar dovada există, şi este substanţială, şi validă, ca şi dovada electronilor. Ce înseamnă asta pentru noi, şi pentru căutarea sufletului pereche? Înseamnă că suntem conectaţi cu sufletul pereche. Chiar cei care se îndoiesc de existenţa unui suflet pereche etern, îngemănat cu ei de multe vieţi, pot avea garanţia că sunt conectaţi la cineva, care este compatibil cu ei.

Existenţa telepatiei are multe conotaţii. Înseamnă că lumea se bazează pe interacţiune, o reţea de comunicare, şi gânduri, şi sentimente împărtăşite, de care majoritatea nu sunt conştienţi încă. Aşa cum au arătat experimentele de la

---

[68] Programul de Cercetare a Anomaliilor de Prelucrare Princeton (PEAR) a fost iniţiat la Universitatea Princeton, în 1979, de Robert G. Jahn, decanul Facultăţii de Inginerie şi Ştiinţe Aplicate, pentru a efectua un studio ştiinţific riguros al interacţiunii conştiinţei umane cu sistemele, dispozitivele şi procesele fizice actuale, în situaţii concrete de prelucrare. De atunci, o echipă interdisciplinară de ingineri, fizicieni, psihologi şi umanişti, au efectuat o serie considerabilă de experimente, şi au dezvoltat modele teoretice complementare pentru a facilita înţelegerea rolului conştiinţei în planul realităţii fizice. **www.princeton.edu/~pear/**

Princeton, telepatia este instantanee, la orice distanţă. Ai putea contacta sufletul pereche la celălalt capăt al lumii, sau în vecini. Dacă simţi că există cineva pentru tine, şi uneori îl simţi profund, dar ţi-e teamă să crezi, aceste senzaţii pot fi reale. Nu trebuie să crezi în suflete pereche sau în destin; contactul telepatic e dovedit de ştiinţă.

Cum au arătat studiile de la Princeton, contactul telepatic este mai puternic cu cineva compatibil. Dacă telepatia nu ţine cont de distanţă, compatibilitatea supremă ar fi cu sufletul pereche, sau dacă nu crezi în suflete pereche, cu cineva perfect pentru tine. Dacă vrei să găseşti sufletul pereche, sau partenerul perfect, trebuie să înveţi să-ţi recunoşti contactul telepatic, şi să consolidezi legătura. Dacă se ajunge aici, o pereche astrală ar trebui să se găsească, prin decizia lor de a-şi urma visele.

Ai un avantaj din start: ştii că există telepatie. Fără îndoială. Nu trebuie să crezi, ştii, şi poţi folosi această cunoaştere, pentru a-ţi face viaţa mai frumoasă, pentru a te simţi împlinit.

Trebuie să recunoaştem că ideea de suflet pereche poate dăuna relaţiilor de cuplu tensionate. Psihologii acceptă că infatuarea romantică scade, şi este înlocuită de o relaţie mai umană, dar mai profundă. Dar eu nu simt că relaţia cu sufletul pereche este infatuare romantică. Cred că este mai mult o senzaţie de extremă familiaritate, senzaţia că eşti în sfârşit acasă: armonie, pace. Psihologii sunt de părere că relaţiile tensionate sunt dăunătoare, deci poate fi mai bine pentru toţi, ca un astfel de cuplu să se despartă, şi să continue căutarea.

Două aspecte sunt esenţiale în căutarea activă a sufletului pereche: adevăratul eu şi telepatia. **Sinele** tău îl/o va găsi. Şi el/ea va recunoaşte imediat adevăratul tău sine. Dar pentru a găsi acea persoană specială, trebuie să afli mai multe despre Sinele tău, în timp, devenind conştientizând de el. Adevăratul tău sine devine mai puternic prin exerciţii de activare a Conştiinţei şi meditaţie [posibilă prin exerciţii de activare a conştiinţei din Capitolul 8].

CAPITOLUL 7

MOTIVAŢIA SUFERINŢEI

'Dacă chiar are sens viaţa, trebuie să aibă sens şi suferinţa.' Dr Viktor E. Frankl[69]

SUFERINŢA ESTE NECESARĂ PENTRU EXPANSIUNEA SINELUI ŞI A CONŞTIINŢEI

Dacă destinul nostru este să ne cunoaştem adevăratul sine, şi să găsim unicul suflet pereche, de ce trebuie să suferim în drumul nostru? Dacă scopul suprem al existenţei, este să fim cât putem de apropiaţi de sufletul nostru pereche, şi să existăm prin fericirea iubirii noastre, ce sens are suferinţa în acest context? Nu există zeu răzbunător, putere moralizatoare, care ne-ar pedepsi dacă ne rătăcim, diavol sau altă entitate malefică, dispusă să ne facă rău; este doar forţa dorului unui bărbat şi al unei femei, de a fi împreună şi de a se iubi. Dar, în viaţa există suferinţă, şi dacă ne gândim că trăim multe vieţi, ajungem la concluzia terifiantă că *ne-am confruntat,* şi *vom continua să ne confruntăm* cu multă suferinţă.

Mulţi oameni cu care am vorbit, cred în reîncarnare, dar, evident, de frică, refuză să creadă că suferinţa este necesară în destin. Când insist că suferinţa este o realitate a destinului, majoritatea încearcă să explice că suferinţa este o pedeapsă cosmică pentru fapte 'rele' sau pentru absenţa dorinţei de căutare a sinelui spiritual. Motivul ascuns pentru care oamenii privesc suferinţa ca pedeapsă cosmică, este că le dă posibilitatea de a o *evita,* dacă sunt 'buni'. Problema este că ideea de suferinţă ca pedeapsă duce la concluzia că puterile universului sunt aspre, disciplinare, poate chiar răzbunătoare.

Dar dacă acceptăm ideea de destin, sau ideea că vieţile noastre sunt pre-planificate, suferinţa ca pedeapsă este greu de argumentat. Dacă destinul există, *tot* ce facem în viaţă este să îl împlinim. Cum putem fi pedepsiţi pentru ceva ce trebuia

---

[69] Viktor E. Frankl. *Man's Search for Meaning.* Simon & Schuster, New York, 1984. P.88. *Man's Search forMeaning* de Viktor E. Frankl copyright: 1959, 1962, 1984, 1992 de Viktor E. Frankl. Retipărit cu permisiunea Beacon Press, Boston.

să facem? Dacă avem un destin, nu are sens să fim pedepsiţi că îl urmăm. Deci trebuie să ajungem la concluzia că suferinţa există, pentru a ne *ajuta* în demersul nostru de a afla cine suntem, de a ne cunoaşte sufletul pereche şi iubirea.

Problema răului poate fi abordată aici. Am spus că 'nu există diavol, sau altă entitate malefică'. Dacă sursa existenţei sunt cele Două fiinţe supreme, altceva nu mai are sens. Ele nu sunt malefice; ele sunt sublimul din noi toţi. Deci, de unde vine răul, şi de ce fac oamenii rău? Răul este un concept, asociat cu primele credinţe umane, pentru a explica evenimentele nefaste. Puteri malefice, sau zei răzbunători au îmbolnăvit oamenii, le-au cauzat moartea, le-au făcut orice alt rău, le-au distrus recoltele, sau au cauzat secetă, sau au compromis vânătoarea. Prin religie organizată, conceptul de *rău* a devenit mai sofisticat şi mai complex, şi s-a imprimat în conştiinţa noastră. Psihologii au spus, şi au demonstrat, în timp, că răufăcătorii sunt motivaţi de ceea ce s-a întâmplat cu ei în trecut.

Aici este vorba de 'personalitate sau educaţie' în psihologia comportamentală – mulţi cred că oamenii se pot naşte răi, şi educaţia are puţin efect asupra personalităţii lor de bază; totuşi, trebuie să aflăm de ce o persoană se naşte rea. Poate fi o disfuncţie a creierului [un defect al dezvoltării embrionului], sau au suflet rău. Prima cauză este disfuncţie, nu rău; a doua cauză, suflet rău, se contrazice, în contextul structurii existenţei spirituale descoperite. Dar încă ne bazăm pe vechile concepte, şi îl percepem ca fiind *rău*, în loc de victimă a propriului trecut, sau a educaţiei. Câţi violatori au fost molestaţi când erau mici? Sunt pline închisorile de albi, de oameni din clasa de mijloc, sau de bogaţi? Nu. Dar putem fi blamaţi, pentru că încă percepem violatorii, sau infractorii ca elemente negative? Cui i-ar fi milă de un pedofil, sau de un Hitler, indiferent de fundalul lor jalnic? Mie nu. Dar ştiu că ura şi tendinţa de a-i învinovăţi pe alţii îi afectează negativ pe cei care urăsc şi blamează. Ne induc teamă, nesiguranţă şi neliniște, care pot dura o viaţă, izolându-ne de lumea reală, atrofiindu-ne spiritul. Deşi nu vrem să *înţelegem* că trecutul unei persoane îi dictează viitorul, această *înţelegere* ne eliberează. Putem recunoaşte tragedia, şi ne putem întrista, dar, în loc să urâm, sau să blamăm, putem căuta cauza, putem găsi ce probleme a avut acea

persoană, şi dacă putem îmbunătăţi, sau schimba ceva din punct de vedere social, putem preveni, sau reduce numărul unor evenimente similare în viitor.

Dar, în lume *este* multă suferinţă. Cum ne înalţă suferinţa? Să dăm un răspuns, va fi util un exemplu de suferinţă cumplită, şi anume a victimelor Holocaustului, din cel de-al Doilea Război Mondial. Psihiatrul Dr Viktor Frankl, prizonier în lagărul de concentrare de la Auschwitz, a scris despre viaţa interioară plină de suferinţă a prizonierilor. El a riscat pedeapsa, chiar moartea, scriind în lagăr, deoarece era interzis. La sfârşitul războiului, a scris o carte best seller numită *Man's Search for Meaning* [Omul în căutarea sensului], bazată pe experienţele sale în lagăr, carte care conţine multe dovezi ale evoluţiei sufletului, ca rezultat al suferinţei cumplite.

Frankl însuşi a suferit mult. Era tânăr când a fost închis, căsătorit cu o fată pe care o iubea mult, dar pe care nu a mai găsit-o în viaţă. Cartea sa este o dovadă valoroasă a sensului suferinţei, văzute şi experimentate de un psihiatru sensibil şi empatic.

Una din relatările lui Frankl, care dă un exemplu de sens al suferinţei, începe când, ca doctor al prizonierilor, a fost chemat să ajute o tânără grav bolnavă: 'Această tânără ştia că va muri în câteva zile. Dar când i-am vorbit, era veselă, deşi ştia că va muri. 'Sunt recunoscătoare că soarta m-a lovit atât de cumplit,' mi-a spus ea. În viaţa trecută am fost răsfăţată şi nu am luat în serios viaţa spirituală.' Arătând spre fereastra colibei a spus, 'acest copac, este singurul prieten pe care îl am în singurătatea mea.' Pe fereastră putea să vadă doar o creangă de castan, şi pe creangă erau doi muguri. 'Adesea vorbesc cu acest copac şi îi pun întrebări.' Am fost surprins, şi nu am ştiut cum să îi percep cuvintele. Delira? Avea uneori halucinaţii? Îngrijorat, am întrebat-o dacă îi răspundea copacul. 'Da'. Ce i-a spus? Ea răspundea, 'Mi-a spus, 'Sunt aici, sunt aici - sunt viaţa, viaţa eternă.''[70]

---

[70] Viktor E. Frankl. *Man's Search for Meaning*. Simon & Schuster, New York, 1984. P.90. *Man's Search for Meaning* de Viktor E. Frankl copyright: 1959, 1962, 1984, 1992 de Viktor E. Frankl. Retipărit cu permisiunea Beacon Press, Boston.

Este clar, un exemplu de suferinţă extremă, dar de aici rezultă că evoluţia spirituală a tinerei era extremă şi ea. Ea a realizat că în fosta viaţă 'răsfăţată', nu ar fi putut atinge profunzimea adevăratei fiinţe. Suferinţa a transpus-o în adâncul fiinţei ei, partea ei eternă: 'Sunt aici, sunt aici - sunt viaţa, viaţa eternă.'

Trebuie să fim atenţi, să nu vedem vieţile noastre centrate în jurul suferinţei. Suferinţa este un mijloc spre un final, nu un scop în sine. Destinul nostru este să cunoaştem sinele adevărat şi să ne bucurăm de intimitate şi iubire cu sufletul pereche. Intenţia destinului nostru nu este suferinţa; intenţia este să ne dezvoltăm sufletul. Suferinţa ne dă o scară, cu care putem ieşi din întuneric la lumină, la libertatea vieţii minunate. Fără scară nu putem ieşi din prăpastie. Suferinţa trebuie să fie una din structurile care produc conştiinţa.

Cum am mai menţionat, conştiinţa nu poate exista, pur şi simplu, ci are nevoie de structuri, cum ar fi creierul şi sufletul, şi o lume tangibilă. Dacă ar exista fără structuri, aşa ar fi, şi nu am vedea structurile care o produc. Dar vedem aceste structuri, deci trebuie să ajungem la concluzia că ele sunt *necesare* pentru conştiinţă, şi aceasta nu poate exista, pur şi simplu. Din nou îl citez pe Jung: 'Dacă Dumnezeu ar fi conştient de Sine, nu ar avea nevoie de creaturi conştiente'. Parte din structura care produce conştiinţa şi sufletul, pare să fie suferinţa. Suferinţa nu este mai mult de atât.

A vedea suferinţa ca parte inevitabilă a destinului, este foarte greu de acceptat pe calea directă. Este foarte supărător să gândim că avem multe vieţi, în care vom suferi. Ar putea să ne dea senzaţia că existenţa cosmică este sadomasochistă. Totuşi, merită să reţii că Fiinţele Supreme şi Eurile Supreme *nu* aleg suferinţa, şi nu vor să sufere, dar nu există alt mod de a dezvolta sufletele, fără puterea de revelaţie a suferinţei. A cuprinde mai bine suferinţa în destin, înseamnă să ne percepem vieţile ca pe o călătorie. Începem în somn, vag conştienţi că există suflet pereche. La sfârşitul călătoriei, se află fiinţa noastră miraculoasă, conştientă, suntem cu sufletul pereche într-o îmbrăţişare eternă. Călătoria este plină de

obstacole. Nu există alt mod de a ajunge la sufletul pereche, decât prin această călătorie. Acceptăm testele călătoriei, pentru a fi cu sufletul pereche. Puterea iubirii ne călăuzeşte în călătorie, şi devenim tot mai conştienţi de iubirea noastră. Nu alegem traseul, dar ştim că nu există altă cale. Vrem să fim cu sufletul pereche, cel pe care mereu l-am iubit, şi iubirea este atât de puternică, încât vom face orice să fim cu el, să îl găsim. Ne ajută în suferinţă, să ne concentrăm asupra destinaţiei. Trebuie să realizăm că fiecare obstacol trecut, ne apropie mai mult de iubirea noastră, şi de fapt, scopul destinului este iubirea, fericirea, nu durerea şi suferinţa.

Cum ar putea ajuta suferinţa la dezvoltarea conştiinţei şi sufletului? Pentru a răspunde, poate fi util să ne gândim la *niveluri ale conştiinţei,* unde zero este conştiinţa obişnuită [conştiinţa cotidiană], şi peste, şi sub zero, sunt niveluri pozitive şi negative ale conştiinţei [de exemplu -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3 etc]. Este important de remarcat, că nivelurile negative de suferinţă extind conştiinţa mai departe de nivelul zero. În nivelurile negative, încă există o expansiune a minţii şi sufletului, departe de conştiinţa somnoroasă, semiconştienţă, cotidiană. Nivelurile pozitiv şi negativ ale conştiinţei, sunt *invers proporţionale*; nivelurile negative de conştinţă sunt o expansiune echivalentă a evoluţiei, spre niveluri pozitive.

Exemplul cu nivelurile de conştiinţă, este o analiză a posibilelor moduri în care suferinţa ne poate ajuta să evoluăm, dar efectele suferinţei sunt mai mari decât se poate exprima în cuvinte. Psihiatrul Dr Scott Peck a scris în cartea sa *The Road Less Travelled* [Drumul ascuns]: 'Problemele fac apel la curajul şi înţelepciunea noastră; într-adevăr ele ne dau curaj şi înţelepciune.'[71] Similar, Darryl Reanney a scris:

'... suferinţa e agentul transcendenţei – mai degrabă datorită suferinţei, nu în ciuda ei, bărbaţii [şi femeile] fac efort pentru 'a-şi depăşi condiţia', pentru a realiza potenţialul ascuns al creativităţii, care, în absenţa dificultăţilor, ar rămâne neutilizat şi ignorat.'[72]

---

[71] Dr Scott Peck. *The Road Less Travelled.* Simon & Schuster, New York, 1978. P.18
[72] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.173.

Dr Scott Peck, tratând pacienţii, era mereu surprins de unii, care erau mult mai sănătoşi decât le permitea boala mentală sau circumstanţele. El a ajuns la concluzia că era o forţă inexplicabilă în aceşti oameni, o forţă pe care o numea 'Graţie'. În cazul meu, explorând suferinţa profundă, uneori este un moment, după zile sau săptămâni de chin, când o forţă interioară mă invadează, şi preia conducerea. Eul suprem poate vedea mai clar, ca dintr-o poziţie privilegiată, şi poate alina efectele durerii. Eu cred că sufletul preia conducerea, sau conştiinţa se mută în suflet. Cum am văzut în Capitolul 4, eul conştient, cea mai pură parte a noastră, ne este revelat prin suflet, dar, în viaţa de zi cu zi, pierdem acest eu adevărat, şi implementăm procesorul gândirii din creier – creierul intervenind în special în problemele zilnice. Când conştiinţa este în special în creier, viaţa mentală se automatizează; eul conştient – adevăratul sine – doarme. Astfel ne rătăcim prin viaţă, pericol pe care poetul T. S. Eliot l-a sesizat, când se întreba cu regret 'Unde este viaţa, pe care o pierdem trăind?' Dar când suferinţa, sau dificultăţile ne copleşesc, eul nostru semiconştient simte disconfort în conştiinţa creierului cotidian, şi caută sacrul din suflet, astfel activând sufletul adormit. De îndată ce sufletul este activat [sau conştiinţa se mută din creierul cotidian în sufletul dezvoltat], putem începe să ne vindecăm, sau să depăşim problemele. Graţia pe care Dr Peck o identifică, ar putea fi de fapt activarea sufletului.

Sufletul este eul nostru ancestral; sufletul are multe vieţi, din care rămâne cu înţelepciune, şi sufletul este în contact cu sursa existenţei. Refugiaţi în suflet, vedem că problemele nu sunt atât de copleşitoare cum par, şi durerea este suportată mai uşor, deoarece sufletul nu este atât de afectat de durere cum este conştiinţa din creier. Fiind un sistem superior, sufletul localizat în bioplasmă, poate să se sustragă de la efectele fizice ale corpului; în timp ce creierul, fiind o parte a corpului, nu poate. În timp ce ne identificăm cu sufletul nostru, vedem dintr-o poziţie privilegiată, şi percepem vieţile şi experienţele noastre mai clar.

Suferinţa ar putea opera pentru a menţine sufletul activ. Există o stare a structurilor conştiinţei [structurile creierului şi lumea tangibilă], în care Eul se poate rătăci uşor în structuri. Un motiv pentru suferinţă poate fi păstrarea sufletului

activ; să trezim eul superior din somn, şi să nu lăsăm uitarea să anuleze puterea conştiinţei.

Dacă suferi, sau vei suferi, fii conştient că îţi vei simţi sufletul. Poate fi pentru o fracţiune de secundă, dar când vine, încearcă să îţi ridici moralul cât poţi. Din experienţa mea, cu cât mă cufund mai mult în adâncul sufletului, cu atât mă identific mai mult cu el, şi chinul se reduce la minim. Uneori când îmi simt sufletul, supărarea este aşa de mare, încât îl resping, să mă complac în disperare. Atunci, pare imposibil să mă înalţ, şi nu găsesc rostul de a încerca. Totuşi, am aflat că, după puţin efort de voinţă pentru a-ţi primi sufletul, puterea lui învinge destul de uşor. Este similar cu aspirarea apei prin furtun; puţin efort de aspirare la furtun, şi apa se va revărsa liber. Aşa este sufletul. Este nevoie de puţin efort, pentru a-ţi primi sufletul, anulând cu grijă gândurile negative, şi el va revărsa asupra ta ape vindecătoare, fără efort.

Eul conştient din Capitolul 4, poate fi un instrument puternic pentru alinarea suferinţei. Să recapitulăm, eul conştient, indus prin meditaţie, este observatorul în noi, şi la durere, sau nelinişte, ne putem consola, oarecum din afara suferinţei. Eul nostru ne poate privi cum ne descurcăm. Poate să ne vadă gândind, poate *să ne urmărească sentimentele*. Dacă îţi poţi induce atitudinea de observator al gândurilor şi sentimentelor, te poţi detaşa de eul care suferă. În Capitolul 4 am spus că eul conştient este sinele nostru adevărat. Adesea, partea din noi care gândeşte şi simte, nu suntem noi. Dacă simţi nelinişte, este de regulă rezultatul gândurilor, conştiente şi subconştiente, provenite dintr-o situaţie incomodă. În loc să încerci să foloseşti gândirea, pentru a elimina neliniştea, poţi folosi eul, să te ridici deasupra ei. Majoritatea oamenilor încearcă 'să judece cum să scape de anxietate', ceea ce de fapt amplifică anxietatea, făcându-i să se gândească mai intens la soluţii. De aici, se ajunge la panică. Deci, în loc să încerci să ieşi din starea de nelinişte, las-o aşa, şi observ-o, ca şi când nu ai fi tu ţinta ei. Într-un fel, asist-o. Monitorizează sentimentele. Conştientizează energia interioară, percepe sentimentele şi asistă-le, observându-le. Fă asta şi cu gândurile. Foloseşte eul conştient, care eşti tu cu adevărat, pentru a observa ceea ce nu eşti: partea prinsă în

realitatea superficială. Trăieşte în sublimul realităţii mai profunde, şi observă. Această metodă este foarte eficientă. În opinia mea, este ca şi când în tine se roteşte un comutator şi te izolezi de neliniştea vieţii de zi cu zi. Am studiat psihologie la universitate, şi am făcut tratament pentru anxietate în trecut, dar nimic nu a fost aşa puternic şi instantaneu ca metoda descrisă.

Când mă confrunt cu o situaţie, gând sau sentiment, stresante, am atitudinea mentală 'nu are legătură cu mine'. Are legătură cu sinele, prins în realitatea zilnică, şi *eu* sunt detaşat. Sinele meu real numără multe vieţi; eul meu, entitatea ce se reîncarnează, este un fel de *participant pasiv,* făcând observaţii, şi încercând mereu să simtă armonia spaţiului extins. Eul meu are parfum de trandafiri, sau gust de căpşune, în timp ce sinele meu zilnic înfruntă tumultul vieţii cotidiene.

Ca o paranteză. Chiar dacă nu există sens ultim, şi universul, contrar tuturor situaţiilor favorabile incredibile, este la urma urmei un accident. Calea existenţei, pe care am descris-o, este, după mulţi filozofi şi gânditori, cel mai bun mod de a trăi. Cum a spus matematicianul francez Pascal, credinţa este un pariu generos, 'dacă ai câştigat, câştigi tot, dacă pierzi, nu pierzi nimic.'

Aceeaşi metodă de detaşare, se poate folosi pentru suferinţa fizică, pentru a te detaşa de suferinţă. Dacă ai fost la dentist, şi ţi s-a administrat oxid nitros [euforic], s-ar putea să ştii ce înseamnă să te detaşezi de durerea fizică. Sub efectul oxidului nitros, durerea nu dispare; devine altceva, poate lumină colorată, sau imagini în mişcare. În cazul meu, durerea s-a transformat în mişcări ale personajelor suprarealiste, comice, de desen animat. Durerea era acolo, dar nu era simţită ca atare, a fost transformată de mintea mea în altceva. Mintea este foarte puternică, şi poate face lucruri uimitoare, dacă o încurajăm. Să 'devii observator al suferinţei' este o practică budistă. Se întâlneşte în multe învăţături de-ale lor. Ei trăiesc în lumea extinsă, pentru a interveni în partea lumii ce cauzează suferinţă. Un exemplu este într-o parabolă budistă despre un călugăr fugărit de lei, care scapă, sărind peste o stâncă, dar se agaţă de o creangă deasupra unor aligatori. O situaţie stresantă. Dar călugărul zâmbeşte, pentru că vede o frăguţă pe creangă, o

culege, şi, încet, îi savurează dulceaţa. Călugărul este în eul conştient. Atât de profund, încât chiar moartea iminentă nu îl deranjează; ştie că se va reîncarna.

Dacă exersezi metoda observării gândurilor şi senzaţiilor eului conectat la lumea superficială, vei simţi uşurare într-un spaţiu profund, fără nelinişte, durere, moarte. Sunt conştient că poate părea prea simplu ca suferinţa să dispară ca la rotirea unui comutator. Luptând mulţi ani cu anxietatea, şi încercând terapie, şi medicamente prescrise, ştiu ce imposibilă pare o soluţie simplă. Dar pentru mine, metoda descrisă, oarecum a rotit, magic, un comutator. Încearcă! Cred că vei fi uimit!

Într-un fel, această metodă de disociere [sau asociere cu adevăratul tău sine], este ceea ce ne forţează suferinţa să facem, deoarece, cum am spus în Capitolul 4, suferinţa ne transpune în eu. Deci, poate, dacă exersăm disocierea, sau identificarea cu eul nostru, am avea nevoie de mai puţină suferinţă în viaţă, pentru a ne transpune în Eu..

Doctor Scott Peck definea iubirea ca: ’Voinţa de a extinde sinele, pentru a accelera evoluţia spirituală, a ta, sau a altcuiva.’[73] Şi mai târziu, spune despre voinţă: ‘Când analizăm voinţa, cu toate instrumentele oferite de psihanaliză, ne întoarcem la nivelul atenţiei, sau intenţiei, ca sediu al voinţei. Efortul de voinţă, este într-adevăr efortul atenţiei; efortul de voinţă, este efortul de a menţine conştiinţa clară, adică efortul de a-ţi concentra atenţia.’[74]

Suferinţa pare necesară pentru evoluţia fiinţei noastre totale. Ne induce o profunzime a sentimentelor, la care nu am putea ajunge singuri. Suferinţa amplifică sentimentele şi conştiinţa. Ne face sinceri cu noi şi cu ceilalţi, şi călеşte sufletul. Iubirea, şi dorinţa disperată de a fi cu sufletul pereche, ne trec de orice obstacol. Călătoria este dificilă, uneori dură. Dar este singurul traseu al existenţei. Este călătoria pentru iubirea noastră.

---

[73] Dr Scott Peck. *The Road Less Travelled*. Simon & Schuster, New York, 1978. P.81.

[74] Dr Scott Peck. *The Road Less Travelled*. Simon & Schuster, New York, 1978. P.121.

CAPITOLUL 8
INVITAŢIE ÎN ASTRAL

"*Această stare de linişte mentală, este scopul meditaţiei, despre care mistici de-a lungul veacurilor, au spus că este o cale către Nirvana, sau iluminare.*" Rodney Davies[75]

CONŞTIINŢA SUPREMĂ SE ATINGE DEZACTIVÂND MINTEA, ASTFEL ÎNCÂT SE POATE ASCULTA SIMFONIA ADEVĂRATEI REALITĂŢI

Oamenii de ştiinţă sunt geniali, descoperind şi *interpretând* matematica, sau partitura universului, dar *percepţia* simfoniei cosmice, nu este prevăzută în formarea, sau ideologia lor. Diferenţa dintre citirea unei partituri, şi audiţia muzicală, este o idee utilă pentru înţelegerea unui nou mod de a percepe existenţa, şi a unei alte *dimensiuni conceptuale* a cosmosului.

Această dimensiune conceptuală, este similară cu *percepţia sunetelor armonioase ale existenţei*. Pentru aceasta, trebuie să ne folosim abilităţile cognitive, total diferit. Nevoia unui nou mod de înţelegere a existenţei, este conştientizată de unii oameni de ştiinţă, aşa cum demonstrează Paul Davies: 'Noi suntem izolaţi de cunoaşterea supremă, de explicaţia supremă, chiar de regulile logicii, care ne cer să căutăm o explicaţie, aproape de noi. Dacă dorim să mergem mai departe, trebuie să ne însuşim un concept de "înţelegere", diferit de explicaţia raţională.'[76]

Davies continuă să sugereze că, probabil, calea mistică va favoriza acest nou mod de înţelegere. Misticii, sau oamenii care au o experienţă mistică, au o

---

[75] Rodney Davies. *The ESP Workbook: How To Awaken and Use Your Psychic Powers*. Aquarian Press, New York, 1987. P.137

[76] Paul Davies. *The Mind of God*. Simon & Schuster, London, 1992. P.232

conştiinţa avansată, şi o "cunoaştere" a existenţei, similară percepţiei armoniei sonore din cosmos.

Când ascultăm muzică, putem explora nuanţe ale sentimentelor, sau chiar stări de spirit copleşitoare. Muzica poate induce bucurie, dor, tristeţe, sau sentimente şi stări mentale care nu pot fi descrise. După ce am ascultat muzică, dacă încercăm să vorbim, sau să scriem despre această experienţă şi stare mentală, poate nu reuşim să facem o descriere completă. Adevărata experienţă a muzicii este posibilă numai *în timp ce o ascultăm*. Misticul, în transă profundă, *explorează* lumea, aşa cum noi putem trăi muzica. Aşa cum a remarcat Greeley: '[Misticul] susţine că a văzut lucrurile aşa cum sunt în realitate, că a pătruns până în adâncimi absolute ale misterului. Mărturia lui/ei despre cum sunt lucrurile într-o lume a misterului, este cel puţin la fel de importantă ca mărturia omului de ştiinţă.'[77]

Tot ce ştim despre existenţă, trebuie să ni se transmită *mental*. Mintea noastră *percepe existenţa*. În prezent, mediul nostru profesional structurează modul în care folosim mintea. Mintea este formată, prin educaţie, pentru a fi *utilizată* în mecanismul de supravieţuire. În cadrul sistemului nostru de învăţământ, nu se insistă asupra dezvoltării minţii, fără motiv. Instrumentul percepţiei noastre a fost redus la o utilitate.

Pentru a vedea mai clar cum formarea minţii noastre ne limitează potenţialul, trebuie să analizăm unul din principalele instrumente ale minţii: creierul. Creierul nostru are două emisfere – două jumătăţi, unite prin corpul calos. Fiecare jumătate este unică, prin faptul că are mecanisme, pe care cealaltă nu le are. Mecanismele din stânga coordonează: simţul practic, limbajul, logica, învăţarea factuală, şi rememorarea; emisfera stângă a creierului este orientată spre reducerea detaliilor, similar cu mecanismele necesare unui om de ştiinţă. Mecanismele din dreapta creierului includ: intuiţie, creativitate, ureche

[77] A.M. Greeley. *Ecstasy, a Way of Knowing*. Prentice-Hall Inc., New Jersey, 1974. P.7.

muzicală, recunoaşterea structurilor, şi aceasta este orientată spre gândire holistică, similar cu mecanismele unui artist. Deoarece ni se induce dezvoltarea instinctului de conservare, am supradezvoltat emisfera stângă a creierului, în timp ce emisfera dreaptă a fost dezactivată. Colin Wilson observă că ‚oamenii de ştiinţă cercetează lumea materială şi legile sale; asta înseamnă pentru ei realitate. Dar această realitate trebuie să fie investigată de emisfera stângă a creierului.' Pentru a reliefa dilema acestui punct de vedere unilateral el continuă să spună: ‚... conştiinţa este o oglindă, care reflectă lumea din jur, dar ca o oglindă, o reduce la o imagine plată. Dar, o altă parte a minţii noastre, ştie că aceasta deţine, de fapt, o a treia dimensiune.'[78]

Partea minţii conştientă de a treia dimensiune, este emisfera dreaptă a creierului nostru. Desigur, trebuie să luăm în considerare sufletul în rolul principal în scenariul percepţiei adevăratei realităţi şi a sinelui superior. Dar, la nivel elementar, dacă nu folosim emisfera dreaptă a creierului la fel de mult ca emisfera stângă, nu vedem imaginea de ansamblu a existenţei.

Conectarea emisferei drepte a creierului la o conştiinţă superioară, a fost testată de CIA, şi, mai târziu, de forţele aeriene americane, într-un proiect cunoscut acum sub numele de Star Gate Project.[79] Acesta a implicat câţiva parapsihologi, care practică vizualizarea de la distanţă. Parapsihologii, care au practicat vizualizarea la distanţă în timpul războiului rece, mai precis o echipă de trei clarvăzători, au perceput mental o nouă clasă de submarine sovietice, şi locaţia unui avion sovietic prăbuşit în Africa. Starea de vizualizare la distanţă a fost indusă prin anumite metode, care presupuneau oprirea proceselor cotidiene, din emisfera cerebrală stângă, ceea ce a permis celei drepte să se conecteze la inconştientul colectiv, pentru informaţii despre o persoană, eveniment sau loc, în prezent, sau viitor. Carl Jung a inventat termenul *inconştient colectiv,* care se referă

---

[78] Ken Anderson. *Coincidences.* Angus & Robertson, Australia, 1991. P.61.

[79] Paul H. Smith, Tom Doherty. *Reading the Enemy's Mind: Inside Star Gate, America's Psychic Esponionage Program.* 2005

la cunoştinţele colective, şi mintea inconştientă a umanităţii. Dacă aprofundăm, putem accesa toate cunoştinţele şi, eventual, toată puterea. După cum am menţionat în Capitolul 6, psihokinetica a fost demonstrată de experimente de la Universitatea Princeton. Şi dacă mintea este capabilă să controleze materia, imaginaţi-vă ce ar putea face puterea umanităţii colective unificate?

Dacă am folosi mintea la potenţial maxim, am percepe existenţa mai profund. Am folosi o dimensiune suplimentară de percepţie, pentru a reformula ideile de bază despre realitate. Dr. Charles Muses, matematician şi cosmolog, arată direcţia în care poate duce reformularea:

'Tot ce există în univers, în cele din urmă a fost creat de unde verticale...este literalmente adevărat... că toate formele din natură au fost generaten şi sunt conservate de - muzică sau melodie, în sensul ei cel mai profund.'[80]

Universul, după Musesn şi un număr tot mai mare de adepţi, este mai corect perceput ca un spaţiu al armoniilor sonore, unde 'prin muzică, mai mult decât prin mecanică sau hazard, se descrie cel mai bine dezvoltarea cosmosului şi legătura noastră cu el.''[81]

Pitagora, cu secole în urmă, a identificat muzica din cosmos. Descoperirile lui au arătat o corelaţie între numere întregin şi acorduri care mângâie plăcut auzul. Reanney, de asemenea, a afirmat că simţul nostru estetic este în ton cu realitatea cosmică:

'... simţul estetic explorează realitatea direct. Şi realitatea - structura ascunsă a universului - are configuraţie armonică. Altfel spus, există o relaţie profundă, deşi subtilă, între structurile armonice ale unor compoziţii muzicale "emoţionante", şi bazele fizice ale armoniei sonore, cu care se acordă conştiinţa... Mai simplu, dacă vrem să descriem universul, cum îl "ştim" conştient, ar trebui să

---

[80] *Consciousness and Reality*. C. M. Muses, şi Arthur Young, Eds. New York: Outerbridge şi Lazard, 1972.

[81] Sheila Ostrander & Lynn Schroeder. *Superlearning*. Souvenir Press Ltd., Marea Britanie, 1979. P.236.

nu îl mai considerăm mecanism, sau sistem, sau proces, şi să începem să ne gândim la el ca la armonie sonoră."[82]

Dacă îl percepem ca armonie sonoră, începem să vedem posibilităţi pe care le-am fi considerat fanteziste. "Cuvântul" - sursă a existenţei – a fost la început. Materia a vibrat şi s-a structurat în armonie cu ‚cuvântul'. Existenţa materială ar fi instrumentul muzical la care se interpretează piesa. Piesa poate fi interpretată numai de o prezenţă materială, chiar dacă ar exista în continuare, fără a fi interpretată. Melodia nu ar putea fi interpretată fără orchestră şi voci ale universului.

Ce este această melodie? Toţi o putem auzi. Este o melodie singuratică, într-o căutare continuă, care urcă lent, spre un crescendo al împlinirii şi profunzimii. Noi ştim acest cântec; este piesa vieţilor noastre. Este povestea a doi iubiţi rătăciţi, încercând cu disperare să se regăsească, şi după multe călătorii şi obstacole, în cele din urmă se ating, se recunosc, se bucură de împlinirea lor. De unde ştim acest lucru? Ştim, deoarece instrumentele, şi vocile universului, sunt necesare pentru a interpreta melodia, şi dacă privim în jur, aceasta este melodia pe care o cântăm acum. Realitatea trebuie să fie melodia cosmică actualizată, iar *noi suntem vocile universului*. Şi acesta este adevărul absolut: *sensul cosmosului este şi sensul propriilor noastre vieţi.* Desigur, sensul existenţei, nu este pur şi simplu un cântec. Sensul existenţei este dat de cele două Fiinţe Supreme, conştiente în visul lor - visul lor este universul; noi suntem visul lor.

Dar prin muzică înţelegem mai bine evoluţia biologică şi evoluţia stelelor, ca rezultat al unui plan, nu doar o serie de accidente. *La început a fost Cuvântul;* este de reţinut. Realitatea materială este necesară pentru a termina piesa. Incertitudinea din mecanica cuantică este o iluzie, pentru că totul se sincronizează cu melodia. Materia trebuie să fie în rezonanţă cu muzica; evoluţia, la nivel mai profund, se schimbă, pentru a fi, şi ea, în armonie cu cântecul. Vieţile noastre

---

[82] Darryl Reanney. *The Death Of Forever*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991. P.191.

reprezintă linia melodică, şi vocile noastre sunt cântecul propriu-zis. Lyall Watson a conştientizat acest scenariu, când a descris *simfonia* vieţii ca un sistem în care:

‚atomii sunt notele muzicale, fiecare vibrând ca un clopot sferic. Moleculele sunt acorduri, formate din structuri ordonate ale acestor note, iar muzica este interpretată la instrumente a căror formă este asigurată chiar de organism.[83]

Atunci misticii ce fel de "cântec" "aud"? Greeley scrie: "... misticul nu este doar un interpret, al 'lumii celeilalte', supranaturale, transcendente, el [sau ea] de asemenea, confirmă că există ceva [Cineva, ar spune alţii] acolo. Dacă misticii nu sunt nebuni, demenţi, atunci există alte dimensiuni ale vieţii, diferite de ceea ce oferă lumea familiară nouă, lumea tehnologică. Misticul, ajungând pe un tărâm foarte diferit de ceea ce explorăm de obicei, semnalează că universul este într-adevăr misterios.'[84]

În călătoria astrală, uneori mă întâlnesc şi mă identific cu acel "ceva" de "acolo". Percepţia acelui *ceva* nu este internă, prin sentimente, sau imaginaţie; este *externă*. Pentru că mintea mea era dezactivată, şi pentru că am practicat această dezactivare mulţi ani, am ştiut, şi am simţit când ceva din afară a intrat în conştiinţa mea. Acest "ceva" nu a fost "Dumnezeu", pacea supremă sau Nirvana, nici o frumoasă formulă matematică incontestabilă. A fost o senzaţie profund umană, de tandreţe nesfârşită, tristeţe, dorinţă, umilinţă, şi sublim. Singurul adevăr care corespunde acestei senzaţii, singura *explicaţie* pentru acest "ceva" profund şi simplu, este un cuplu, ultimul avatar, încercând cu disperare să se găsească, în vise, în realitatea noastră. Desigur, se poate argumenta că am interpretat greşit senzaţia, pentru că am vrut să motivez teoria unei Femei Supreme şi a unui Bărbat Suprem. Dar am avut această ‚senzaţie' cu mult înainte de a avea revelaţia Femeii Supreme

---

[83] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. Londra, 1973.

[84] A.M. Greeley. *Ecstasy, a Way of Knowing*. Prentice-Hall Inc., New Jersey, 1974. P.7.

şi a Bărbatului Suprem, şi atunci întrebam, mental, frustrat: "Ce? Ce eşti? Cine eşti? "

Acest "ceva", ştiam că este simplu, dar profund, şi că provine din sursa existenţei. Simţind sursa, parcă am descoperit o comoară, de o subtilitate şi frumuseţe imposibil de redat în cuvinte. Era o senzaţie de Împlinire eternă, senzaţia că am ajuns, în final, acasă, în sinele adevărat, şi mai era ceva... un fel de chemare. Întâlnirile cu această sursă mi-au ocupat tot timpul, peste un deceniu. Sursa pe care am perceput-o era atât de reală şi atât de minunată, încât am renunţat la orice ocupaţie pentru a fi lângă ea. Aveam douăzeci şi şase de ani când am început să simt sursa, ca pe o şoaptă. Zece ani mai târziu, am decis să revin la lumea "reală", pentru că am realizat că nu o găsesc acolo, singur, în astral. Am sacrificat o mare parte din tinereţea mea, total izolat, urmând sursa. Eu nu sunt genul care renunţă la frumuseţea vieţii inutil. Întotdeauna am dorit tot ce îmi putea oferi viaţa. N-am vrut niciodată să ratez nimic, şi la douăzeci şi cinci de ani eram director executiv, cu salariu mare, prosper, cu stilul de viaţă corespunzător. Dar dorinţa mea de a explora totul în viaţă, m-a determinat să găsesc sursa. Ceea ce am găsit a fost atât de puternic, încât am renunţat la tot, pentru a-i afla sensul.

Simt că este important să precizez că nu am fost un pustnic, care a găsit consolare în izolarea lui. Am fost un om care a vrut totul de la viaţă, şi care putea face orice să obţină ce vrea. Am avut atitudinea necesară, şi posibilitatea de a obţine tot ce am dorit din punct de vedere material, dar am renunţat, pentru că ştiam că acel "ceva" perceput, era real. Am fost foarte sceptic, foarte prudent, să nu fiu indus în eroare de ceva sau cineva. Am perceput religiile ca pe nişte basme, şi nu m-am bazat doar pe credinţă; trebuia să *ştiu*, trebuia să am *dovada*. Ştiam că ceea ce am simţit era real, şi, dacă era altceva în plan existenţial, în afara existenţei materiale, am vrut să *ştiu* ce era. Nicio teorie, sau filozofie pe care am studiat-o, nu a avut bază factuală, sau logică, să explice existenţa, şi am refuzat să cred că nu putem înţelege motivul suprem al existenţei. Am ştiut, din ceea ce am simţit, că acel "ceva" vrea să fie cunoscut, şi depinde de noi dacă dorim sau nu să îl avem ca invitat special în realitatea noastră.

Nu am găsit, de asemenea, niciun sens în ideea de a te simţi nesemnificativ când discuţi despre existenţă. În articole şi cărţi, oamenii de ştiinţă afirmau că universul părea "structurat", din cauza probabilităţii infime de a fi atât de ordonat doar de hazard. Dar ei au adăugat cu prudenţă noţiuni cum ar fi haosul, sau legile armoniei, pentru a reduce din probabilitatea uriaşă a unui plan al universului. Nu am văzut niciun sens în această abordare. Dacă există o mică teorie ca o completare, *poate exista şi* o teorie atotcuprinzătoare! Oamenii de ştiinţă şi cercetătorii par să accepte doar puţină magie în univers, dar dacă accepţi *puţin mai multă* magie, de ce nu accepţi *toată* magia, căci aceasta este singura posibilitate.

Toţi putem percepe Realitatea Sublimă, şi când se pun întrebări despre motivul existenţei noastre, nu trebuie să acceptăm orice fel de răspuns, bazându-ne doar pe credinţă. Noi trebuie să *ştim*. Şi singura cale de a cunoaşte adevărul, este de a-l explora.

Aşa că, acum voi descrie modalităţi de a *explora* Realitatea Sublimă, care înseamnă explorarea şi identificarea cu sinele adevărat. Este nevoie de efort şi disciplină la început, dar după limpezirea iniţială a minţii şi deschidere ei, explorarea Realităţii Sublime, sau călătoria astrală, se produc de la sine.

Scopul meditaţiei este dezactivarea minţii sau, mai corect, *rezultatul* meditaţiei este un control puternic al minţii şi, astfel, abilitatea de a o dezactiva. Există multe forme de meditaţie; unii utilizează mantre (o silabă, cuvânt sau vers, ce are proprietatea de a exercita o influenţă puternică asupra subconştientului şi a conştiinţei, în acelaşi timp), alţii, tehnici de respiraţie. Dar tot ce este necesar, pentru a accesa Realitatea Sublimă, este abilitatea de a *dezactiva mintea*. Este destul de uşor de realizat.

Eu folosesc sintagma: *a accesa Realitatea Sublimă*, deoarece descrie cel mai bine scenariul. Nu numai că *simţi* mai mult, percepi mai mult, dar realizezi că există ceva acolo; *intri de fapt într-o realitate totală*. Există aceiaşi copaci, acelaşi ocean şi aceiaşi oameni acolo, dar nu sunt la fel. Este ca şi cum totul are o dimensiune în plus, de care nu ştiai înainte. Mai mult, sentimentul copleşitor că ştii ce este viaţa, este amplificat, încât parcă te afli în altă lume. Este ca şi cum ai

fi pe un tărâm luminat doar de lună, fără a şti lumina soarelui. Apoi, dintr-o dată, luna este înlocuită de soare, şi te invadează lumina zilei. Există acolo orizonturi şi culori de care nu ai auzit niciodată, forme strălucitoare, unde înainte erau umbre. Chipurile umane dispar. Toate acestea sunt reale, şi în plus, ai revelaţia că tot ceea ce există îţi poate induce un sentiment. Mai mult decât un sentiment: o esenţă, care radiază din obiect, sau persoană, şi te atinge, ceva ce simţi şi ştii instantaneu. Este o lume în care esenţa oamenilor îi înconjoară, esenţă pe care o vezi, o simţi, o ştii. "*O privire poate scrie o carte, o atingere dezvăluie totul* ". Privind o nanosecundă o persoană, chiar şi un străin, îl poţi *cunoaşte* instantaneu; toată viaţa lui de până acum, şi esenţa a ceea ce va fi viaţa lui, poate fi simţit şi cunoscut.

Voi spune mai multe despre experienţa Realităţii Sublime mai târziu, dar acum este timpul să prezint cu lux de amanunte itinerarul acestei destinaţii.

Întâi, trebuie să controlezi destinderea minţii. După aceea, sursa existenţei poate ajunge la tine, şi tu trebuie doar să păstrezi legătura cu ea. Eu am descoperit accidental următoarea metodă de dezactivare a minţii, pentru a percepe Realitatea Sublimă [sau mi-a fost oferită de destin]. Cândva eram confuz, gândindu-mă mult la diverse teorii şi idei. Mi-am amintit de o carte interesantă, pe care o citisem: *Becoming a Writer* [Cum devii scriitor], de Dorothea Brande. Ea a descris o metodă de exploatare a "Magiei Scriitorilor"; această metodă era de dezactivare a minţii. Pentru a-mi linişti mintea suprasolicitată, am exersat dezactivarea ei, învăţată de la Dorothea. Era atât de relaxant, încât am continuat câteva luni. Apoi, au început să se întâmple ciudăţenii. Am constatat că timpul părea să treacă mai încet. De exemplu, când vorbeam cu cineva, mi se părea că trece mult timp până spunea următorul cuvânt, sau următoarea propoziţie. În timp ce vorbea interlocutorul meu, aveam timp să observ uşoare schimbări în expresia sa facială, pronunţia cuvintelor, înţelegerea ideilor lor, etcetera. Prin destinderea minţii, puteam percepe mai mult, mult mai mult, şi, prin urmare, într-o secundă, eram conştient de un volum de informaţii, pe care anterior le-aş fi asimilat în cinci

secunde. În cele din urmă, am început să percep sentimentele şi gândurile altora, dar şi acel ‚ceva' simplu, profund, un dor, o dorinţă.

Acum, încearcă să închizi ochii, şi să îţi destinzi cât poţi mintea, chiar dacă o faci numai pentru câteva secunde.

Cum a fost? Unii nu au probleme. Dar la majoritatea, mintea devine mai ‚zgomotoasă', mai încărcată decât a fost vreodată. Budiştii numesc acest fenomen maimuţa vorbitoare. Nu dispera. Exersând, îţi vei putea destinde imediat mintea.

În cartea sa, Dorothea propune metode simple de dezactivare a minţii:

‚Alege un obiect simplu, ca mingea de cauciuc gri, a unui copil [este mai bine să nu alegi ceva lucios, sau o culoare stridentă]. Ţine mingea în mână şi priveşte-o, limitându-ţi atenţia la acest obiect simplu, şi revenind mental la el, când începi să te gândeşti la altceva. Dacă reuşeşti să te gândeşti doar la acel obiect câteva momente, treci la următorul pas. Închide ochii şi uită-te la minge, fără să te gândeşti la altceva. Apoi, vezi dacă poţi elimina şi acest gând simplu.'

Ultima metodă, este de a lăsa mintea să scaneze rapid ce-i place, vizualizând procesul cu detaşare. Acum, va fi din ce în ce mai calmă. Dacă ai reuşit să destinzi mintea câteva secunde, nu ai nevoie de exerciţiul cu mingea. Metoda mea este un "Şşt..." mental, continuu, mai sonor decât gândurile mele. În cele din urmă, "maimuţa vorbitoare", nu se mai aude şi se linişeşte, nu îi mai transmiţi nimic minţii, şi liniştea este deplină. Dacă poţi, încearcă să dezactivezi mintea *cel puţin o dată pe zi*. Astfel, vei avea mintea destinsă din ce în ce mai mult timp. Este cel mai bine, iniţial, să stai pe scaun sau întins, singur, confortabil, liniştit. Mai târziu, când ai experienţă mai multă, *poţi face asta la plimbare*. Un lucru trebuie subliniat: nu trebuie să fii somnolent, sau să adormi; mintea trebuie să fie calmă, dar alertă. Din acest motiv, este cel mai bine, la început, să *nu* exersezi târziu seara, sau când eşti foarte obosit. *Fii vigilent, dar relaxat.*

După ce reuşeşti să destinzi repede mintea, realizezi nevoia ei de a *călători.* Plictisit de mintea golită, doreşti să o umpli. În aceste momente, deschide ochii, *dar nu lăsa să intre în minte denumirile lucrurilor văzute.* Lasă mintea să călătorească liniştită peste imagini. Încearcă să nu denumeşti ceea ce vezi, ca *uşă,*

bibliotecă, scaun, candelabru, copac, ocean, şi aşa mai departe. Pur şi simplu lasă mintea relaxată să treacă peste imagini, peste colţuri şi spaţiile dintre obiecte, şi peste jocul de lumini pe diferite suprafeţe. Bucură-te de această călătorie, nu insista nicăieri, doar elimină tot din minte şi las-o să călătorească. Uneori mintea liniştită poate fi atrasă fără motiv de o anumită formă, umbră, pată sau de un joc de lumini. Lasă-ţi ochii relaxaţi să se bucure de ceea ce văd. Nu încerca să analizezi atracţia. Las-o în pace. Acum poţi *simţi* că vrei mai mult. Dar nu încerca să simţi mai mult, s-ar reprima senzaţia, doar *inspiră* şi lasă-te invadat de ea.

În cele din urmă, într-o zi sau noapte, vei simţi, probabil, dorinţa de a merge cu noua minte liniştită la plimbare, pe jos, sau cu maşina. Când faci asta, din nou, nu denumi ceea ce vezi. Lasă mintea liniştită să plutească peste imagini şi în jurul lor. Dacă vezi un apus de soare, de exemplu, încearcă să nu percepi cuvinte precum "frumos", deoarece ar afecta realitatea pură. Şşt... şi lasă mintea să plutească.

Cu cât exersezi mai mult liniştirea minţii, şi o laşi liberă, cu atât mai mult mintea de zi cu zi, non-meditativă, va trece la această stare. Pentru unii poate fi deranjant, deoarece starea de calm mental nu corespunde profesiei lor, sau activităţilor lor. Dar *ai încredere* în această nouă stare mentală. Spun "ai încredere", deoarece destinderea minţii *duce la revelaţia subconştientului.* Se spune că utilizăm doar zece la sută din creier. În timpul exerciţiilor de destindere a minţii, începem să explorăm restul de nouăzeci la sută. De asemenea, echilibrăm balanţa între stânga şi dreapta creierului. Emisfera dreaptă nu foloseşte limbaj verbal, şi prin destinderea minţii, conştiinţa foloseşte mai mult emisfera dreaptă. În sfârşit, transmitem conştiinţa în suflet, în sinele ancestral, dezvoltat, şi în experienţa vieţilor anterioare. Ai încredere în această nouă stare mentală. De fapt, *foloseşte-o în favoarea ta*. Dacă te confrunţi cu o problemă, cu nelinişte, confuzie, destinde mintea, şi lasă-te în voia eului superior. Vei fi foarte surprins de ceea ce eşti capabil când te identifici cu eul superior. Simte-te bine în această stare. Eşti mai mult decât crezi că eşti. Lasă sinele superior să te călăuzească în viaţă şi el îţi va arăta calea.

Mai târziu, când exersezi călătoria minţii calme, vei observa că gândurile încearcă să intre în minte, dar pentru că ea este calmă, nu pot fi auzite. Când se întâmplă acest lucru, încearcă să sesizezi seminţele din gândul care ar fi înflorit în mintea ta, dacă nu ai fi calmat-o; încearcă să simţi ce ai fi gândit. Apoi, încearcă să ghiceşti ce urma să gândeşti, dar lasă presupunerea să intre în minte ca şi cunoaştere non-verbală. După ce exersezi un timp, cândva vei *şti* ce urma să gândeşti, fără să fie necesar să gândeşti. Ştiu că sună ridicol, dar dacă reuşeşti să laşi mintea calmă, să plutească, vei înţelege. Rezultă un fel de gândire, care nu se bazează pe cuvânt. Te vei putea "gândi" clar la lucruri şi idei, fără cuvinte. Mintea va fi calmă, dar va pluti in jurul germenilor gândurilor tale, şi le va cunoaşte direct, aşa cum mintea calmă a călătorit în peisaj, peste obiecte. Din nou, conştienţa avansează mai mult în inconştient. Gândurile zilnice apar din inconştient, ca visele. Iluminând mai mult spaţiu din inconştient cu puterea conştiinţei, iluminăm originea gândurilor, şi impulsurilor, şi, astfel, *ştim* mai mult din eul suprem.

În timpul călătoriei minţii calme, afli că te poţi ‚gândi' [conştientiza] la mai multe lucruri deodată; că poţi "gândi" la diferite niveluri, din multe unghiuri diferite, simultan. Percepând germenii gândurilor, mintea nu este plină, şi poţi fi conştient de mult mai mult. Vei afla că inteligenţa şi intuiţia devin incredibile. Vei descoperi că ai capacităţi paranormale, şi abilitatea de a-i *şti* pe ceilalţi din *interior,* o stare minunată, deosebită.

În cele din urmă, mentalul şi întreaga ta fiinţă vor evolua. Vei fi mai sigur pe tine, pentru că vei *fi* tu însuţi. Fiinţa ta se va dezvolta mai mult. Vei fi conectat la tot ceea ce există şi vei primi multă energie revigorantă de la sursa existenţei.

Când eşti în natură, o anumită nuanţă a unui peisaj, umbra copacilor şi a clădirilor, diverse sunete, aproape şi departe, serpentinele, formele norilor, senzaţia vântului, de exemplu, te vor atrage. Lasă conştiinţa să se oprească asupra a ceea ce te atrage, şi lasă-te invadat de sentiment. Încearcă să nu fii prea emoţionat, chiar dacă poate fi greu, deoarece, uneori, sentimentul este atât de minunat, încât îţi taie respiraţia. Rămâi calm, nu te lăsa copleşit de sentiment, lasă-l să vină şi să plece

când vrea, şi reţine că aceste sentimente revin de la sine, mai frecvent, mai puternice. Un sentiment, pe care îl ai uneori, poate avea mai multe sensuri. Poate fi o amintire dintr-o viaţă anterioară, sau sentimentul cunoaşterii adevărului despre Eul tău şi despre existenţă. Imagini, sunete, mirosuri sau senzaţii care te atrag, sunt indicii. Lasă-te purtat de indicii, dar nu te opri la ele. Dacă afli sensul lor şi auzi simfonia existenţei, poţi simţi cât de greu mi-a fost să descriu experienţele mele prin cuvinte. Experienţa Realităţii Sublime este atât de copleşitoare, încât îţi vine să plângi de bucurie, inima îţi bate nebuneşte şi conştientizezi minunatele aventuri şi împlinirea existenţei Supreme.

Muzica sau poezia pot oferi, de asemenea, indicii, prin care ai sentimente şi stări mentale puternice. Sentimentele acestea sunt un rezultat al accesului tău la Realitatea Supremă. Ele sunt mai bine descrise ca senzaţii mentale. Pe lângă un sentiment puternic care te invadează, există şi un sens special, non-verbal.

Pentru a şti acest sens, vei lăsa mintea liberă să călătorească ca atunci când "ghiceai" seminţele gândului. Sensurile descoperite nu pot fi mereu descifrate în cuvinte, ele pot fi pe deplin înţelese doar explorându-le. Când aceste senzaţii mentale ajung la tine, probabil vei simţi ceva profund, şi este posibil să ai dorinţa puternică de a atinge nivelul maxim al senzaţiei mentale. Această dorinţă este a ta şi a universului [a sursei existenţei]. Dar nu acorda prea multă atenţie acestor descrieri - dacă stăpâneşti călătoria minţii liniştite, *ştii* tu ce simţi.

Uneori, senzaţiile mentale îţi transmit energie debordantă şi fericire. Pentru a păstra energia şi bucuria, trebuie să te conectezi la sursa universului. După ce stăpâneşti arta de a-ţi lăsa mintea să plutească liberă, este necesar, cred eu, să fii câteva ore singur, cel puţin de două ori pe săptămână, pentru a te conecta la sursă. Pentru a face acest lucru, mergi la plimbare pe jos, sau cu maşina, la malul mării, sau într-un parc, la ţară, pe străzile din localitatea ta, când nu sunt aglomerate. Poate vrei să asculţi muzică, sau doar să şezi, sau să stai întins, calm, lăsând mintea liberă. Ceva îţi va spune de ce ai nevoie: plimbare cu maşina, pe jos, muzică, sau eşti atras de vreun loc special. Când simţi nelinişte întreabă: De ce ai nevoie? Unde vrei să mergi? [în gând, desigur].

De exemplu, când simt un dor inexplicabil, urc în camionetă, şi merg pe ţărm, sau mă las călăuzit de sentimente. Astfel, de obicei, intru în contact cu sursa, de unde primesc multă energie, şi sensul acestui dor. Ai încredere în sentimentele tale; îţi vor arăta cea mai favorabilă situaţie, cel mai bun loc, pentru a primi puterea sursei.

Încearcă să asculţi muzică întins, sau pe scaun, cu capul lăsat uşor pe spate, şi muzica în spatele tău. Ascultând, lasă mintea liberă să acceseze spaţiul muzicii, şi îndreaptă ochii închişi uşor în sus. Asta mă transpune mental în suflet, ‚detaşat' de senzaţii fizice, prin muzica din spatele meu, privind în sus.

O altă metodă de dezvoltare a Sinelui şi de conectare la sursă, este ca noaptea, să stingi luminile, aparatura audio, şi televizorul. După ce ochii sunt obişnuiţi cu întunericul, eliberează mintea şi plimbă-te încet, simţindu-ţi fiinţa. Poţi ţine palmele deschise, şi braţele întinse, pentru a uşura expansiunea. Această metodă m-a ajutat mult să simt şi să cunosc mai mult din fiinţa mea totală.

Aceste exerciţii te vor conduce la Sinele adevărat şi la adevărata ta casă. Te vor conecta total la existenţă şi la timp. Vei vedea şi vei simţi oamenii prin sufletul tău şi al lor şi îi vei cunoaşte direct.

În relaţiile sexuale vei trăi extaz absolut, apropierea şi sincronizarea cu partenerul vor fi mai profunde. În stare de revelaţie, am explorat trăiri erotice unice, cu lacrimi de bucurie în ochi, datorită profunzimii senzaţiei mentale a identificării partenerei mele. Dacă motivul existenţei este activarea eul adevărat, existenţa fiind Dual: o Femeie Supremă şi un Bărbat Suprem, sexul trebuie să fie un aspect profund al acestui scenariu. Cred că este important de reţinut că sexul este o parte a sursei existenţei, parte a sinelui nostru luminat, şi, desigur, expresie a legăturii cu sufletul pereche. Eul suprem nu pierde dorinţa, ci îi induce profunzime şi bucurie copleşitoare la recunoaşterea celeilalte persoane, chiar dacă nu este sufletul pereche. Cu sufletul pereche, experienţa ar fi cu siguranţă şi mai uluitoare. Dacă suntem receptivi, cu mintea calmă şi stăpânim bioraportul [cunoaşterea telepatică, şi senzaţia că ştim pe cineva mental şi afectiv], întâlnirea şi interacţiunea cu un partener, este un exerciţiu exact şi relaxat. Eu simt starea

mentală, afectivă şi, uneori, gândurile ei. Eu ştiu dacă atracţia este reciprocă, şi mai târziu, ştiu când, sau cum să comunic intim cu ea, de la prima atingere a părului ei, la o îmbrăţişare strânsă, pentru că simt dorinţa ei de a fi atinsă sau îmbrăţişată. Şi, bineînţeles, simt dorinţa ei, separat de dorinţa mea de a o atinge. Acesta este doar un exemplu de scenariu, în care, fiind conştient de mintea liberă, îţi poţi face viaţa mai frumoasă şi mai uşoară. Imaginează-ţi cât de uşor ar fi să ai relaţii, dacă toată lumea ar avea această stare a conştiinţei. Unii oameni cu care am interacţionat s-au supărat când am spus că le simt emoţiile şi uneori le ştiu gândurile. Desigur, este supărător să nu ai intimitate, să ştii că cineva îţi percepe gândurile şi sentimentele, în special când ai ceva de ascuns. Într-o astfel de situaţie, explică posibilei persoane pe care ai ‚accesa-o', că îi respecţi intimitatea, fără a o invada psihic [vei avea capacitatea de a bloca bioraportul, ceea ce este liniştitor pentru intimitatea altei persoane, dar şi tu te protejezi împotriva unui bioraport destabilizator].

CAPITOLUL 9
SUPRAVIEŢUIREA

‚Textul sublinia clar a Patra Dimensiune. Spunea că, în cele din urmă, oamenii percep universul învăluit în energie dinamică, o energie care ne protejează şi reacţionează la aşteptările noastre. Cu toate acestea, am a fost deconectaţi de la sursa superioară a acestei energii, ne-am izolat, şi ne simţim slabi, nesiguri, frustraţi.

În faţa acestui scenariu, omul a căutat întotdeauna să îşi dezvolte energia, în singurul mod cunoscut: prin încercarea de a o fura, psihologic, de la alţii - o competiţie inconştientă, care stă la baza tuturor conflictelor umane.' James Redfield.[85]

În Introducere am spus că această carte dezvăluie calea directă spre Absolut. Şi că avem nevoie de mult curaj şi dragoste, pentru a o parcurge.

Tu, dispus să călătoreşti pe această cale, ai multă dragoste. Tu ştii, în adâncul tău, că există sufletul tău pereche. Înţelegi acum nevoia acută de a găsi acel ‚ceva' ce îţi lipsea din viaţă.

Eşti nerăbdător să găseşti unica dragoste adevărată. Ai căutat prea mult timp, ai călătorit prea departe, şi ai suferit prea mult. Acum este timpul să găseşti unicul, adevăratul suflet pereche.

Îmi imaginez că mulţi dintre voi vor ajunge mult mai departe decât mine, şi veţi deveni lumini incandescente, în calea altora, pe această planetă, dăruindu-le căldură şi dragoste. Din iubirea infinită pentru sufletul pereche, porneşti în căutarea lui/ei cu mult curaj, pentru a depăşi orice obstacol.

Dar trebuie să cunoşti tehnici de supravieţuire, astfel încât curajul şi pasiunea să nu te poarte prea departe, prea repede, dincolo de limitele existenţei fizice.

---

[85] James Redfield. *The Celestine Prophesy*. Bantam, Australia, 1994. P. 88 Cu permisiunea Editurii, Little Brown and Company.

Prima regulă de supravieţuire este necesitatea unui *sanctuar*. Trebuie să fii atent unde locuieşti. Trebuie să fie undeva, unde poţi fi singur când vrei. Dacă mai locuieşti cu cineva, trebuie să te înţeleagă; informează-i din timp în legătură cu ceea ce vrei să faci, şi urmăreşte-le reacţiile.

Fii atent, să nu te izolezi complet. Pe măsură ce îţi dezvolţi mintea, simţi că izolarea te va ajuta. Aşa este, până la un punct, dar vei fi "liber, ca o pasăre fără cer".[86] Din greşeli am învăţat că, dezvoltând mintea în izolare, îţi este imposibil să reiei legătura cu ceilalţi. Şi aceasta este o dramă, pentru că *vei cunoaşte* omul mai bine, dar nu poţi împărtăşi ce ştii, pentru că nu ţi-ai adaptat eul la lumea obişnuită.

‚Absolutul' indus de mintea liberă poate fi ameţitor, şi există pericolul să îţi petreci tot timpul în izolare, încercând să asimilezi tot mai mult din *el*. Când îţi doreşti mai mult, devii *dependent*. Dar este bine de ştiut că această dorinţă nu va înceta *niciodată*. Îţi doreşti să fii aproape de sufletul pereche. Bărbatul Suprem şi Femeia Supremă, sursa noastră, au acelaşi dor. O parte a sufletului pereche va fi mereu un mister pentru noi; să îl dezlegăm, trebuie să fim împreună pentru eternitate, deci dorul este neîncetat. Acest dor activează existenţa. Este forţa care animă visele.

Trebuie să-ţi adaptezi mintea evoluată la viaţa cotidiană. Eu numesc această adaptare *metoda pelicanului*. Pelicanul bate din aripi puţin, apoi pluteşte. Nu trebuie să bată mereu din aripi, dar nici să plutească în continuu. Deci, fă ca pelicanul. Pluteşte, să te poţi conecta la sursa existenţei, la Sinele tău şi la sufletul pereche, apoi bate din aripi, astfel încât să socializezi şi să îţi asiguri hrană şi adăpost.

Dacă eşti într-un grup social superficial, fără preocupări spirituale, nu te lăsa influenţat de el. Cu cât eşti mai evoluat, cu atât prezenţa ta tăcută, puternică, va fi cea care îi va influenţa pe ei. În cele din urmă, ei te pot uimi; lumina ta îi va influenţa, şi ei vor evolua firesc.

---

[86] Nan Witcom. *The Thoughts of Nanushka*. N. Witcom, Brighton, Australia de Sud, 1980.

Pe de altă parte, acum, pe această planetă, mulţi oameni sunt mai interesaţi de spiritualitate, şi ar fi bine să îi cauţi. După un deceniu de izolare, am reluat legătura cu lumea, prin studierea artelor vizuale, la universitate. M-am gândit că alţi artişti vor fi interesaţi de realitatea mai profundă, şi aşa a fost. Din fericire, mulţi vor citi această carte şi va exista o tendinţă comună spre Fiinţa Supremă.

Dar, reţine că vei fi propriul tău profesor. Calea Conştiinţei Supreme este atât de intimă, încât doar tu poţi dezvolta un anumit stil de abordare. *Tu* vei fi propriul tău coordonator. Dacă eşti conectat la sursă, *vei şti* să o faci.

Când controlezi mintea liberă, realizezi că ai devenit telepatic. Acest lucru nu este doar cunoaşterea gândurilor altora, ci *explorarea* intimă a fiinţei lor. Un termen mai potrivit pentru telepatie ar fi *bioraport*, prin care *explorezi* subiectiv sentimentele altei persoane, starea de spirit, felul de a fi şi personalitatea. Dacă doi oameni sunt telepatici, sau stăpânesc foarte bine controlul minţii libere, relaţia lor poate fi mai apropiată şi mai frumoasă decât s-ar putea imagina.

Este important să conştientizezi ideea de bioraport, asociată cu mintea liberă, pentru că, la început, nu vei şti dacă sentimentele sau gândurile percepute sunt ale tale, sau ale altcuiva. Prin bioraport, la început, percepi gândurile altuia, sentimentele şi, uneori, stările biologice [boală, durere, efecte ale drogurilor, etcetera], *ca şi când ar fi ale tale*. Totuşi, când mintea liberă este dezvoltată suficient pentru a percepe bioraportul, în general, este calmă, astfel încât ştii de unde provin sentimentele sau gândurile percepute spontan. Mai târziu, după exerciţii, vei şti gândurile şi sentimentele altora, şi vei şti ale cui sunt. Acest tip de intimitate este greu de imaginat, dacă nu este explorată. Între tine şi o persoană iubită, experienţa poate fi cu adevărat magică. Fiecare intimitate este dezvoltată incredibil. Intimitatea sexuală cu un partener care deţine controlul minţii libere atinge culmi nebănuite ale plăcerii şi pasiunii, încât acesta ar fi un motiv suficient să exersezi controlul minţii libere.

Prin bioraport vei afla că poţi avea influenţă asupra altora. De exemplu, poţi intra într-o cameră în care atmosfera este tensionată. Vei simţi tensiunea fiecărei persoane şi acest lucru va începe să te afecteze. Vei începe să îţi pierzi

calmul, şi starea ta biologică va începe să imite starea lor [ca şi când ţi-ar creşte pulsul]. Dar vei avea capacitatea de a te destinde. Vei afla că poţi relaxa conştiinţa colectivă, intervenind asupra ei prin conştiinţa ta. Este ca şi cum ai poseda fiinţa lor pentru o clipă, şi i-ai influenţa din interior. Le poţi calma tensiunea, le poţi transmite gânduri liniştitoare, şi ei vor percepe totul ca fiind *propriile lor* gânduri şi sentimente.

Este dificil de explicat bioraportul, dar când îl explorezi [şi o vei face], vei percepe o energie tangibilă, vei percepe învelişul mental al cuiva, care se extinde dincolo de corpul lor fizic. Simţi că te amesteci cu ei când eşti în prezenţa lor. Uneori, la unii oameni, nici distanţa nu contează în cazul accesării fiinţei prin bioraport.

Toţi, indiferent de evoluţia personală, sunt *deja* implicaţi, pe neaşteptate, în telepatie, sau bioraport. Poţi confirma chiar acum, printr-un test simplu. Apropie-te de o altă persoană [la distanţă cât lungimea braţului] şi destinde-ţi mintea. Cere-i acelei persoane să se gândească la un număr între unu şi zece. Păstrează mintea calmă, şi aşteaptă să îţi vină în minte spontan un număr. Cel mai bine este să încerci să "ghiceşti" numărul *în momentul în care cealaltă persoană se gândeşte la el*, pentru că transferul gândurilor în bioraport funcţionează cel mai bine la nivel de *sămânţă* a gândului. După ce sămânţa s-a transpus în cuvinte, este mult mai dificil să primeşti sau să transmiţi. Dacă iniţial nu intuieşti numărul, transmite-i celeilalte persoane să îşi imagineze că strigă, când se gândeşte la număr, şi vizualizează-l cu curaj; linişteşte-ţi mintea din nou, şi încearcă să îl percepi. Este mai bine să faci acest experiment cu cineva cu care eşti compatibil, căci vă sincronizaţi mental. Poţi face, de asemenea, acest exerciţiu, în sens invers. Transmite un număr în mintea *lor*. Dar nu fi surprins dacă este descoperit exact când te gândeşti la el [uneori, înainte de a te gândi la el], deoarece ţi s-a perceput sămânţa gândului, şi numărul este *perceput spontan de ambele minţi.*

Bioraportul poate fi o experienţă minunată. Îi poţi cunoaşte pe ceilalţi din interior şi îi poţi ajuta să se vindece, dacă sunt bolnavi, dar, de asemenea, trebuie să ştii cum să te protejezi. Unii oameni întâlniţi pot avea impact negativ la nivelul

bioraportului. Astfel de oameni pot fi agresivi, sau îţi pot consuma energia, astfel încât un bioraport poate fi dăunător. Dacă bioraportul este extrem de sensibil, "amprentă" celeilalte persoane ţi se poate imprima pentru mult timp, ca şi cum ai fi posedat.

Dacă persoana ar fi aproximativ la nivelul tău de iluminare sau dezvoltare a minţii, această amprentă ar fi benefică şi te-ar ajuta să evoluezi. Dar dacă persoana este departe de nivelul tău, amprenta ar putea fi negativă, afectându-ţi evoluţia personală, sau provocând instabilitate de durată în interiorul fiinţei tale.

Trebuie să ţii seama de faptul că vei deveni hipersensibil după ce exersezi destinderea minţii. Fiinţa şi conştiinţa ta vor fi atât de dezvoltate, încât vei trăi la maxim. Fac din nou analogia cu muzica; vei auzi un fel de simfonie fantastică, pe care nu o auzeai înainte.

De aceea, îţi trebuie o metodă de limitare a bioraportului, când este necesar. În primul rând, trebuie să îţi controlezi energia [sau fiinţa extinsă], astfel încât să fie aproape de corpul tău. Apoi, încearcă să te îndepărtezi de persoana care te deranjează, sau cel puţin stai la o distanţă fizică mai mare de el/ea. Îţi poţi imagina un câmp de forţă, învăluindu-ţi corpul. Imaginaţia orientează energia psihică. Janet James, când a studiat magia veche, a descoperit că aceasta este voinţă, controlată de imaginaţie. Eu folosesc metodele de mai sus pentru auto-apărare psihică, dar cea pe care o folosesc cu cel mai mult succes este metoda de vizualizare a unor pentagrame, înconjurându-mi corpul. Pentagrama este o stea cu cinci colţuri, trasată astfel încât formează o pentagramă în centru.

Pentagrama

Din timpuri străvechi, pentagrama a fost folosită ca simbol al puterii pentru multe culte şi religii. A fost folosită în scopuri bune *şi* rele, dar rămâne o *sursă de energie psihică puternică*. Pentru a-i înţelege puterea, gândeşte-te la ceea ce Jung a numit "inconştientul colectiv". Ceea ce cred mulţi oameni, mult timp, poate crea o putere în mulţimea inconştientă, care poate fi exploatată. De aici vine puterea pentagramei.

O *dovadă* modernă a puterii inconştientului colectiv se află în uşurinţa de a învăţa să tastezi pe tastatura Qwerty. Tastatura Qwerty nu a fost proiectată pentru a uşura învăţarea sau utilizarea. Când maşina de scris a fost inventată, ideea majoră era de a preveni blocarea mecanismelor de imprimare a literelor. Perechi de litere ("t" şi "h" de exemplu), frecvent utilizate, trebuiau să fie aranjate, astfel încât să nu interfereze. Tastatura Qwerty a fost dezvoltată în principal din necesităţile de operare mecanice, nu pentru a fi uşor de utilizat. Cu echipament modern, blocarea mecanică dispare, şi putem aranja literele şi cifrele cum dorim. Dar *totuşi* folosim tastatura Qwerty. De ce? De fapt, o tastatură pentru a uşura utilizarea şi învăţarea *a fost dezvoltată*, prin cercetare aprofundată a computerelor moderne. Această nouă tastatură *ar fi fost* mult mai eficientă pentru învăţare rapidă decât vechea Qwerty, dar nu a fost cazul. Împotriva oricărei logici, împotriva tuturor cercetărilor costisitoare, oamenii încă învaţă mai repede pe vechea şi dificila Qwerty[87]. Singura

[87] Lyall Watson. *Supernature*. Hodder and Stoughton Limited. Londra, 1973. P 119. Reprodus cu permisiunea Hodder and Stoughton Limited.

explicaţie *logică* este faptul că tastatura Qwerty a câştigat anumită putere în inconştientul colectiv, pe care o folosesc cei care învaţă să tasteze. Acest exemplu ilustrează că este important să fii conştient de faptul că anumite credinţe şi simboluri antice pot avea putere în lumea noastră.

O altă problemă a minţii libere şi bioraportului, este ceea ce eu numesc "intrare în tunel". Aceasta se întâmplă când energia unei persoane începe să te afecteze psihic, chiar dacă se află la mai mulţi kilometri distanţă. Mi s-a întâmplat, şi este îngrijorător, pentru că îţi poate invada sanctuarul, locul în care ai nevoie de relaxare pentru a evolua în siguranţă. Dacă se întâmplă acest lucru, desenează sau vizualizează o pentagramă pe uşă şi astfel, energia nedorită nu îţi invadează spaţiul. Poţi găsi şi alte metode, mai bune, transmise de *interiorul* tău.

Vei avea multe experienţe minunate, dar şi câteva negative, în explorarea abilităţii de a stabili un bioraport. Vei percepe fluxuri de energie între oameni, şi atacuri psihice inconştiente. Deoarece nu este conştient, sau pentru că ei cred că este doar imaginaţie, este necontrolat, şi nu există "etică" energetică[88]* Deci poate fi puţin riscant să explorezi un mediu destabilizator uneori, dar sunt sigur că lumina din mintea ta învinge întunericul.

Profeţiile de la Celestine, de James Redfield, prezintă interacţiunea energetică, şi vă sugerez să citiţi această carte. Am încredere în autor pentru că ştiu că nu ar fi putut descrie experienţele psihice aşa cum a făcut-o, dacă nu trecea prin ele. Totuşi, Redfield explică interacţiunea energetică dintre oameni ca război psihologic: fiecare încearcă să fure energie de la ceilalţi. Deşi este, din păcate, în general, adevărat, există şi alte tipuri de interacţiune energetică între oameni, nu doar bazată pe transfer şi furt de energie. Există, de exemplu, un fel de interacţiune energetică plăcută între unii oameni, care pot *crea* mai multă energie. În această conexiune armonioasă, persoana nu este preocupată să transfere sau să fure energie

---

[88] Etica energetică. De exemplu, un atac energetic asupra altei persoane poate fi mai dăunator decât un atac psihic, dar, pentru că atacatorul este inconştient de efectul direct al energiei sale, nu se controlează. Etica energetică nu este destul de dezvoltată pentru a recunoaşte gravitatea atacurilor energetice.

de la alţii, ci este atrasă într-o melodie fără cuvinte a comuniunii, care revarsă energie vitală pentru amândoi. Cu mintea limpede, vei cunoaşte diferitele tipuri de interacţiuni energetice.

Fii prudent, să nu mergi prea departe, şi prea repede pe calea directă. Dacă ţi-ai limpezit bine mintea, şi primeşti energie şi cunoaştere, fii atent să nu îţi abandonezi condiţia actuală, crezând că astfel poţi evolua. Aminteşte-ţi că starea ta actuală te-a ajutat să ajungi aici.

Când ai început să îţi dezvolţi mintea conştient, ai vizualizat puţin din noua ta fiinţă. Este uşor să uiţi de unde ai plecat. În momente de libertate absolută a minţii, vei vizualiza stări pe care le doreşti cu ardoare. Le vei atinge, şi vei avea *un nou punct de plecare*. Procesul se repetă, şi *ai senzaţia* că nu ai evoluat, pentru că dorinţa este încă vie, neîmplinită. Dar dorinţa de a şti mai mult *niciodată* nu dispare. Este bine să notezi într-un jurnal evoluţia ta, pentru a şti unde ai ajuns.

Aceste sugestii vitale te ajută să depăşeşti obstacolele apărute în calea evoluţiei tale. Pe măsură ce exersezi, evoluezi, şi *cunoştinţele* tale te ajută şi devii stăpân pe tine. Totuşi, pe măsură ce evoluezi, devii tot mai sensibil, şi uneori te pot copleşi greutăţile vieţii. În astfel de momente, *ai încredere* în adevărul din această carte, sau adevărul tău, ai încredere în destin. La limita extremă, numai credinţa te va salva. După aceea, poţi avea îndoieli, dar în momente de criză, renunţă la ele, ai încredere, şi vei fi puternic.

Ai încredere în tine, şi deschide-ţi sufletul.

CONCLUZIE

Să ne deschidem sufletul şi să gândim logic. Această carte pare o fantezie: universul este o Fiinţă Dual ă, Supremă, dormind adânc: o femeie şi un bărbat, a căror inteligenţă este omul. Dar de fapt, este o ocazie de a revizui percepţia noastră asupra realităţii. Vorbim despre ideea de existenţă! O putem percepe ca pe un *vis* de proporţii, sau ca pe un *accident* de proporţii.

Chiar şi ştiinţa, ale cărei metode sunt logice, în încercarea de a arăta că universul este un accident, a demonstrat, ironic, contrariul.[89]* Din acest motiv, oamenii de ştiinţă au acceptat un fel de ordine la baza universului, ceea ce înseamnă că nu este un accident. În continuare, pornind de la ideea de ordine, ajungem, logic, la ideea de perfecţiune. Dacă universul este structurat, trebuie să aibă un scop, şi, logic, trebuie să fie capabil să îndeplinească acest scop.

Nu există alternativă. Cercetarea ştiinţifică a arătat că probabilitatea ca universul să se dezvolte structurat este foarte mare. Astfel, oamenii de ştiinţă nu trebuie să evite abordarea logică a acestei structuri; aceeaşi logică ce a sugerat ideea de ordine. Dacă acceptăm ideea de ordine, putem afirma că universul *nu este un accident*. **Gata**! Avem existenţa - existenţa *structurată*. Un sistem precis! Ordinea nu poate surveni accidental; deci trebuia să fi fost deja acolo. Această ordine, care stă la baza existenţei, nu poate fi imperfectă. Prin urmare, această structură trebuie să deţină o metodă infailibilă de organizare a universului.

Această ordine, de asemenea, trebuie să aibă un *motiv* pentru care să existe. Nu are nici un sens să existe un sistem structurat, fără motiv. Dacă nu ar exista motiv, sau necesitate pentru ordine, nu ar exista ordine. Acum, dacă, numim acest motiv *sens*, deducem că universul este un sistem, al cărui scop este de a descoperi acest sens. Noi ar trebui să descoperim sensul pe cale deductivă,

---

[89] Ştiinţa a elaborat teorii, conform cărora universul îşi *poate* crea structura complexă accidental, dar probabilitatea ca acestea să fie viabile este incredibil de mică, aşa că, tot ştiinţa, a confirmat că există o probabilitate foarte mare ca universul să fie *structurat*. Dar ştiinţa a adus nenumărate dovezi statistice că universul este *proiectat/structurat*.

urmărind ce se întâmplă în univers, amintindu-ne că tot ceea ce există trebuie să facă parte din plan, inclusiv omul!

Oamenii de ştiinţă şi cercetătorii, care au acceptat dovezile copleşitoare ale unui plan, au motivat că acesta pare a fi demarat, asociind existenţei, conştiinţa. Şi acest lucru are sens, deoarece, dacă universul viu trebuie să fie complet, el trebui să fie conştient. Pentru a fi conştient de Sine, universul ar trebui să fie o parte intimă a propriei conştiinţe. Să fii conştient de sine, nu înseamnă că eşti analizat de alte fiinţe conştiente. Acea conştiinţă, trebuie *să fii* tu. Prin urmare, Sinele universului trebuie *să se identifice* cu Fiinţele Supreme din univers. Din moment ce *noi* ne cunoaştem pe noi înşine, cunoaştem universul *şi* suntem conştienţi de asta, noi trebuie să fim Sinele universului, sinele existenţei. Dacă suntem capabili să cunoaştem, să simţim şi să înţelegem tot ceea ce există, atunci suntem inteligenţa existenţei. Existenţa trebuie să fie dual, pentru că noi suntem două fiinţe distincte: bărbat şi femeie. *Acest argument poate părea circular, dar nu este; argumentul are o sursă şi o logică. Sursa este ordinea care stă la baza existenţei, care, logic, trebuie să fie în măsură să organizeze universul, iar logica este că tot ceea ce există trebuie să fie rezultatul planului.*

Dacă suntem inteligenţa Sinelui existenţei, atunci sursa acestui Sine trebuie să fie *inconştientă, sau adormită*; sau cum am spus anterior în această carte: Ultimul Avatar al Bărbatului şi Ultimul Avatar al Femeii, dormind adânc. Dorinţa lor de a se trezi justifică existenţa unei fiinţe supreme, a lui Dumnezeu. Mai mult, ştim că acesta este un motiv indiscutabil, pentru că este şi motivul propriei noastre existenţe. Şi aceasta este confirmarea finală: dacă universul este capabil să oglindească perfect sensul său, noi ar trebui să fim, în calitate de conştiinţă a universului, imaginea perfectă a acestui sens, şi suntem!

Deci, această teorie, care, la prima vedere, pare un basm, este, de fapt, un adevăr suprem, şi este singurul adevăr care corespunde logic tuturor argumentelor în favoarea unui univers structurat.

Şi pentru tine, acest lucru înseamnă că undeva, există iubirea unică, predestinată. Sufletul tău pereche pentru eternitate.

Despre autor

"Îngerii sunt cufundaţi în visare în faţa strălucirii infinite. "

William Henderson a studiat filozofie, ştiinţă, psihologie, sociologie şi artă la diferite universităţi din Australia, şi este licenţiat în Arte Vizuale, absolvind o universitate din sudul Australiei. A schimbat multe locuri de muncă, şi a interacţionat cu oameni din toate categoriile sociale. A fost: funcţionar, muncitor în întreprindere, şofer de camion, şlefuitor de metale, prospector aur, geamgiu, instructor de fitness, agent de vânzări, curier, model, actor, manager, pilot, director general şi, jucător profesionist, bazându-se pe abilităţle sale extrasenzoriale (la jocuri de noroc).

La vârsta de douăzeci şi şase de ani, după ce a început o carieră de succes ca director de companie, a renunţat la elita societăţii, urmând chemarea sufletului. După ce a dezvoltat o metodă proprie de meditaţie, a avut revelaţia unei melodii, a unei fiinţe, sau a unei surse a existenţei. Fascinaţia a fost atât de puternică, încât a încercat să îi descifreze sensul, în următorii 15 ani. Astfel, a descoperit o modalitate de a evolua la un nivel superior de inteligenţă, cu întârzierea procesului de îmbătrânire, iar ca efect secundar, şi-a dezvoltat percepţia extrasenzorială, ceea ce i-a adus venit, din jocuri de noroc [ruletă]. Dar ce este mai important, el a descifrat armonia sonoră a cosmosului şi a scris *Abordarea ştiinţifică a sufletelor pereche*, "o teorie fascinantă şi credibilă, care consideră Iubirea, nu doar esenţa relaţiilor sociale, ci însăşi esenţa Fiinţei."

Henderson locuieşte în Australia, şi călătoreşte des în astral, vrăjit de armonia sonoră a existenţei.

BIBLIOGRAFIE

1. Anderson, Ken. *Coincidences [Coincidenţe]*. Angus & Robertson, Australia, 1991.
2. Bach, Richard. *A Bridge Across Forever [Punte peste eternitate]*. Morrow, Williams & Co. 1984
3. Balfour, Mark. *Simply Living [Trăind pur şi simplu]*. Vol. 3, No. 10.
4. Brande, Dorothy. *Becoming a Writer [Cum devii scriitor]*. Papermac, Londra, 1983.
5. Davies, Paul. *The Mind of God [Inteligenţa lui Dumnezeu]*. Simon & Schuster, London, 1992.
6. Davies, Rodney. *The ESP Workbook: How To Awaken and Use Your Psychic Powers [Caietul ESP: Cum să activezi şi să foloseşti forţa spirituală]*. Aquarian Press, New York, 1987.
7. Flew, Antony, Editor. *Readings in the Philosophical Problems of Parapsychology [Lecturi despre probleme filozofice ale parapsihologiei]*. Prometheus Books, New York, 1987.
8. Frankl, Viktor E. *Man's Search for Meaning [Omul în căutarea unui sens]*. Simon & Schuster, New York, 1984.
9. Greeley, A.M. *Ecstasy, a Way of Knowing [Extazul, o cale către cunoaştere]*. Prentice-Hall Inc., New Jersey, 1974.
10. Gregory, Richard l, Editor. *The Oxford Companion to Mind [Amicul intelectual de la Oxford]*. Oxford University Press, New York, 1987.
11. Hawking, Stephen W. *A Brief History of Time [Scurtă istorie a timpului].* Bantam Books, New York, 1988.
12. Jung, Carl J. *Memories, Dreams, Reflections [Amintiri, vise, gânduri]*. Fontana Press, Londra, 1995.
13. Moir, Ann. *Brain Sex [Sexul creierului]*. Delta, New York, 1991.
14. Milner D. şi Smart E. F. *The Loom of Creation [Sursa Creaţiei]*. Neville Spearman Limited, Londra, 1975.

15. Milner, Dennis. *From Séance To Science [De la spiritism la ştiinţă].* Regency Press, Londra, 1973.
16. Muses C. M, and Young, Arthur, Editors. *Consciousness and Reality [Conştiinţă şi realitate]*. New York: Outerbridge and Lazard, 1972.
17. Nagel. T, *What Does it All Mean?[Cum se explică totul?]* Oxford University Press, New York, 1987.
18. Ostrander S. & Schroeder L. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain [Descoperiri paranormale dincolo de Cortina de Fier]*. Sphere. Londra, 1976.
19. Ostrander S. & Schroeder L. *Superlearning [Superînvăţarea]*. Souvenir Press Ltd., Marea Britanie, 1979.
20. Peck, Scott. *The Road Less Travelled [Drumul ascuns]*. Simon & Schuster, New York, 1978.
21. Reanney, Darryl. *The Death Of Forever [Moartea eternităţii]*. Longman Cheshire Pty Limited, Australia, 1991.
22. Redfield, James. *The Celestine Prophesy [Profeţia Celestină]*. Bantam, Australia, 1994.
23. Van Dusen W. *The Presence of Other Worlds [Prezenţa altor lumi]*. Harper, New York, 1974.
24. Watson, Lyall. *Supernature [Supernatura]*. Hodder and Stoughton Limited. Londra, 1973.
25. Watson, Lyall. *The Romeo Error [Eroarea Romeo]*. Hodder and Stoughton, Londra, 1974.
26. Weinberg, Stephen. *The First Three Minutes [Primele trei minute]*. Andre Deutsch, Londra, 1977.
27. Wilson, Colin. *Mysteries [Mistere]*. Hodder and Stoughton, Londra, 1978.
28. Witcom, Nan. *The Thoughts of Nanushka [Gândurile Nanushkăi]*. Brighton, Australia de Sud, 1980.

29. Yule, John-David, Editor. *Methuen Concise Encyclopaedia of Science and Technology [Mini*enciclopedie *ştiinţifică şi tehnică Methuen]*. Methuen Australia, 1979.